ناول

کافره

لیک
امین مسرور

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

کافره

لیکوال

امین مسرور

2021.01.22 08:32

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري د لیکوال په حق کې خوندي دي

◈ کتاب	::	کافره
◈ لیکوال	::	امین مسرور
◈ کمپوز	::	خلیل الله تصمیم
◈ مخ پاڼه	::	بسم الله خیالي سنځاوی
◈ تعداد	::	500
◈ خپرونکی	::	سبا وون پښتو ادبي ټولنه کوټه
◈ پبلشر	::	بک پلس
◈ چاپ کال	::	2020 ع
◈ بیه	::	180

د موندلو درک : السراج بکس، جناح سینټر جناح روډ کوټه

اباسین کتاب پلورنځی، قصبه کالوني سټاپ کراچي

کتاب پلورنځی، شیراني مارکیټ عبدالستار روډ کوټه

تکتو کتاب کور، کاسي روډ کوټه

کتاب کور، یونیورسټي روډ، پخوانی اورکزی پلازه، اوسنی

امین پلازه بیسمنټ، ارباب روډ ته نزدې، پېښور

پښتو اکېډمي بک شاپ، پېښور یونیورسټي، پېښور

غزنوي کتب خانه کندهاري بازار کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټرون

د خپل پلار اروابناد
عزیزالله توخي (ببرک خان)
په نوم چي ټول ژوند یې په کړاؤنو کي تېر شو
روح یې ښاد پر ګور یې نور

امین مسرور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپل ګران خوږ او د ورور په څېر ملګري اروا ښاد شهید نسیم خان کجیرزي (کاکړ) و سپېڅلي روح ته ډالۍ چې له ماشومتوبه بیا تر شهادته راسره د ژوند شپې سبا کړې او اخر پر لسم جنوري 2012 د علمدار روډ په بمي چاودنه کې له موږه د تل له پاره بېل شو. روح یې ښاد پر ګور یې نور

امین مسرور

2021.01.22 08:33

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امین مسرور ناول "کافره"

په کتاب تبصره ډېر ګران کار وي، په خصوصي ډول هغه چي څوک ملګری درته ووایي چي په دې کتاب څه اولیکه- ماته زړګي علیخېل ددې ناول سافټ کاپي را ایمېل کړه او ویل یې چي د لیکوال وړومبی تخلیق دی او ناول دی- زهٔ ورته خوشحاله په دې خبره شوم چي اوس پښتانه لیکوال د ناول ژانر ته توجه کوي اولیکي یې. ښه ښه ناولونه په کي تخلیق شول- خو ګرانه داوه چي څه به پرې لیکم او څنګه به لیکم- ما ناول نیم اولوستلو چي په کلي کي مي دوه غمونه پرله پسې اوشول-او داسي کار او ځنډېدلو- ولي چار دي ښه وي لیکوال امین مسرور او زړګي علیخېل بېغ اونهٔ کړو او نهٔ یې خفګان ښکاره کړو-

ناول دلچسپ دی او کیسه یې هم ډېره غم لړلې ده-د دې ناول کیسه د افغانستان د نیم اولس یا د ټولي پښتونخوا د نیم اولس کیسه ده- د تېرو سلو کالو نه زیات وخت تېر شو چي په دې سیمه امن نشته، هر خوا اور دی او تباهي بربادي شروع ده- د سیکهانو ظلمونه د انګرېز د راتګ سره ختم شول، خو د فرنګي ظلم شروع شو- د فرنګي او سیکهانو دا فرق وُ چي سیکهانو تشه بربادي، مرګ، ژوبله اولوټ مار کولو، ولي د فرنګي سره جدید تعلیم، پرمختګ او ترقي هم راغله- ولي د ازادي غوښتونکو خلاف ظلم وستم کم شوي نهٔ دي-کله چي د فرنګي نه خلګو ځان خلاص کړو خو د هغوی استعماري پالیسي ختمه نهٔ شوه او په دې سیمه کي لاس وهل لازیات شول-د هغوی پالیسي امپیریالستي او کیپټلیسټ وه چي د مظلوم اولس د درد دوا یې نهٔ لرله- د دوی دغه لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهني وې چې په عکس العمل کي ترقي خوښونکي او کميونسټ نظام ته خلک راغب شول او زلمي کهول یا نوي کهول ته دغه لار غوره ښکاره شوه او خپله سوکالي او په مختګ یې په کي ليدلو.

دغه نوی کهول چې موږ ورته منورين ويلی شو د نوي او جديد دور زېږون وو. او د دوی خلاف يورپي يا امپيرياليسټ او کيپيټلسټ ملکونو ډېره ناروا او سخته پراپګنډه شروع کړه. په شريک هندوستان يا د تقسيم نه اګاهو فرنګي د "وهابي" اصطلاح ايجاد کړې وه او د خپلو مخالفو مسلمانانو عالمانو او ديني ډلو خلاف يې استعمالوله. يعني د مذهب استعمال يې د ترقي خوښونکو او کميونسټو د اثر کمولو لپاره او په شريک هند کي د مخالفو علماؤ له پاره په کار راوستله. د نوي او جديد دور عالمانو ته به يې "وهابي" ويلو. چې اوس هم ډېر ساده خلک په دغه اصطلاح دوکه خوري. او يوه بله اصطلاح يې د ترقي خوښونکو له پاره د "کافر" او کميونسټ خوښه کړې وه. د فرنګي پلوي ملايانو او عالمانو به کميونسټ او ترقي خوښونکي بې دينه او کافر بلل. او دغه رنګ ډېر خلک په دې جنګ کي خوار شو. اوس ټول په جمع دې ته پردی جنګ وايي. د طالب او مجاهد اصطلاح چې ډېري سپېڅلي نامې او اصطلاح ګاني دا سي استعمال شوې چې نوی نسل يې نور هم بد ظن کړلو او د پښتنو په دې سيمه د لويي تباهي سوب شوې.

ورور د ورور دښمن شو. ما ته ښه ياد دي چې په اوو يا يمه لسيزه کښې د افغانستان د ګرديز ولايت ډېر افغانان د ځره ګانو په ډول دلته کارونو ته راتلل. دوی به په سوات کي په باغونو او پټو کي کار کولو. لښتي جوړول، بوټو له ډوغلي کنستل او په کلو کي به يې خلکو له کوهي کنستل. دوی به د کلو په حجرو کښي پاتي کېدل او د کلي د خلکو مېلمانه به وو يا چې چاله به يې کار کولو د هغوی مېلمانه به وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

داسي زموږ کلي ته هم راغلي وو او دوه کوهي يې موږ له کنستلي وو- په اول ځل چي راغلي وو نو دا به د کال ۱۹۷۳-۷۴ زمانه وه- چي موږ له يو څاه يې کنستلو- په دوی کښي دوه ورونه "وزير ګل" او بل "يار خان" هم شامل وو- يار خان کشر او وزير ګل مشر وو- يار خان په دغه زمانه د لسم ټولګي طالب علم ؤ- موږ چي به د سکول نه راغلو نو دوی سره به مشغليدلو- دواړو ورونو به ښې ټپې کولې او ډېر خواږه اوازونه يې وو- او د کوهي د بيخ نه به يې ډېر خوږ غږ ازانګې کولې- دوی لاړل او په دويم ځل چي کله راتلل نو د ۱۹۷۶-۷۷ او ۷۸ زمانه وه په افغانستان کي د انقلاب ازانګې وې، حالات غير يقيني وو- کله چي دوی راغلل نو موږ يو بل کوهی کنستلو- دغه "وزير ګل" د يو بل ملګري "اغاګل" سره راغلو- وزير ګل به لکه زموږ پښتو ويله او اغاګل دغزني پښتو ويله- يار خان د بل ملګري سره راغلو او هغه هم زموږ په حجره کي ديره شو- وزير ګل او اغاګل به يار خان او د هغه ملګري ته کافر ويل- يار خان دغه وخت د وولسم پاس کړی ؤ، ولي وزير ګل هم هغه شان ؤ- او ټول تعليميافته يې کافر بلل- د جديد تعليم خلاف او يو پوخ ملا ؤ- يار خان بيرته افغانستان ته لاړ شو او وزير ګل په کوهي کنستلو تادي کوله، ويل به يې زر ځم چي دغه کافرانه ښځه چرته او نۀ تښتوي- په افغانستان کي انقلاب راغلی ؤ- ورور دورو دښمن ؤ- تعليم يافته چي ترقي غوښتونکي وو د جمهوريت ملګري وو او د ملک ترقي يې غوښتله- بل اړخ ته قدامت پرست د ايمپيريالسټ ملګري وو- د افغانستان نه يې څه جوړ کړل ستاسو په وړاندي دي-

بهر حال زما مطلب د دې کيسې نه دا ؤ چي کوم ناول ستاسو په لاس کي دی ګو چي افسانوي ليکنه ده، ولي د حقيقت عکاس دی- زموږ په اولس کي د بده مرغه خلک قران لولي خو په معنو يې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهېږي، ایمان پرې لري خو عمل پرې نهٔ کوي-او هم دغه د دې قام د
باهي سوب دی- د دې ناول کیسه د دې سیمي کیسه ده، کردارونه یې
اپېره زموږ سره موجود دي-زهٔ په دې ناول ډېر څه ځکه نهٔ وایم چې د
یسې خوند ته نقصان اونهٔ رسي-په کیسه کې ګام په ګام تلوسه
وجوده، او د کلو نامې یې معلومي دي پلاټ یې ساده دی، پېچیده نهٔ
ی-لیکوال کردارونه او د هغې شالید یې نهٔ دی بیان کړی-ولي پوهېدل
رې ګران نهٔ دي-وحدت تاثر یې هم برقرار ساتلی دی او لکه د اوږدې
و طویلي افسانې سره جوت والی ښایي-اختتام یې هم لکه د پښتنو
عام ژوند لویه ټریجېډي ده او ډېر په غم سره پای کېږي او تر ډېره وخته
ې کردارونه د زړهٔ نهٔ اوزي او سترګو سترګو ته کېږي- په دې ناول کې د
ښتنو ښځو کردار او رول هم جوت لیدلی شي-یوې ښځې ته تعلیم
افته په کوم نظر ګوري او بې تعلیمه ورته څه مقام ورکوي، دا هم تاسو
یدی شی-دا یو ښه د وخت سره سم ناول دی او الله دي او کړي چې د
مین مسرور په پیغام لوستونکي پوهه شي او مرام او مومي-

خاوري

رشید احمد (پېښور، نېټه 2020-10-10)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسرور "کافره"

که څه هم سهېلي پښتونخوا د نظم له لارې ډېر نوموړي ستوري د پښتو ادب و اسمان ته پیرزو کړي دي نو داسې یې په نثر کې هم ډېر ادبي لعلونه د ښکلي پښتو د غاړې په هار کې پېودلي دي. د پښتو ادب د نثر په مقابله کې شعر زیات تخلیق شوی دی، څېړونکې د دې لامل د پښتون وطن تېر او روان داوږدې مودې پردې جنګ ښیي. هم دا خبره زیاته روښانه ښکاري چې واقعي هم پښتون قام له تېرو پنځو لسیزو راهیسې د خپل بقا د ساتنې د پاره خپل سر او مال دواړه قربان کړي دي نو هم داسې د قلم خاوندانو د قلم سیاهي د قام پر ښېګړې، سوکالۍ، بقا او روښانه سباوون ګار کړې ده. زما په فکر د قام په دې غمیزه به د پښتو ژبې هېڅ یو لیکوال داسې نه وي چې قلم یې د توري کار نه وي کړی.

په لر او بر پښتون وطن کې چې کوم حالات له تېرو پنځو لسیزو راهیسې روان دي د هغه اثرات زموږ پر ادبیاتو او فنون لطیفه ډېر ژور اثرات پرې ایښي دي. که شاعر دی که کیسه لیکونکی، سندر غاړی، موسیقار که اداکار دی، هر یو تر خپل وسه د دې حالاتو د مخنیوي د پاره په مړانه هلې ځلې کړې دي یا بیا په څه نا څه شکل یې و اولس او نړۍ ته وړاندې کړي دي. خبره د پښتون وطن د حالاتو روانه ده نو د پښتو ژبې ځوان لیکوال د دې حالاتو تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا چي کوم عوامل شتون لري د هغه و بربنډه کولو ته یې ملا تړلې ، د شعر او کیسه ایز ادب له لاري لګیا دي د دې علت دارو درمل ل غواړي.

زموږ د عصر ځوان او ګران ملګری شاعر ښاغلی امین سرور چي زه یې له ډېري اوږدي مودې راهیسې پېژنم، د سهېلي ستونخوا د کیسټ (پیتې) د نړۍ یو معروف شاعر دی، په سوونو ندري، کاکړۍ غاړي او ټپې یې د پښتو نومورو سندرغاړو زمزمه ړي دي. زموږ دا پېژندګلوي زموږ تر منځ هغه وخت نوره ټینګه نته پیدا کړه کله چي موږ یو څو ملګرو لکه زه راقم الحروف ږګی علیخېل)، ښاغلی عباس شاه مخلص، ښاغلی نذیر اکسار، ښاغلی بلال سپرلی، ښاغلی فضل اشنا، ښاغلی بدالرحیم مرستیال او نعیم خان کاکړ په ګډه د پښتو ادب د ودې د ره یو تنظیم په عالمو چوک کوټه کې د **"سباوون پښتو ادبي ټولنه وټه"** په نامه بنسټ کېښښود، نو ښاغلی امین مسرور د لومړي ست ایښوونکو ملګرو په قطار کي راسره وږه په وږه ولاړ ؤ، یو ال یې د تنظیم صدارت هم په ورین تندي وکړو او نن سبا د تنظیم نرل سکتر هم دی چي تنظیم ښه په مینه او پښتني هوډ مخ په راندي بیایي.

ښاغلی مسرور چي خپل نوم یې حمدالله دی د کوټې په لوړ کاریز سیمه کې د مئ په ۲۸ مه نېټه په کال ۱۹۸۳ کي زوکړی دی. د کړي یې تر دوولسم ټولګي پوري کړي دي، په لومړي سر کي امین

2021.01.22 08:34

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسرور پلار د دهٔ د شاعرۍ خلاف ؤ، خو د پښتو ژبې مینې دی دومره مجبور کړو چې شاعري یې پټه او د امین توخي په نامه کوله. وروسته بیا د ځینو ملګرو په مشوره یې د امین مسرور تخلص ځان ته غوره کړو. د شعر د صنف سره سره د کیسه ایز ادب په خوا یې هم رجحان شته. هم دا کیسه ایز اثر "کافره" یې د دې خبرې ثبوت دی چې ښاغلی مسرور د شعر په طبع ازمایي کې خو برلاسی دی چې دی، اوس یې په کیسه ایز ادب کې هم برلاسی ترلاسه کړی دی.

دا ناول چې ښاغلي مسرور ورته د "کافره" نوم غوره کړی دی زما په فکر د علامت سره سره د حقیقت سره هم ژورې ریښې لري. کوم حالات او واقعات چې په دې ناول کې بیان شوي دي هغه واقعي هم د پښتون وطن د تېرو او روانو حالاتو آئینه دي. نن هم پښتون که هغه د لر دی او که د بر، کډه په شا یو کوچاني ژوند تېروي. د مذهب او ستړیتیجک ډیپت په نامه چې کومه نړیواله جګړه پر افغان پښتون وطن له پردو له لاسه وتپل شوه، دې جګړې په لکهونو انسانان له خپل وطنه کډه په شا په پردي وطن کې د ژوند شپې سبا کول یو تریخ حقیقت ته په مخه کړو. دې مهاجرت ډېرې ریښتوني کیسې له ځان سره راوړې، دا ناول "کافره" هم د هغو کیسو شخه یوه کیسه ده چې ښاغلي امین مسرور ورته د ناول غوندې ژانر جامې ورپه غاړه کړې او د پښتون افغان وطن د کړکیچونو حالاتو د بیانولو حق یې ادا کړی. دا ناول د امین مسرور لومړی نثري طبع زاد اثر دی، زهٔ د دې ناول پر فني اړخ بالکل نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یږم چې دا ښکلی او ښکلی ناول دی، لاکن دومره ضرور وایم چې د
ښتون افغان وطن د لوټې لوټې کېدو په ترڅ کې داسې ډېرې کیسې
نه چې زموږ د پښتو ژبې د کیسه ایز ادب د لیکوالو و تحریر ته په
نظار دي. د دې له مخه د سهېلي پښتونخوا نوموړو لیکوالانو لکه
وابناد پرفېسر راز محمد راز، ډاکټر نصیب الله سیماب، فاروق
رور، ډاکټر لیاقت تابان، قادر مجرم او نورو لیکوالو د داسې
ښتونو کیسو د تحریر بنسټ ایښی دی نو ښاغلی امین مسرور هم
دوی په پلۀ دا کار ته وړه ورکړه او د پښتو کیسه ایز ادب په هار کې
ې د "کافره" په نوم لعل وپیي.

زۀ ښاغلي امین مسرور ته پر دې ناول "کافره" چې د دۀ
مړی نثري هڅه ده، ډېره مبارکي او داد ورکوم او په دا هیله یم چې
سرور به د پښتون قام په غمېزه خپل قلم هم دغسې تاند ساتي او د
ښتو ژبې د بډایي توب په دې مقدس کار کې به خپله ونډه
ریکوي. په درنښت

زړګی علیخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

26/07/2020

2021.01.22 08:35

د لیکوال یاداښت

څه د خوند د کفر شپې وې، څه په خوند سبا کېدلې زۀ
کافر درتلم دیدن ته، تۀ کافره راوتلې

(عباس شاه مخلص

له ښه مرغه د پښتو ژبې د خدمت په هوډ دا دی ستاسو
لاسو ته زما مات ګوډ ناول در ورسېدی. زۀ د دې ناول د ښو او بد
پرېکړه نۀ شم کولای، دا زما لومړی نثري هڅه ده، خو دومره ضرو
وایم چې د دې ناول کیسه یوه رېښتونې کیسه ده. داسې ډېر
کیسې شته چې په لوی افغان وطن کې د تېرو څلوېښتو کلو را هیس
بیا تر نن ورځې پورې چې کوم پردی جنګ روان دی، داسې کیس
زمونږ دین، وطن، پښتو او پښتونولې ته ډېر نقصان رسولی دی
کومو خلکو چې د بل پردي په لمسون د دین مذهب په سپېڅلي نا
خپل وطن لوټې لوټې کړی، هغوی پر هغو خلکو د کفر فتو
ولګولې، کومو خلکو چې د وطن، دین، مذهب او پښتونولې ت
ټولو زیات خیال ساتلی ؤ.

ما په دې ناول کې صرف دومره هڅه کړې ده چې زۀ هغه تېر
شوي حالات د یوې کیسې په څېر تاسو ته وړاندې کړم. کېدای شي
چې په دې ناول کې ډېرې نیمګړتیاوې وي، خو بیا هم باور لرم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړتیاوي به زما د پښتو او افغان وطن د میني په خاطر
ښتانه نظرانداز کړي.
زهٔ د زړګي علیخېل یوه نړۍ مننه کوم چي له ما سره په دې
کي ډېر زیات سترې او مرسته یې راسره وکړه. زما ډېري
ړتیاوي یې راته په ګوته کړې، که چېري زړګی علیخېل نهٔ وای
باور لرم چي زهٔ د دې ناول لیکلو لائق نهٔ شوم کېدی. ورسره د
یکوال محترم رشید احمد صاحب یوه نړۍ مننه کوم چي په دې
یې سریزه ولیکله. خدای دي دوی آباد، سرلوړي او خوشحاله
دلته د خپل ادبي تنظیم "سباوون پښتو ادبي ټولني کوټې" د
و نړۍ نړۍ مننه کوم چي زهٔ یې و دې ناول لیکلو ته وهڅولم،
سید عباس شاه مخلص، عبدالرحیم مرستیال، نذیر احمد
سار، بلال سپرلی او نوروز لائق. ورسره ورسره د خپل کهاله زما
ن ورونه لکه نجیب الله خان، کریم خان، احمد خان، سیف الله
. زما نزدې ملګري لکه نعیم کاکړ، متین کاکړ، محمد قسیم
ړ، محمد ناصر کاکړ، محمد قیوم کاکړ، اسماعیل خلجی، فضل
ا، محمدالله هوتک، غلام محمد ارماني، خلیل الله تصمیم او
ضان ارماني. د دې ټولو کور ودانی وایم چي زما یې هر وخت ډاډ
رنه وکړه. نور مو پر خدای سپارم، وسلام

امین مسرور، کوټه

22-08-2020

2021.01.22 08:35

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېل

له سهار راهیسې توري دوړې وې، اسمان تک سور لکه په وینو چې سور وي، داسې ښکارېده لکه د قیامت ورځ چې وي، یو حال نهٔ معلومېدی چې څه کیسه ده، خلک حق حیران وو چې د خدای عذاب خو به نهٔ وي؟ د ماپښین دوې بجې وې خو داسې توره شپه جوړه وه چې ښی او چپ لاس نهٔ معلومېدی. د خاورو باران ؤ، دا سلسله هم داسې روانه وه چې د مازدیګرې په خوا لړ لړ اسمان معلومېدل پیل شو، سرور د کلي خان ؤ، ماښام ناوخته خپل کورته راغی، د کوټې په دروازه کې ودرېدی، رنګ یې تک زېړ اوښتی ؤ، د سرور خان مائینه هوسۍ چې ټوله ورځ یې په انتظار تېره کړې وه چې څنګه یې پر خپل خاوند سترګې ونښتې نو یې پوښتنه څني وکړه چې؛

" د ګل میني پلاره! خېر خو دی، چېرې تللی وې". د سرور تر سترګو اوښکې د باران په شان توی شوې، په لستوڼي یې خپلې اوښکې پاکې کړې او ورته یې وویل؛

"وطن وران شو، نور دلته ژوند ګران دی، نن هغه کسان ټول وژل کېږي یا ورکېږي کوم کسان چې د وطن په مینه مست

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، د مذهب په نامه راپارېدلو وحشيانو پر ټول وطن قبضه کړې ده، نهٔ سپين ږيرى ګوري نهٔ ځوان، نهٔ ماشوم او نهٔ سياه سره، بس لګيا دي وايي اسلام په خطر کي دى".

خبره خلاصه نهٔ وه چي د کور دروازه وټکېدله، سرور خان بېرته له هم هغې دروازې وګرځېدى دباندي ورغى، په تورو دريشيو کي بې شمېره عسکر ولاړ وو، سرور ته يې وويل؛

" لاسونه پورته کړه".سرور هم لاسونه پورته کړل، له خُلې يې صرف دومره ووتل چي؛

"څوک ياست او څه غواړئ"؟

عسکرو هيڅ نهٔ وويل، د سرور سترګي يې وروتړلې. په موټر کي يې سپور کړى، موټر مخ د ولايت په لور روان شو. رؤف چي د سرور خان د ترور زوى ؤ هر وخت به د سرور کره ؤ، خو په دغه ورځ بلکل نهٔ دى راغلى، اول هم د کلي خلکو پر رؤف شک کاوى چي رؤف د کلي خلګ و يلغلګرو ته په لاس ورکوي خو چا نهٔ ورسره منله. هوسۍ چي دغه حال وليدى د لېونۍ غوندي سر تور سر، لڅي پښې دباندي راووتله، چيغې نارې يې کړلې چي د ګل ميني پلار چا يووړى. د کلي ژوند دى ټول خلګ له کورو ورا ووتل. عزيز خان د سرور د اکا زوى هم له کوره ښهٔ په سره سينه راووتى، هوسۍ ته يې ډېر په قهر وويل؛

2021.01.22 08:36

(c) ketabton.com: The Digital Library

"کورته دننه شه، سر تور سر، لڅې پښې د پردو خلکو په منځ کې ولاړه یې". هوسۍ هم زر کورته ننوتله، د شپږو کالو ګل مینه چې دا په خبره هم سمه نه پوهېده په خپل توتله ژبه یې مورته یې وویل؛

"دادا! بابا څه شو، ماته یې ناوکۍ هم نه راوړه، له ما سره یې قول کړی ؤ".

هم دغه ویریې ؤ چې په ژړا ژړا کې ویده شوه، هوسۍ تر سهاره شپه په ویشه تېره کړه، د سهار سپېدې وچاودلې، اودس او لمونځ یې وکړی، د کلي ښځې ځي او راځي چې ښځه مبله ورته جوړه وه، د غرمې خوا شوه رؤف هم راغی، هوسۍ ته یې وویل؛

"ورېنداري! خبر شوم چې سروریې وړی دی، ته د سرور موټر سائیکل راکړه چې زه بازارته پسې ولاړ شم او راخلاص یې کړم".

په هغه وخت کې موټر سائیکل ډېر کم ؤ له یو یو سړي سره به ؤ. رؤف موټر سائیکل چالان کړی بازار ته ولاړی، بس خپل چکرونه وهي او سېلونه کوي، ټوله ورځ او ټوله شپه نه راغی.

هوسۍ او اندېښنې سره مخامخ شوې، په دا درېیمه ورځ رؤف پر موټر سائیکل کورته سپور رادننه شو، هوسۍ د زخمي مرغۍ په شان مخته ورغله، پوښتنه یې ځني وکړه؛

"سردار اغا! د ګل میني پلار څه شو، یو حال دي نه کړی معلوم؟" هوسۍ په پریشانۍ کې ځني وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رؤف په خندا ورته وویل؛

"غم مهٔ کوه رابشي، زهٔ چي ژوندی یم څوک به په سپکه سترګه نهٔ ورته وګوري، هسي د شک پر بنیاد یې وړی دی، هغوی خپل تحقیق څني کوي را خلاص به سي". بس دغه خبره یې وکړه خپل کور ته روان شو.

هوسۍ ته هره شپه کال او ورځ میاشت شوه، غمونو له هري خوا راګېره کړې وه، ژوند خوند نهٔ ورکوی، ګل مینه بیا د خپلو ناوکیانو په غم نیولې وه چي بابا به کله راسي او زما ناوکۍ به کله راوړي، پوره یوه میاشته تېره شوه. هوسۍ له ډېري مجبورۍ کورته قلف وروا چاوی، شیرینه مور یې مړهٔ وه، د پلار کره ولاړه، خو د مور په غم نوره پسې غمجنه شوه، غم یې یو په دوه شو.

د خپل پلار کره ناسته د بېهوشۍ دورې هر وخت پر راځي، خو اخیر د هوسۍ پلار هوسۍ ډاکټرانو او ملایانو ته بوتله. خو هوسۍ پر دنیا یو درمل هم نهٔ درلود، نهٔ یې زړهٔ صبر کوی، هر وخت به په سرو سترګو ناسته وه.

له ډېرو شپو وروسته د هوسۍ پلار هوسۍ ته وویل؛

"زویه! ولاړه شه خپل کورته، خدای پاک دي د کور اور مړ کړه، تر هغو پوري ابراهیم وروربه هم هلته درسره وي چي تر څو پوري سرور راځي، خو چي دا د سرور تربرونه خوشحاله نهٔ

2021.01.22 08:36

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، ما يې معلومات کړی دی، سرور بې قصوره دی، انشا الله راخلاص به سي".

هوسۍ هم فکر وکړی چي خبره خو مي د پلار د پره سمه ده او د پلار پر کور چي مي اولاد وشي بنۀ خبره ده، وخت مي هم لږ پاته دی. هوسۍ هم له خپل وروړ ابراهيم سره د خپل کور پـه لور را روانه شوه، د مازديګر قضا وخت ؤ کورته راغله، د کور صفايي يې وکړه، هر شی يې پر خپل ځای سم کړو، سهار يې پلار هم راغی، يو څه سودا يې ورته راوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

درې ورځې تېرې شوې، ابراهیم او هوسۍ د غرمې ډوډۍ خوړله چې دروازه وټکېدله، ابراهیم ورغی چې کتل یې سرور کور ته رادننه شو، بېره یې ډېره غټه شوې وه، وحشت او وام یې پر مخ له ورایه معلوم ؤ، ابراهیم پر هوسۍ بږغ وکړو چې؛

" خورکۍ زېرى مې درباندې اخښی راغی".

د هوسۍ تر خُله له خوشحالۍ یوه لویه ناره ووتله، په منډه تر دروازې راغله خو هغه د خوشحالۍ ساعت شو چې د چا په فکر کې نهٔ ؤ. رؤف چې خبر شو چې سرور راغلی دی په منډه منډه ورته راغی، یو واره پر یوه بارخو یې مچ کړې بیا یې پر بل بارخو، ورته د مکر اوښکې یې توی کړې، ورته یې وویل چې؛

"تر هر ځای درپسې ولاړم خو یو حال دې نهٔ ؤ معلوم، چېرې وې؟"

سرور کیسه ورته شروع کړه چې؛

" رؤف جانه! داسې یې سپین غر ته یووړم، سترګې مې پټې وې، لاسونه مې تړلي وو، دا د سپین غر خبره مې یو وار واورېدله چې هغوی یو بل ته ویل چې موټر د سپین غرهٔ په خوا ور روان شو که بس نو څه یې نهٔ دي پوره څلور ساعت کم و زیات مزل یې وکړی، موټر ودرېدی، زما لاسونه تر شا تړلي وو، سترګې مې

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټي وې، له موټره يې کښته کړم، چې لس دوولس قدمه مخته ولاړم راته يې وويل سر ټيټ کړه دا ځای تنګ دی، ما سر ټيټ کړی داسي شل قدمه وروسته مي د قلف د خلاصېدو بږغ تر غوږو شو، زهٔ يې هم په هغه ځای کي ور دننه کړم، بيا ټوله شپه څوک نهٔ دي راغلي، تر سهاره پوري په تنګ ځای کي په ناستو بيده وم، چي سهار شو يو درونـد بږغ را وشو چي اوس قومندان صاحب راځي چي غلط بياني ونهٔ کړې، هر څه چي وي هغه صفا صفا ورته وايه، خو متحرمه! د سهار د لمانځه دپاره خو لږ وخت راکړه. وحشي په جواب کي راته وويل، ورک شه رزيله، کافره، خلقي! تاسي خلقيانو نو کله لمونځ کوی چي سخت حالات درباندي راشي بيا مو خدای په ياد شي. تاسي خو ملحدان ياست، ستاسو کله پر يو شي يقين ؤ، زهٔ هم چپ شوم، په اشاره مي لمونځ وکړی، رب ته مي زاری شروع کړې چي ربه! زهٔ خو ستا بنده يم او ستا د هري فرمانبرداری تابعدار يم تا واحد ګڼم، په هر هر څه مي ايمان راوړی، دا ستا بندګان ما ستا له بندګي باسي او پر ما د کافر ګومان کوي، دغه خبري له ربه سره کوم بل بږغ وشو چي سرور خلقي تهٔ يې؟ ډېر دي د کفر ملا تړ وکړی، اخير د خدائ عدالت ته حاضر شوې، اوس دي هغه ستا باداران تا خلاص کړي. چي تا به دوی ته چوپړ وهی، صفا صفا حال وايه، کومي کومي کارنامې دي کړي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل صاحبه ! ما یو څه هم نهٔ دي کړي. صرف د وطن او د اسلام مینه لرم، د پلاني کلي خان یم د خلکو خدمتونه کوم. زما خو سترګي ټینګي پټي وې یو څه مي نهٔ لیدل دا واره چي خبري وې هغه په ډېره ناولده لهجه کي وې، په شا و خوا سیمو کي ما دا لهجه نهٔ وه اورېدلې، په ډېر قهر یې راته وویل چي تهٔ خو کافر یې ستا خو مرګ داسي روا دی لکه د سپي. امر یې وکړی چي یو وار سم لت ورکړئ، دی داسي حال نهٔ وایي، دغه خلک کاڼه او ړانده دي، د دغو پر زړونو مهرونه لګېدلي دي. نو رؤف جانه! داسي ټینګ یې ووهلم چي دغه د شا د ملا خورسکي یې راواړول، خو اخیر زهٔ بې هوشه شوم، بیا تر ډېره په ځان نهٔ وم خبر، یو وخت چي په سد کي راغلم د ډېرو خلکو ژغونه مي تر غوږو شو، حیران شوم چي دا زهٔ چېري یم، سوچ مي وهی خو ټول څه مي هېر وو. ږغ وشو سروره!. ما ورته وویل ها صاحبه! څنګه یې ما ورته وویل ښهٔ یم بس نور څه یې نهٔ راته وویل. سم دستي یې را ولاړ کړم په دوو کسانو یې نیولی وم. موټر ته یې وخېژولم، دوه ساعته مزل وروسته یې موټر ودروی، زهٔ یې بېرته راکښته کړم، پنځه شپږ قدمه وروسته یې راته وویل سر کوز کړه، بیا داسي راته معلومه شوه چي په یو غار کي یې دننه کړم.

داسي د انسانانو د وینو بوی راباندي راتلی چي سر مي چکر کاوی، تر ډېره وخته هیڅ یو تحقیق نهٔ ؤ، پوره لس ورځي

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بیا هغه قومندان راغی، بیا پوښتني شوې چې صفا صف
حال راته ووایه نو به کورته ولاړ شې، ما ورته وویل صاحبه! پ
قسم درته وایمه چې زۀ بې ګناه یم.

قومندان په ډېر قهر راته وویل. قسم مۀ خوره. ستا په دا
نجسه خُله د الله پاک نوم ثنګه اخلې. بیا یې ووهلم خو ډېر نۀ یو
څو کونداغه.

قومندان امر ورته وکړی چې بس نور یې مۀ وهی دلته یې
ماته نزدې راولئ، بیا قومندان ښۀ په نرمه لهجه راته وویل.
خوشي کوو دي، خو دغه لوړه به کوې او دغه قول به کوې په دغه
کفري حکومت کي به نور کار نۀ کوې. ما ورته وویل "صاحبه!
قول دی نۀ یې کوم. قومندان ولاړی زۀ یوازې بیا پاته شوم، لږ
ساعت لا نۀ وُ تېر دومره سوې سوې اوازونه مي تر غوږ شو چې د
خدای دپاره مړ دي کړم، په ګولۍ مي وولـه خو دا ظلم مۀ راسره
کوه، بس په دغه کي پسې بیده شوی وم، دومره خوب مي وکړی
چې بیا خوب نۀ راتلی، پس مي دي خدای غاړې نۀ بندوي چې
پنځلسو که شپاړسو شپو وروسته یې یو ځای کښېنته کړم، راته یې
وویل چې موږ شاته ګنده ورکړې ده چې د موټر بږغ ورک شي ګنده
به خلاصه کړې نو بیا ځه پر خپله مخه. د موټر بږغ ورک شو ما ګنده
خلاصه کړه چې سترګي مي رڼي کړې دستي غونډۍ وه سیدها د
کور پر لور را روان شوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

رؤف په خندا ورته وویل چي؛

"د الله پاک ډېر کرم درباندي شوی دی دا خو ډېر ښخي زیاتي خواري، درباندي تېري شوي دي، بس شکر دی چي اوس هم په خېر راغلی یې".

خلک دباندي په ډلو ډلو د سرور پوښتني ته راځي. خو تر ماښامه له خلکو لار نهٔ کېدله. لږ چي رش کم شو. د سرور ښځي هوسۍ سرور ته وویل.

"د ګل میني پلاره! خلک هر وخت د ښځي خبره نهٔ مني، مګر یوه خبره یې بې ځایه نهٔ وي. په لیاز د خدای دغه رؤف ستا دښمن دی، دا ټول کارونه د دغه رؤف دي، دا جاسوس دی، وطن ټول لمبه لمبه دی، دغه دي په یوه بل خوري، دغه ته حال مهٔ وایه".

سرور ډېر په قهر شو ورته یې وویل؛

"چپ شه هغه زما د پلار د خور زوی دی، په هر غم ښادي کي راسره شریک دی، تهٔ وایې چي دښمن دي دی".

"د ګل میني پلاره! تر پردي زوی خپله پکه لور هم ښهٔ ده، تربور چي هر څه شي دومره دښمن دي نهٔ جوړېږي چي تاوان در ورسوي، ولي یې پوښتنه نهٔ ده کړې، په قسم دی هر وخت به یې حال کاوی، هر څه به یې راته راوړل، نور خو څه یې په وس نهٔ وو پوره، بیا یې هم پر ما او ګل میني حال کاوی. د ګل میني پلاره! زهٔ ستا دښمنه نهٔ یم، رؤف ټول وخت پر هر پردي ډهول ګډ شوی دی،

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به بېخي ډېر بدکار وي چې زۀ تا ته لاره در ښیم خو له دغه رؤفه ځان لېري ساته، بل واره دي بیا په لاسو ورکوي".

"بس! تۀ تر ما هوښیاره یې؟ چې خبره تر ښځي شوه نو یې خوند ولاړی او بل د ګل میني حال راکړه، مکتب ته تله که نۀ؟".

"وی د ښو مکتب دي شه، پر مکتوبو خو یې بندیز لګولی دی، ټول ترلي دي یو څوک هم نۀ ورځي، ګل مینه وړه ماشومه له ډېره ډاره تر کور نۀ وه وتلې، بېړېدله". "دروازه ټکېږي زۀ به ورسم". سرور د هوسی خبره پرېکړه او دروازې ته ولاړ شو.

سرور چي دروازې ته ورغی څلور کسان ولاړ دي چي قومندان صاحب سبا پر اتۀ بجې غوښتی یې چي خامخا به راځې. ویل یې چي یو څو پټي خبري درسره لرم. سرور ورته وویل "ښۀ دی پر دواړو سترګو ولي به نۀ ورځم".

شپه تېره شوه، د سهار له لمانځه او له ناشتې وروسته سرور په خپل موټر سائیکل سپور شو د ولایت په خوا روان شو. چي تر کلي دباندي ووتی روزي خان د سرور د وړکوالي ملګری ورته په مخه ورغی.

" خېر خان صاحب! چېري په دا سپېدو کي روان یې؟"
سرور له روغبړ وروسته ورته وویل چي
"ولایت ته ځم قومندان صاحب غوښتی یم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"توبه خدایه! رب دي خانه ورانه مهٔ کړه، مهٔ ورځه، زهٔ در روان وم تا ته وم، که ورغلې دا واره دي ژوند په قران که ځني وکړی، پرون زهٔ هلته وم ستا پر سر ډېر جنجال جوړ شو. د لوړ کلي باران د شین خالي زوی د قومندان انور سره ډېره شخړه وکړه چي سرور دي ولې له بنده خلاص کړی. سرور چي خلاص شو کیسې به ډېري خرابي کړي، ورته یې ویل چي تا ښهٔ کار نهٔ وکړی. په ۲۴ ساعته کي زهٔ سرور غواړم یا مړ یا ژوندی. بس زهٔ درته وایم چي ورنهٔ شې، هسي کډه بار کړه، بېرته کورته په تاخته ځه، یو شی هم مهٔ وړه، هسي کوچنیان درسره کښې کړه خو له منطقې ځان ورک کړه".

سرور له ملګري د مننې رخصت واخستی او د کور په خوا بېرته وګرځېدی. چي کورته راغی ښځه یې ګرځي چي "ګل مینه وتلې ده یو درک یې نشته چي چېري ده، ټول کورونه مي پسي وکتل او د ګل میني پلاره تهٔ ولاړې قومندان څه یې درته ویل؟"

"خواره مهٔ شې راځه چي ځو، روزي خان په مخه راغی راته ویل یې مهٔ ورځه بې مرګه دي نهٔ پرېږدي، راځه ګل مینه به ییاد دارو خان دوی کره ورشي، چي حالات سم شي وروسته به پسي راسم".

سرور هوسی پر موټر سائیکل سپره کړه ټول کور یې غسي پرېښوو ی را روان شو، یو څوک یې نهٔ کړو خبر، د هوسی

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړهٔ یو الله خبر دی چي ګل مینه به راغلې وي کور ته او کور ب
قلف وي، څه قیامت به یې جوړ کړی وي.

دلته د هوسۍ د ناجوړۍ وخت هم پوره ؤ. سرور ته یې وویل؛

"زهٔ ډېره زیاته په تکلیف یم، نوره نهٔ سم تلای، د لږ ساعت
دپاره ودرېږه، ډېر مزل مو هم وکړی، ما سپښین قضا ما زدیګر
وخت ؤ، لېري یو کلی معلومېدی، سرور ورته وویل؛

"دغه کلي ته به ورشو، هلته به په یو کور کي سپین سر
وي، پر دغه دشت اوس زه څهٔ وکړم".

خو هوسۍ په دردو او په نارو وه، له خُلې یې سوي سو
اسوېلي وتل، خو اخیر هغه کور راورسېدی.

هوسۍ چي څنګه له موټر سائیکل کښته شوه پر سری
لاسونه ونیول او کښېنسته. سرور هم خپل څادر پر راوګرځوی
سرور د دغه کور دروازه ور وټکوله. یوه بوډۍ ښځه ورته راووت
ورته یې وویل؛

"په کور کي نارینه نشته، ځوانه څوک غواړې؟". سرو
ورته وویل؛

"موري دغه سیا سره راسره ده، مرسته دي غواړم بل ی
څه نهٔ غواړم".

بوډۍ ښځه هم ښه چالاکه وه، ژر ورته راغله، خپل کور ت
یې ناري کړې چي؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نادیه خورکۍ! ژر راشه دغه ښځه بېخي زیاته په تکلیف ده".

نادیه هم په منډه راغله هوسۍ یې په ځولۍ کي کورته

دننه یووړه.

د سرور نیم حلق پورته نیم کښته وچ ؤ. دباندي ناست ؤ،

ـر مخ یې سپېرې خاوري دوړېدلې، لس دقیقې وروسته هغه

بوډۍ ورته راغله او ځني وې پوښتل چي؛

"بچیه دا دي څۀ ده"؟ سرور ژر مخ ورته راواړوی چي؛

"ادې دا مي کور ودانه ده".

زویه! مبارک دي شه زوی الله پاک درکړی، ماشوم هم ښۀ

ی او ناوې دي هم ښۀ ده. د یو شي ضرورت ورته نشته. نارینه مو

ـه کور کي نشته زۀ د کور یوه خونه در خلاصوم، تاته به چای

رکړم خو شپه نۀ شم درکولای، ولي چي د شپې چاپې راځي،

اولده خلګ وړي، خدای مۀ کړه یو دي شي دا ډېر ظالمان خلګ

ي، راځه بچیه!".

سرور یې کورته دننه کړی. ښه چای یې ورته راوړې،

وډۍ بیا ورته راغله؛

"زویه! له کومه ځایه را روان یاست او چېري ځۍ، دغه

ښځه دي خپله ده که دي راتښتولې ده چي په دغه حال کي له کوره

اوتلی یې"؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ادې خپله مې ده، له مرګه پټ یم، داسې خواته روان یم
چې هلته انسانیت وي، چې هلته وطن دوستي وي، چې هلته
خپلو په وینو تجارت نهٔ وي، چې هلته ورور د ورور قاتل نهٔ وي
چې هلته د مذهب په نامه انسانان نهٔ وژل کېږي، چې هلته مشر او
کشر معلوم وي، چې هلته کلیسا، مندر او جومات په یوه کوڅه
کې وي، نو زما ګراني مورکۍ! زهٔ هغې خواته ځم، دا تا پر ما ډېر
غټ احسان وکړی، شپه مهٔ راکوه زهٔ به ولاړ سم، شپه به یو ځای ته
ورسوم خو دا زما کور ودانه دې هم دلته وي، خرڅه به درکړم زهٔ به
یو ځای پیدا کړم، دا به هم تر هغو په پښو روانه شي بیا به راسم د
به بوزم، که ستا خوښه ده".

"زویه! خبري خو دې د خلقي راته معلومېږي، خلقي خو نه
یې چې داسې خبري کوې؟ خلقیان خو خدای نهٔ مني، رسول نهٔ مني
قرآن نهٔ مني، د کفارو ملګري دي، چې کافر څه وایي هغه کوي".

سرور کلیمه ورته تېره کړه او ورته یې وویل:

"ادې خلقی کافر نهٔ دی، خلقی تر هر چا ښهٔ مسلمان دی
خلقی انسان دوسته دی، خلقی وطن دوسته دی، زهٔ مسلمان یم
کافر نهٔ یم. ادې ستا یې ډېر کور ودان چې زما دې ډېر خدمت
وکړی، زما د کور ودانې تر هغو خیال ساته چې تر څو زهٔ را ځم
دغه دوه زره افغانۍ در واخله هر ضرورت یې ورپوره کوه".

2021.01.22 08:38

(c) ketabton.com: The Digital Library

"صدقه زویه! څلور زامن نور هم لرم، ته مي پنځم یې، بې غمه
نه چي هر وخت راغلې تر هغو پوري به یې موږ ټول خدمت کوو".

سرور له ځان سره سوچ وکړی بل خو دي په کلي کي یو
نی نهٔ شو پاته یوه ګل مینه ده، د هوسۍ څخه خو دي زړهٔ بې غمه
نو، بېرته د کلي په خوا درځه ګل مینه به هم راولې. سرور بېرته د
کلي په خوا روان شو د ماښام لمونځ یې په شنه غرهٔ کي وکړی،
یمی شپه وه چي کلي ته راورسېدی، د شنو اوبو پر سر یې موټر
سائیکل ودرولی پیټرول هم پکي کم ؤ.

اول یې د دارو خان دروازه ورو ټکوله، د کلي ټول خلګ په
ام کي وو چي دروازه به وټکېدله نو ټول به وویرېدل چي خدایه
یا څه کیسه ده.

دارو خان په وام وام کي دروازې ته راغی وربږغ یې کړو چي؛

"څوک یې"؟

سرور په سوکه اواز ورته وویل چي؛

"سرور یم دروازه راخلاصه کړه".

دارو خان په ډېر قهر ورته وویل؛

"څنګه راغلې په تا پسي خو ټول ګرځي، پنځه دقیقې
مخته ماته راغلو ټول کور یې تلاشي کړی، ته څه غواړې چي اجل
اخستی یې راغلې"؟

"زهٔ اولاد ظالم راکښ کړم، ګل مینه چېري ده"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

امین مسرور

کافره

"ګل مینه ویده ده، خو په دې وخت دي څه غوښتو چي
راتلې، ورځه ولاړ شه که اوس چاپه راغله وړي دي. هغو ویل مور
ته معلومه ده چي تا پټ کړی دی، موږ یې د رڅخه غواړو. ما قرآن
ورته را وایستی په جواب کي د سلیم زوی راته ویل دا پاک نوم پ
دا مرداره خُله مۀ اخله نجسه کافره! تاسي کله مسلمانان یاست
تاسو خو ملحدان یاست".

"بس دا ټول د رب کارونه دي، زۀ به دلته درته ودرېږم ت
ورشه له کوره تېل راوړه په بیلر کي شته. او زۀ به ګل مینه ه
راوېښنه کړم". سرور ورته وویل. دارو خان ولاړی سرور په انتظا
پوره یو ساعت وروسته راغی. سرور ورته وویل

"ولي خېر دومره وځنډېدې"؟

دارو خان ورته وویل؛ "کوریې ټول چور کړی ؤ یو شی هم
ؤ، په بیلر کي دغه یو بوشکه تېل پاته ؤ نوریې ټول وړي وو".

"بس سمه ده د خدای رضا ده، زۀ او ګل مینه ولاړو دع
راته کوئ، د کور پر ټولو مي سلامونه وایه که ژوند ؤ لیدل به م
سره وشي.هو.... ما او تا خو په خبرو شو، ما زېري هم پر درون
کړی، نوی میلمه هم کورته راغی، هوسۍ د شنه غرۀ په اخر کي پ
یوه کلي کي ده". سرور په غم کي هم ورته وخندل.

"مبارک مبارک، الله دي در نیک صالح کړي، وځ
... در رانۀ شي، خوشحالي به دي په غم در بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، ډېر زيات قهرېدلي وو، او هان، دا زما د زوی امانت درسره خوندي کړه، دا زموږ د کور عزت ده". دارو خان د ګل میني په سر لاس کښېښنودی او سرور ته يې وويل.

"بالکل، ګل مينه ستا د زوی متين وه او وي به، که خدای وس راکړی نو به يې ښه پالنه وکړم چي ستا کور او کهول هم پر جوړ شي". دارو ښه په خوشحالۍ رخصت ورکړی سرور هم د ګل میني لاس نيولی را روان شو د موټر سائيکل ټانکۍ ته يې تېل واچول، په بوشکه کي چي څه پاته شو هغه يې پر موټر سائيکل وتړله، يو نیم ساعت يې په پښو مزل وکړی، بیا يې موټرسائيکل چالان کړی د خپل منزل پر لور روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

د سهار د اذانو وخت ؤ چي د شنه غرهٔ کلي ته راورسېدی، سپین ږیري د جومات پر لور روان وو. سرور هم د هغه کور دروازه ور وټکوله په کوم کور کي چي هوسۍ وه، له دغه کوره یو نوی ځوان ورته راووتی، له جوړ پخیر وروسته یې ورته وویل چي:

"زما نوم صادق دی، زما کوچنیان دلته دي". نوم یې قصداً غلط ورته واخستی، ولي سرور که چا پر رنګ نهٔ ؤ لیدلی په نامه هر سړي پېژندی. دغه مي ماشومه لور ده، دا پرون چي موږ راتلو دا نهٔ وه د ماما کره تللې وه، نو موریې په تکلیف وه، هغه ما روغتون ته راوړه خو دلته زیاته په تکلیف شوه، بیا دلته پسي پاته شوه نو دغه انجلۍ مي بیا نن راوسته".

"ښهٔ ښهٔ خدای دي راوله وروره! مېلمستون خو نهٔ لرو، البته اودس به دلته وکړې، ولاړ به شو جومات ته بیا به د کور انسانان راپورته شي، یوه خونه به درته خالي کړم ولي چي زموږ مور ستا ډېر صفت راته وکړی، انجلۍ به زهٔ کورته بوزم، هغه به ویده شي". دا تنکي ځوان ورته وویل.

سرور اودس وکړی مخ یې په څادر کي ټینګ پټ کړی، جومات ته ولاړی، په جومات کي هر چا ورته رډ رډ کتل چي ا

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دی چې نهٔ خو د ماخوستن ؤ او اوس دا دی د سهار په لمانځه کې موجود دی.

سرور مخ په دغه پټ کړی چې یو نه یو څوک مې ونهٔ پېژني، ولې چې سرور د کلي خان ؤ، خامخا به چا پېژندی. لمونځ وشو، سرور هم ژر راووتی خو خلګو په دا وجه هم نهٔ پېژندی چې سرور مخکې ږیره او بریت دواړه خرئیل، خو اوس یې ږیره غټه وه او بریت یې هم ول. له ځوان سره د کور په خوا را روان شو په مخه ورته یو کس راغی، سلام دعا وروسته یې پوښتنه ځنې وکړه چې:

"غمیه! دا ځوان څوک دی له کوم ځایه راغلی دی"؟ سرور سر لاندې ځړولی مخکې ته یې کتل او ښه وهم هم اخستی ؤ.

غمي ورته وویل:

"نو ریې زهٔ هم نهٔ پېژنم، خو یو سائل دی، کور و دانه ورسره وه پروني راغلي، ناوخته شو بچیان یې روغتون ته بېول نو د شپې راووتل، ناجوړه شول او زموږ کره الله پاک ور جوړ کړل".

بس دغه یې ورته وویل ځنې روان شو.

سرور ډېر هوښیار او ځیرک انسان ؤ هغه جاسوس یې وپېژندی چې تر څو پوري جاسوس جاسوسي کړې وه سرور هم دستي غمي ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ځوانه! ماته زما موټر سائیکل په لاس راکړه چې زهٔ ولاړ شم دوه ماښومان مي نور هم پاته دي، زهٔ به هغه هم راولم نو بیا به مونږ کورته ولاړ شو".

غمي ډېر ټینګار ورته وکړی چې چای وکړه خو سرور انکار انکار ؤ، بس سرور روان شو مخته یو کلي ته ورغی، هلته يې د کوچنیوالي یو ملګری ؤ چې عمر نومېدی. هغه ته يې وویل؛

"عمره! ټوله ځمکه را باندي سرهٔ ده، حیران یم چېري ولاړ سم، اول مي هم ستا نیت کړی ؤ خو دغه مسئله راپیښه شوه".

عمر ورته په خندا کي وویل؛

"دغه دي کور دی د دنیا یو انسان به نهٔ شي په در خبر".

کورته يې دننه کړی چای يې ورکړې، ښه ګپه يې سره وکړه.

عمر ورته وویل؛

"سروره! راځه چې د ورېنداري پسې ولاړ شو هغه به راولو".

سرور ورته وویل؛

"هغه هلته د شنه غرهٔ په کلي کي یو کور دی، نور يې نهٔ پېژنم خو سهار یو چا د غمي غمي په نامه ورته ویل، هم هلته ده".

"ښهٔ غمی پېژنم هغه د ملا اسلم اکا زوی دی، بد خلک نهٔ دي، ډېره عزت داره کورنۍ ده، پلار يې ډېر نیک انسان ؤ، درځه در ولاړ شه چې ورشو او رایې ولو". عمر ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرور او عمر دواړه سره روان شو سیدها د غمي کره غلو. د غمي يې کور ودانی وکړو، عمر غمي ته وويل "دا زما نزدې قريب دی خو تا ډېر عزت ورکړی زهٔ به ستا دغه ښېګڼه ل عمر نهٔ کړم هېره" او غمي ورته وويل "عمره دا خو دومره سه نهٔ ده يو مسلمان دی، پښتون دی که کافر ؤ هم ما مرسته خا ورسره کوله".

هوسۍ او ګل مينه او هغه بل ماشوم يې د کور پخوا را روان ، ټول د عمر کورته راغلو، د عمر دوې مائينې وې، دواړي داسي چوپړ کي ورته ولاړي وې چي هوسۍ يو کار هم نهٔ شو څني کولای ېر ماشوم يې مور نوم جبار کښېښودی، مور يې ويل چي؛ "د دغه ر د راتګ سره يې پلار هم کورته راغی".

ښهٔ د خوشحالۍ شپې او ورځي تېرېدې، سرور دومره ات خوشحاله ؤ چي هلته په خپل کلي به هم دومره نهٔ ؤ شحاله. پوره دوې مياشتي يې دلته تېري کړې خو اخير دغه ي ته هم د اور لمبې راغلې. سرور چي د اور لمبې وليدلې له ي پوهان او د سر سرې ورکېدل، سرور عمر ته وويل؛

"عمره! دلته نور اوسېدل له ځانه او له اولاد سره ظلم دی، لک ټول خرڅ شول، د ځان په شر او په ګټه نهٔ پوهېږي، دا ټولي بسې ملت او وطن ته زيان دي، زهٔ نور سر له سبا ځم"

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمر ورته وویل؛ "سروره! ته پر کومه خوا ځې چې څو مخته ځې هلته اور بل دی، زموږ کلی لا بیا هم ښه دی که څو مره وطن د ښمنان شته دومره بیا وطن دوسته هم شته، مه ځه یو څو شپې وکړه، ورپنداره به هم ښه شي، خدای مهربانه دی حالات به ښه سي".

"عمره! قربان دي سم، صدقه دي سم، ستا هر څه زه پر سترګو منم چي لس کاله دلته پروت یم په خاطر به دي نه شم پوه، بس زړه مي ډېر تنګ دی نور په دغه وطن کي ژوند نه غواړم، نه کوم دا، د دغه وطن هر څه کافر دی، جومات کافر دی، معلم کافر، ښوونکی کافر، ښوونځی کافر، نو ژوند به څنګه وکړم، زه اولاد نه خواروم.

"سروره! چي هر څه وکړې دا دنیا پر سر واخلې خو نن شپه به دلته کوې، په قران قسم کوم که نن ولاړې. سبا دي په مخه ښه چي پر هره خوا ځې". سرور مجبور شو پاته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

په کومه شپه چې سرور د دارو خان له کوره سره د ګل مینې ولاړې نو ماسوای د دارو خان او د هغه د ښځې نور د سرور په راتګ او بېرته تګ نهٔ ؤ خبر. د سرور د تګه وروسته کله چې دارو خان کورته ولاړې نو يې کورودانې ځنې وپوښتل چې؛

"آ سړيه! د سروره به دې د هوسۍ حال کوی چې هغه څنګه وه، د هغې خوارې هم دا شپې او ورځې وې".

"ښځې ما ځنې وپوښتل. سرور ته خدای زوی ورکړی ؤ او هوسۍ خور هم ښه وه".

"شکر الله، چې هوسۍ په روغ صحت له دې ناجوړې خلاصه شوه". د دارو خان ښځه خوشحاله شوه او هوسۍ ته يې دعاوې شروع کړې.

"او ها، ما سرورته دا هم ووېل چې زموږ امانت به ښه ساتې، د ګل مينې مې ورته ووېل".

"ډومره ښه دې وکړل، ما هم په زړهٔ کې ؤ چې دا خبره به دې کړې وې که يا"؟

متين چې د دارو خان دوولس کلن مشر زوی ؤ او د دهٔ په نامه ګل مينه وه. ګل مينه چې کله پيدا شوه نو تر ټولو زيات دارو خان وربانديې خوشحاله ؤ، د سرور او دارو خان تربورګلوي نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکې وروګلوي وه. په ټول کلي کې د سرور هم خيال صرف داروخان ؤ. سرور خپله لور په ماشومتوب کې د متين په نامه کړه. له دې رشتې په دواړو کورو کې هيڅوک هم انکاري نهٔ ول. هم دا قرابت داري وه چې دواړه کورونه يې سره نزدې کړي وو. بل د متين په مزغو کې هم شپږ کلنه ګل مينه د دهٔ ژوند ملګرې جوړه شوې وه. که څه هم متين په دې پاکه رشته سم نهٔ پوهېدی خو بيا هم پر دهٔ ګل مينه داسې ګرانه وه چې هر وخت به يې د ګل مينې سره لوبې کولې يا به ورسره ښوونځي ته ګډ تلی راتلی. د ګل مينې به يې خيال ساتی چې داسې نهٔ څوک يې ووهي. اوس هم چې ګل مينه د پلار سره ولاړه نو متين ډېر وژړل او په ژړا ژړا يې مور ته صرف دا يوه خبره کوله چې ګل مينه دې نهٔ ځي.

خو دا تګ د متين ژوند هم تباه کړی. د متين سره سره د متين د کورنۍ د پريشانۍ سوب هم جوړ شو. دا هغه تګ ؤ چې له متينه يې له انسان څخه ځناور جوړ کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

په کومه ورځ چې هغه کس چې نوم يې خېرو ؤ د غمي سره روغبړ کړی ؤ په هغه ورځ له رؤفه سره يې په بازار کې وليدل. دواړه جاسوسان وو، دواړه د سرور او د هغو د ملګرو په تلاش پسې سرګردانه وو.

"رؤف جانه! دوې مياشتې له مخه مې په کلي کې د غمي په کور کې يو مېلمه وليدی، خو شک مې بېخي زيات د سرور پر راغی، خو هغه سرور نهٔ ؤ نوم يې صادق... "

رؤف چې دغه خبره واورېدله يو دم يې د خېرو خبره ور پرې کړه او ځنې وې پوښتل؛

"څنګه سړی ؤ او چيشي يې پر سر ؤ؟ غمی څوک دی څه کاريې دی"؟.

"غمی زموږ د کلي دی، پلار يې ډېر نيک سړی ؤ له بدو ډېر لېرې خلک دې ښه ستانه کورنی ده. او د هغه مېلمه پر سر سپين او خړپکول ؤ، اوږده ږيره يې وه، بريت يې غټ غټ وو، سترګې يې ډېرې وړې وې او ګوتونه يې په پښو نرۍ ځوان ؤ".

خېرو ورته وويل؛

"خدای دې غرق کړه دغه سرور دی، په والله که بل څوک دی، ما تولـه دنيا پسې چڼ کړه، ما د هغه پر سر څومره وهل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړل، ماته یې وویل چې دا تالار ورکړې ده دوهم واره یې اوس ماته ډېر لږ وخت راکړی ؤ چې په هر حال کې به یې په لاس راکوې، او تهٔ خبیث ماته د دوې میاشتې وروسته حال راکوې، هله ژر کوه درځه چې حال ورکړو. هلته یې عکسونه هم پراته دي هغه به وګورې". رؤف و خېرو ته وویل او دواړو لکه لېوان ولاړ شول داولسوالي په خوا روان شو چې ور دننه شو له قومندان صاحب سره یې روغبړ وکړی. قومندان ورته وویل؛

"ها رؤفګیه! څه زېری دي راوړی دی حال راکړه، څلور ورځې دي وشوې".

رؤف ورته وویل؛ "قومندان صاحب! لږ معلومات راته شوی دی چې د خېرو په کلي کې دی، تهٔ د سرور عکس خېرو ته ورښکاره کړه چې دغه دی که نهٔ، بیا به پسې ورشو".

قومندان عکس ورښکاره کړی خېرو ورته وویل؛ "صاحب هم دغه کافر ؤ، زموږ د کلي د غمي کره ؤ، ښځه یې مریضه وه، هله قومندان صاحب! موټر او یو څو کسان راکړه چې ولاړ نهٔ شي سړی ډېر په وام کې ؤ".

رؤف او خېرو له وسله والو کسانو سره په روسي جیپ کې سپاره شو، دومره په تېزي راغله چې کلي ته راورسېده، خلک ټول په وام کې شو چې خدای دي خېر کړي دا څه کیسه ده چې په اول ځل زموږ کلي ته دغه کسان راغلل، موټر د غمي د کور مخته

ودرېدی، کسان راکښته شول، رؤف مخ ټینګ پټ کړی ؤ، نهٔ خبر نهٔ بل څه، بس د غمي په کور ور دننه شول، ناري شوې، چیغې شوې چې څه کیسه ده، نهٔ غمی په کور کې شته، نهٔ یې بل کوم ورور. ټولي خوني یې تلاشي کړې هیڅ په لاس نهٔ ورغلل.

غمی د کور په خوا را روان ؤ چې خدایه! خېر کړې دا څه کیسه ده. چې څنګه را ورسېدی رؤف په پټ مخ ورته وویل: "تهٔ غمی یې"؟ غمي وویل: "هو صاحبه! څه کیسه ده. خېر خو دی"؟

"خېر مېر نشته، د خبیث بچیه سرور چېري دی"؟ "کوم سرور"؟

"بنهٔ کوم سرور؟ یو یو لت ورکړئ، سرور به وپېژني".

غمي غریب ته یې دومره سخت وهل ورکړو چې بې هوشه شو. بیا یې سړې اوبه پر توی کړې چې په هوش کې راغی بیا یې ورته وویل: "سرور چېري دی"؟.

"صاحبه! زما خبر خو واورئ کوم سرور څوک بنیاست"؟

"بنهٔ مطلب اسلام نهٔ راوړې". بیا د کونداغو باران شو، داسي وهل یې ورکړو چې بیا بې هوشه شو، خو دغه وار بې هوشه کېدل یې د ژوند اخیري وار شو، سترګې یې د تل دپاره پټې کړې چې هر څو یې اوبه پر توی کړې خو غمی بیا نهٔ شو غمی، د تل دپاره ویده شو.

یو کس هغه بل ته وویل: "شاکره! دا خو تر وخت تېر شو، اوس څه وکړو"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس کار مهٔ په لره، اوس به د کور له زنانو پوښتنه وکړو چې سرور مو چېرې پټ کړی دی". شاکر په جواب کې ورته وویل.

شاکر د کور په غولي کې سره د نورو وسله والو ولاړ نارې کړې چې؛ "دا سرور راوښیاست، دا مو چېرې پټ کړی دی؟ ټول کور در ورانوو او په اور یې در سوځو". د کور وګړي په دا نهٔ دي خبر چې غمی له دنیا ولاړی، یوې زنانې ورته را بړغ کړو چې هغه ښځه او سړی خو به نهٔ ښیاست چې دوې میاشتې له مخه دلته راغلي وو".

شاکر ورته وویل؛ "هو هغه ښیو، هغوی خو په هم هغه دویمه ورځ شاه برات کلي له ولاړو، ګومان کوم د شاه برات کلي عمر پسې راغلی ؤ د هغه کوچنیان یې هم ورسره بوتلو".

"نو اول مو ولې نهٔ راته ویل چې موږ مو دومره ستړي کړو، هلکه! خېرو دا عمر تهٔ پېژنې که نهٔ؟"

"هو صاحبه! خود یې پېژنم، هغه هم خلقی دی".

"درځئ چې د عمر کره پسې ورشو" شاکر دا خبره وکړه او روان شو. نور وسلاوال هم ورسره د کوره ووتل او په موټر کې کښېنستل. موټر یې داسې راکاږ او روان کړی چې دوړه یې پوره لس منټه وه.

دلته د غمي مور چې راووتله چې غمی یې ولیدی تر خُله یې لویه چیغه وختله چې "زموږ خو مخ تور شو. غمی خو یې راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړ کړی". دلته ټول کور په غم او ماتم بدل شو، د غمي د وادهٔ شل ورځې شوې وې، ناوې ښځه یې پاته شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

چي کله رؤف او د هغه وسلاوال ملګري شاه برات کلي ته ورسېدل نو موټر يې په لار کي د جومات تر مخ ودرولی، دوی د مازديګر لمانځه ته کښته شو، لمونځ يې وکړی، رؤف او خپرو په پټو مخو لمونځونه وکړو چي څوک مو ونۀ پېژني. لږ چي مخته ولاړو عمر په مخه ورغی، بېلچه په ووږه د کښت او کروندې راروان ؤ، موټر يې ورته ودرولی او ورته يې وويل؛ "چي راوخېږه موټر ته". عمر ورته وويل؛ "خېر خو دی".

شاکر ورته وويل؛ "راځه، کافر هم خېر يادوي"؟ دا راته ووايه سرور چېري دی؟ سرور په لاس راکړه ګني د ژوند څکه به راڅخه ونۀ کړې".

"صاحبه! سرور خو له ما سره ؤ خو نن سهار وختي ولاړی، ما بېخي ډېر ورته وويل خو نۀ پاته کېدی، برايي شپه مي په وچ زور په وکړه، قسم مي ورته وکړی، چي څنګه سهار شو ولاړی، نۀ مي دی ليدلی".

شاکر امر وکړی چي يو سم لت ورکړئ، څنګه د يوه کافر حال نۀ وايي.

عمر ته يې داسي لت ورکړی چي په ډېرو کونداغو يې ټول بدن ور تک شين کړی، دوی په خپل موټر کي سپاره شو عمر يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دلته پرېښوووی، د کلي خلک راغلل عمر يې په ځولۍ کې کورته راوړی، عمر ټوله شپه بې هوشه ؤ، کور ودانو او د کور نور وګړو يې تر سهاره بدن ور ټکوروی. د سهار د اذانو په وخت کې په هوش کې راغی، لږ يې سترګې رڼې کړې، د عمر ورور اجمل د صابر موټر راوستی سهار يې روغتون ته يووړی يو څه درمل يې ورکړو، بېرته يې کورته راوړی، خو عمر بيا هغه عمر نه ؤ، څو ورځې ژوندی ؤ پس له لسو ورځو يې د ژوند روان ساعت يې ودرېدی، له ډېرو ارمانو سره د ګور بندي شو، حالات ډېر سره خراب شوي وو، يو ملا يې هم جنازه نه کوله، خو اخير يې صرف په پنځو شپږو کسانو بغير د جنازي لمانځه په نيمه شپه کې خاورو ته وسپاری، ټول کلی داسي په وام کي ؤ چي له ډاره چا يوه خبره هم نه شوای کولای، په کلي کي ډلي ډلي خلک د کلاشنکوفو سره ګرځېدل، چي چا به ږيره کمه وه يا به يې ږيره کوچنۍ کړې وه هغه به ډېر سخت وهل خوړل، چي چا به په جومات لمونځ نه وکړی دغه سزا بيا نوره هم سخته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ ، په يو وخت کي د بزګر
و کلي ته راورسېدی، له لوږي او تندي يې ډېر بد حال ؤ، هوسی
سرور ته وويل چي؛ "د ګل ميني پلاره! نور مي توان نسه چي تګ
درسره وکړم،دغه کلي ته درځه چي يو څه وخورو ، خدای مهربان
دی په دغه کلي کي يو د الله دوست يا يو بشر دوسته انسان وي".
"ښځي څمکه سرۀ تيکی ده، زۀ يوه بلا په سترګو وينم،
داسي نۀ وي چي پسات راجوړ شي، زۀ به يو دکان وګورم، تاسو په
دغه سايه کي ارام راته وکړئ، يو شی به راواخلم نو به مخته ولاړ
شو، دوه ساعته منزل پاته دی نور بل وطن ته رسېدلي يو ".
"د ګل ميني پلاره! داسي مۀ کوه نوره نۀ شم تلای، بدن
مي اجازه نۀ راکوي. نو ولي درسره راتلم، رب مهربانه دی، خدای
به څوک نۀ راولي". هوسۍ په ډېره ستړيا کي ورته وويل. بس سره
راروان شو چي په کلي راګډ شو ډله خلګ ولاړ دي. سرور هوسی
ته وويل چي؛ "هوسۍ تۀ دغه کورته وردننه شه، زۀ به د هغو خلګو
خوا ته ورسم". هوسۍ هم ډېره ستړې وه بس هغه کورته وردننه
شوه.

سرور هغو خلګو ته ورغی چي ګوري يو ښائسته ځوان
پروت ؤ پر سر ويشتل شوی ؤ، په دريشي کي ؤ او د دريشۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

سخي داد غم.-03333935503

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ، په يو وخت کي د بزګر
و کلي ته راورسېدی، له لوږي او تندي يې ډېر بد حال ؤ، هوسی
سرور ته وويل چي؛ "د ګل ميني پلاره! نور مي توان نسه چي تګ
درسره وکړم، دغه کلي ته درځه چي يو څه وخورو، خدای مهربان
دی په دغه کلي کي يو د الله دوست يا يو بشر دوسته انسان وي".
"ښځي ځمکه سرۀ تېکی ده، زۀ يوه بلا په سترګو وينم،
داسي نۀ وي چي پسات راجوړ شي، زۀ به يو دکان وګورم، تاسو په
دغه سايه کي ارام راته وکړئ، يو شی به راواخلم نو به مخته ولاړ
شو، دوه ساعته منزل پاته دی نور بل وطن ته رسېدلي يو".
"د ګل ميني پلاره! داسي مۀ کوه نوره نۀ شم تلای، بدن
مي اجازه نۀ راکوي. نو ولي درسره راتلم، رب مهربانه دی، خدای
به ځوک نۀ راولي". هوسی په ډېره ستړيا کي ورته وويل. بس سره
راروان شو چي په کلي راګډ شو ډله خلګ ولاړ دي. سرور هوسی
ته وويل چي؛ "هوسی تۀ دغه کورته وردننه شه، زۀ به د هغو خلګو
خوا ته ورسم". هوسی هم ډېره ستړې وه بس هغه کورته وردننه
شوه.

سرور هغو خلګو ته ورغی چي ګوري يو ښائسته ځوان
پروت ؤ پر سر ويشتل شوی ؤ، په دريشي کي ؤ او د دريشي پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښیې وړه یې د شهادت کلیمه لیکلې وه، سرور له یو سړي پوښتنه وکړه "په دغه ځوان څه شوي دي، دا چا وژلی"؟ ځان یې ناخبره کړی، یو خیرن سپین ږیري ورته وویل: "ښه شو دا خو کافرؤ مسلمانانو مردار کړی، عسکرؤ، ته یې نهٔ وینې". د کلي خلګو ته یې امر وکړی چي په هغه شېله کي یې پټ کړئ، هدیرې ته چي یې یو نهٔ شئ، هسي په غار یې چخ کړئ دا مردار".

خلګو هم واخستی د شېلې پخوا یې یووړی، ځوان یې پټ کړی، سرور ډېر زیات خفه شو، بېرته د دغه کور په خوا راغی، دروازه یې ور وټکوله، یو ماشوم ورته راووتی، "ماما څوک غواړې"؟ سرور ورته وویل: "مازدیګر لمر لوېږي بچیه! لږ اوبه راکړه چي اودس وکړم". کوچنی ولاړی اوبه یې راوړې، سرور اودس وکړی، له ماشومه یې د جومات حال وکړی، د جومات پخوا روان شو، په جومات کي یې په جومات لمونځ وکړی، ټول جومات له خلګو ډک ؤ.

له لمانځه وروسته یو تنکی ځوان ولاړ شو د اعوذ بالله او بسم الله وروسته یې یو کوچنی ایت د قرآن مجید تلاوت کړی. هغه هم غلط، بس خبري یې شروع کړې چي مسلمانانو وروڼو وطن ټول له کفارو ډک دی، د هغو کفارو سره مقابله په کار ده، موږ ته د ځان او مال تر ټولو زیات زیان داخلي کفارو را رسولی دی، ټول باید دا کوشش وکړي چي دا داخلي کفار نیست او نابود کړي، نهٔ به په کورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي پناه ورکوي او نهٔ به يې له کوره باسي چي بلي خواته ولاړ شي. هر څه چي ورسره وي هغه مال غنیمت دی، هغه ځني جمع کوئ او دوی بې مرګه مهٔ پرېږدئ، د دغو مرګ روا دی، خبري يې له يوې بلي خوا کولې خو اخر د ماښام د لمانځه وخت شو اذان وشو جومات وشو ټول خپلو کورو ته ولاړو، سرور په جومات کي ناست ؤ چي د کلي ملک نوروز خان چي سرور پېژندی خو نوروز خان سرور نهٔ پېژندی، سرور ته يې وويل؛ "وروره! مسافر يې له کومه راغلی يې"؟ سرور ورته وويل؛ "محترمه له ذکريازۍ راغلی يم، شيګو ته ځم، بچيان مي هم راسرهٔ دي. هغه په هغه کور کي دي". ملک ورته وويل؛ "د حکومت سړی خو به نهٔ يې؟ که د حکومت سړی يې او س لا راته ووايه، زهٔ به يوه لار در برابره کړم، د شپې سختي چاپې وي، بيا به موږ ته هم زيان ورسوي او خپله هم د ګور اسير".

"نهٔ محترمه! د حکومت سړی نهٔ يم. کور و دانه مي د ذکريازۍ ده او زهٔ د شيګي يم، کورته روان يم، کوچنيان مي د پلار کره تللي وو اوس يې کورته بيايم، پرېدی بزګري کوم، ډېره مي تلوار ده چي کورته ولاړ سم، چي بزګري مي له لاسه ونهٔ وزي. خان صاحب! د وطن د خلګو کار دا رنګه وي، انسان له خېر او شر نهٔ پوښتي، بس ورته وايي ما د پنځو ورځو رخصتي درکړې وه، تا ولي يوه ورځ زياته وکړه، نو په دغه مي ډېره تلوار ده چي کورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ شم د بچیانو رزق مې له لاسه ونه وزي". سرور په ښه معصومانه انداز ورته وویل.

"وروره! راځه زه مېلمستون لرم، د دغه کلي مشر یم، ما دلته ټول خبر کړي دي چې له هرې خوا مسافر راځي هغه به زما کره راځي".

پر لار سره روان دي ملک خبرې ورته کوي، وروسته ملک ورته وویل: "مخ دې د ښځې شناخته دی، نی ولې داسې راته معلومېږي لکه ما چې لیدلی یې". سرور ورته وخندل، "خان صاحب نوم خاوري مې نعمت دی، لیدلی دې نه یم، نه ما تر اوسه ته لیدلی یې، د یو بل شناخته خیال به دې پر راځي، کور مې په شیګو کې دی، که دې بزګر لیدلی یم خو نه شم ویلای". خبرې رواني وې چې کور راورسېدی. ملک ورته وویل: "کوچنیان دې په کوم کور کې دي ورشه هغه هم دلته راوله". سرور هم زر ورغی هوسۍ او ګل مینه او هغه ماشوم یې له کوره راروان کړل، پر لارې یې ورته وویل چې "زما نوم نعمت دی او ستا د پلار کور په ذکریازۍ کې دی او زموږ کور بیا په شیګو کې دی، دغه نومان په یاد لره". ګل مینې ته یې وویل چې" ته به یوه خبره نه کوې که څا پوښتنه در څخه وکړه ورته ووایه چې زما نومان نه دي زده". د خان کور راورسېدی، د خان مېلمستون ته ولاړی، هوسۍ او ګل مینه یې کور ته ورننه کړل، چې مېلمستون ته ورغی یو نوی تنکی ځوان په دریشي کې ناست دی.

2021.01.22 08:47

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان ډېر په قهر ورته رغېدی چې؛ "کافره! د کفارو ملګرتیا کوې"؟ ځوان ورته وویل؛ "صاحبه! توبه مې ده ایسته په دغه نن تسلیم شوم، دغو کسانو ته هغو دلته راوستم، دغه وسله در واخله ماته یو جوړه کالي راکړه چې ولاړ سم، په درېشي کې مې خلک وژني". خان په ډېر قهر ورته وویل؛ "ستا مرګ روا دی، وسله کښېږده، زېږه دی وباسه هغه د جهنم کندې ته یې ور وسپاره". ځوان ډېرې زارۍ او فریاد وکړل خو خان ځان هم نهٔ پوه کوی. د ځوان لاسونه یې شاته ور وتړل، لس منټه وروسته زېږ راغی خان ته یې وویل؛ "د هغه کار مې ور وکړی".

"ډېر ښه غازي زویه، ولاړ شه کور ته ورږغ کړه چې ډوډۍ راوړي". خان ورته وویل.

ډوډۍ راغله ټولو ډوډۍ وخوړه، د سرور ډېره زیاته خوابده وه، یو څو ګولې یې وکړې خو هغه هم په زور، ځایونه ولوېدل د خوب وخت شو، ټولو لمونځونه وکړو، سرور له ځانه سره سوچ وکړی که دي اوس د تګ وویل خو دستي شک کوي چې اول یې شپه کوله اوس یې ولي اراده بدله شوه او که دي نهٔ وویل او دلته پاته شوې نو ډېر ظالمان خلک دي، که د شپې چاپه راغله یا داسي نورکسان راغلو په هغو کي چا وپېژندلې خو بیا دي دلته هم خېر نشته، حیران دی چې څه وکړي. د سرور نیم قرآن مجید په یاد زده ؤ، سر یې پټ کړی قرآن مجید یې شروع کړی، په دې ویلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

و کي پسي ویده شوی ؤ، یو وخت بڼغ وشو چي د سهار د
ځه وخت دی. سرور راپورته شو اودس او لمونځ یې وکړی.
ن ته یې وویل؛ "صاحبه! موږ به ولاړ شو چي پر وخت
سېږو". خان ورته وویل "داسي دي کله پرېږدم، ناشته وکړه بیا
په مخه ښه". سرور بیا پاته شو خفه شو چي دا په څه عذاب
ه شوم، خو خېر ناشته یې وکړه، بیا د لمر له څرک سره را روان
چي نیم ساعت مزل یې وکړی په لاره کي ورته یو ځنځیر په مخه
ی. یو څو کسان ولاړ وو چي پټ مخونه، غټي غټي څوڼي او
ني خیرني ږیري یې وې.

ولاړو کسانو لاسونه ورکړل، سرور موټر سائیکل ورته
وی او یوه پر بڼغ کړه. "حماده! سرور دی، دا زهٔ پیژنم، دا هغه
ی چي ټول خلک پسي ګرځي. دا هغه ملحد دی، دا هغه یو دی
د اسلام سپکاوی کوي".

حماد امر وکړی چي "لاسونه یې تړشا ورو تړئ لکه سپی
ي لت ورکړئ". هیبت صاحب! مهٔ مهٔ چي دلته یې ونهٔ وهې، دا ځای
هلو نهٔ دی، یو واریې تر امیر صاحبه پوري ورسوو چي هغه کوم امر
ری بیا به هغه ورسره کوو". دریم کس جرار صاحب ورته وویل. د
وریې لاسونه ور وتړل، سترګي یې ورپټي کړې.
په یوه د ډبرو په خونه کي یې کښېناوی، هوسۍ ډېري
ری ورته وکړې خو بې معنا وې، یوه ورته وویل "تاسو په کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځئ اوس چي هر موټر راغی په هغه کي به مو سپاره کړم، پاته شو سرور دغه امر موږ ته شوی دی چي تحقیق ځني وشي، بېرته به کورته درشي، هغې خواته کښېنئ". هوسۍ له ژړاؤ ډېر په بد حال شوه. لس منټه وروسته یو موټر راغی هوسۍ او ګل مینه یې موټر ته په ډېر زور ورپورته کړل. "استاده چي پر لاري دوی درڅخه کښته نهٔ شي، تر خپل منزله پوري به یې رسوې". موټر حرکت وکړی چي دوه ساعت تګ یې وکړی نو یو داسي دښت راغی چي خالي ریګونه وو، ټول ډېر زیات تندي تنګ کړو، په لاره کي بیا یو څو کسان ولاړ وو، موټر یې ودرولی، په موټر کي یې ښه تلاشي وکړه، یو کس پر ګل میني سترګي ولګېدلې، ډرائیور ته یې وویل "استاده! دا دي لور ده که څه"؟ ډرائیور ورته وویل؛ "یا ورورهٔ دا مي هیڅ نهٔ دي، د لاري پر پوسته یې دغه ښځه او دغه دوه ماشومان په لاس راکړل چي تر غني خان کلا یې ورسوه نور خبر نهٔ یم". خالي سترګي یې ښکاره نور ټول مخ پټ دغه کس استاد ته وویل؛ "دغه ښځه او انجلۍ دلته را شېوه کړه". استاد ورته وویل؛ "نا امیر صاحب دغه یې ماته راسپارلي دي، زهٔ دوی تر هغه منزله رسوم، داسي نهٔ شي کېدلای چي زهٔ دوی دلته شېوه کړم".

"تر سینه به دي سل کارتوسه وباسم، زهٔ څه درته وایم او تهٔ څه وایې"؟ د مشین ګاټ یې پر کښې کړی، "ژر یې راکښته کړه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیر ځله پوچه وه ځکه یې پوچې خبرې شروع کړې. ډرائیور هم وام واخستی دواړه یې له موټره کښته کړل، موټر یې خالي روان کړی، هوسۍ دومره بدې چیغې وهلې چې اسمان یې ټول په سر اخستی ؤ، امیر صاحب ورته وویل: "خورکۍ! ژاړه مه، زهٔ فیروز یم، زهٔ ستا خپل قریب یم، ژاړه مهٔ" مخ یې ورته ښکاره کړی، "ما خو ته نهٔ یې پېژندلې دغه انجلۍ مې وپېژندله، په دغه مې له موټره راکښته کړې، مازدیګر سرور اکا هم راولم، اوس هغې پوستې ته ځم تاسو بېغمه شئ، هیڅ فکر مهٔ کوئ. دولته! دا زمونږ خپلوان دي. چای ورته پخې کړه، زهٔ ورځم هغه زما اکا یې نیولی دی، هغه راولم". فیروز دا هوسۍ ته تسلي ورکړه او بیا یې دولت ته کوم چې نزدې ورسره ولاړ وسله وال ملګری ؤ وویل.

"هیڅ فکر مهٔ کوه امیر صاحب! ورشه". دولت ورته وویل. امیر صاحب پر موټر سائیکل سپور شو دومره تېز ولاړی چې حد یې نهٔ ؤ. څنګه چې هلته ور ورسېدی نو یې د قومندان صاحب سره د سلام او څه حال و احوال وروسته یې ورته وویل: "قومندان صاحب! ملک کاکا چېرې دی"؟

قومندان: "کوم ملک؟ هلکه څه کوې چې دومره په تلوار راغلی یې، خیر خو دی"؟

"هو قومندان صاحب! هغه سرور زما تربور دلته مو هغه کښته کړی دی، کوچنیان مو یې په بل موټر کې له پردې سړي سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره کړي وو، هغه هلته ما راوګرځول، سرور کاکا په لاس راکړه زه یې راسره بیایم". دولت ورته وویل.

"هلکه دولته! دا وس ته څه وایې، دا یو مرتد ذلیل انسان دی، دی کله مسلمان ؤ او موږ مخابره هم وچلوله چې سرور مو نیولی دی، اوس به بیا څه ورته وایو"؟

"قومندان صاحب! چې هر څه کېږي زه یې راسره بیایم، په یو حال کې یې نه پرېږدم، د ملک کاکا نېکۍ چې زما د پلار ره سره یې کړي دي زما نه هېرېږي، خو نن ماته الله پاک موقع په لاس راکړه چې لږ مرسته یې وکړم، زما پلار یې هم دغه رنګه له مرګه خلاص کړی". فېروز ورته وویل.

"فېروز اخونده ستا خوښه ده خو د قومندان صاحب جواب به بیا ته وایې، چې هر څه وو ته به یې مخته درېږې". امیر ورته وویل.

"هو امیر صاحب! چې دا سر مې قلم کوي زه ولاړ یم انکاري به نه سم".

"درځه" دا یې ورته وویل دواړه ولاړ شول.

د ملک کاکا سترګې یې ورخلاصې کړې، دواړه را روان شول، ملک صاحب ورته ویل؛ "زما په موټر سائیکل کې تېل کم دي، مخته به را ودرېږي". دولت له خپله موټر سائیکله تېل ورته راوکښل. "ته ماته دومره خط راکړه چې پر لارې مې څوک تنګ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، زۀ ځم دا وطن پرېږدم، دلته زما ژوند تریخ دی". سرور ورته وویل.

"یا ملک کاکا، خط نۀ درکوم تر ټولو ځایو دي زۀ تېروم، بیا درڅخه راځم، هو خبره دي سمه ده. دلته ژوند نور نۀ کېږي، ستا دښمنان ډېر دي". فېروز او سرور پر لار مجلس سره کاوی خو اخیر راورسېدل. سرور، هوسۍ، ګل مینه او ماشوم بیا پر موټر سائیکل سره سپاره شو، فېروز هم ورسره ملګری شو، تر ډېرو اوږدو او سختو ځنځیرونو راتېر شو، د خدای په امانی یې ځني واخسته، سرور د وطن خاوره مچ کړله، و یې ژړل، مخ پر لمر خاته راروان شو پیسې هم ورسره نۀ وې، په یو بازار کي په یو کمزوري هوټل کي په شل افغانۍ په نهاره شپه سبا کړه.

سهار یې هوسۍ ته وویل چي " تاسي دلته په دا هوټل کي راته انتظار شئ، زۀ به دا موټر سائیکل خرڅ کړم یو څه خرڅ به برابر کړم چي د استوګني یو ځای ونیسو نو به زۀ خپله مزدوري درته کوم د غم لړلي ژوند شپې به تېروو". هوسۍ ورته وویل "سمه ده ورشه".

سرور په بازار کي په ۷۰۰۰ افغانۍ موټر سائیکل خرڅ کړی، راغی په هغه هوټل کي یې ډوډۍ وخوړله، د هوټل والا حق یې ورکړی، له هوټله دباندي راووتی په پوښتنه پوښتنه یې اخیر په ۲۰۰ افغانیو د کرایې ځای پیدا کړی. د کور د ضرورت شیان یې واخستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو کوچنی کوريې جوړ کړی، پيسې ټولي خلاصي شوې، اوس د خوراک دپاره يې يو شی نشته، دباندي ولاړی ټوله ورځ يې تېره کړه، خو نۀ يې روزانه پيدا کړه نۀ بل څه. ټوله ورځ وږی نس وګرځېدی، ماښام کورته راغی، هوسۍ ناسته وه او ګل مينه ويده وه. ماشوم بېخي زيات ژړل. سرور هوسۍ ته وويل "دا ماشوم ولي دومره سخت ژاړي څه وجه ده ناجوړه خو نۀ دی"؟.

"يا ناجوړه نۀ دی وږی دی، بلا وهلي شيدې مي نشته، حيرانه يم څه وکړم او ګل مينه خو په ژړا ژړا کي وږې پسي ويده شوه، ډوډۍ يې غوښته خو ماورته وويل بابک به دي راسي اوس يې راوړي، په دغه خبرو کي پسي ويده شوه". هوسۍ ورته وويل.

"څه خبر دی دا هم پر موږ يو امتحان دی دا هم د رب کارونه دي، خو هوسۍ په هر حال کي به شکر کاږو". سرور ورته وويل.

"د ګل ميني پلاره! څه دي نۀ دي راوړي"؟ هوسۍ ورته وويل. "يا ګراني يو شی مي نۀ دی راوړی، کار مي په يوه هوټل کي پيدا کړی خو له شرمه مي اوس نۀ ورته وويل چي زما بچيان وږي دي، هغه سړی ښه انسان ؤ راته يې ويل سبا راشه وختي ۵۰ کلداري د ورځي درکوم او د ماښام ډوډۍ به هم د کور درکوم".

سرور ورته وويل دواړه په نهاره پرېوتل خو ماشوم ټوله شپه ژړل، سهار وختي سرور دباندي ووتی يو دکان خلاص ؤ هغه ته ورغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاندار ته یې سلام ور واچاوی، د روغبړ وروسته یې ورته وویل؛ "وروره! ډېر مجبوریم بچیان مې له لوږې راته ژاړي، که یو څه پور راکړې ماښام به یې درکړم، هغه کور مې دی اوس نوې کډه راغلې یم".

دکاندار ډېر په مکر ورته وویل؛ "ما خو پور بند کړی دی او ستا رنګه خلک ډېر رائحي، دغه خبري کوي هسې خلکو ته دهوکه ورکوي، ورځه وروره پر بل چا نس ووهه".

له دکانداره سره نیو بل ځوان ولاړ ؤ ډېر زیات خفه شو په سرورپسې یې بږغ وکړی "دغه د لطیف اکا په سرای کې چې پروت یې دغه یې"؟ سرور ورته وویل "هو وروره! دغه یم".

"چیشي غواړې چې زۀ یې درته واخلم، که یې پخپله اخلې خو دغه دوه سوه روپۍ در واخله چې خدای درکړې بیا یې راکړه".

دکاندار ورته وویل "هلکه! ناصره دا څه کوې، ولې پردي سړي ته روپۍ ورکوې، دا تۀ څه پېژنې، سبا به یې نۀ کړي در".

"غني اکا که یې راکړې که یې نۀ کړې را زۀ یې د انسانیت په خاطر ورکوم، برایي ګرده شپه یې په کور کې ماشومانو ژړل، الله پاک به راځخه ناراضه سي". ناصر په خبرو خبرو کې سرور ته روپۍ ورکړې، سرور د کور سودا او کولچه شیدې هر څه واخستل، ډېر په خوشحالۍ کورته ولاړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هوسۍ! و هوسۍ! هوسۍ! هوسۍ!" هوسۍ له خوا یو حال نه
ؤ، چي کوټې ته ورننوت شو هوسۍ داسي بې سده ویده پرته ده.
سرور سودا ورته کښېښوله، هوسۍ يې په ډېره مینه راویښه کړه،
ورته يې وویل: "زۀ څم هوټل ته دغه شیان دي کوچنیان ښه مار
کړه، بیا که ژوند ؤ زۀ ماخوستن راځم یو څ د خوراک به راوړم".
سرور تر دروازې ووتی، هوسۍ دروازه پسي بنده کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امین مسرور

سرور د هوټل په کار اخته شو، سهار تلی ماښام به راتلی، د ژوند سلسله یې ښه روانه شوه. ورځې شپې داسې پر تېرېدلې لکه یو خوب. د مسافرۍ د ژوند دیارلس پسرلي پر تېر شو، یو وخت داسې هم رالی چې د سرور زوی چې نوم یې جبار ؤ زلمی شو، سرور ښه تعلیم په و کړی، ګل مینه هم څټه پېغله شوه، دومره ښائسته وه چې هر چا به ولیدله پر مئین به شو. د صحرا ژوند ؤ، غټو غټو هلکانو وظیفې (ځیرې) ټولولې، یو طالب چې د سرور کورته وردننه شو پر ګل مینه یې سترګې ولګېدې، ډېر زیات پر مئین شو، د سرای په منځ کې تر ډېرو حیران ورته ولاړ ؤ، ګل مینې وظیفه ورکړه بیا هم نۀ تلی، تر ډېره ولاړ ؤ؛ اخیر هوسۍ ډېر په قهر ورته وویل چې "ورځه له ننه وروسته چې کورته دننه رانۀ شې، که راغلې بې عزته کوم دي او د ګل مینې پلار درباندې خبروم". خو طالب ډېر سپین سترګی ؤ چې تلی نو یې ورته وویل "زۀ هر کورته دننه وردننوزم او تاسو بیا څوک یاست چې پر ما پابندي لګوی. د چا پلار هم ما نۀ شي بندولای. ګورو به یې چې سبا زۀ راځم که نۀ". طالب د دې خبرې سره تر دروازه ووتی.

سرور چې کورته راغی هوسۍ ټوله کیسه ورته وکړه چې "د جومات ملا ته ووایه چې دا طالب لوی سړی دی دا ولې د خلګو کورو

2021.01.22 08:49

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دننه ورځي، دغه ته ووایه چي په دروازه کي دي بړغ کوي او دننه دي نهٔ راځي په کور کي څوک نهٔ وي يوه زهٔ بله ګل مینه".

"سمه ده زهٔ ما خوستن مولوي صاحب ته کور ته ورځم، ښه جبار لا نهٔ دی راغلی"؟ سرور ورته وویل.

"یا تر اوسه نهٔ دی راغلی، دغه دی راغلی عمر یې ډېر دی، الله پاک دي دواړو ته ډېر عمر ورکړي". هوسۍ په خندا وویل. جبار هم دغه وُ چي کور ته راننوتی.

"ډوډۍ راواخلئ جبار هم راغی، څه دي پخ کړي دي"؟ سرور ځني وپوښتل.

"د غوايي ښوروا مي پخ کړې ده، ګل میني زویه! ژر یې راواخله پلار او ورور دي وږي دي". هوسۍ د جواب سره ګل میني ته امر وکړی.

"سمه ده را اخلم يې". ګل میني هم له اشپز خانې جواب ورکړو.

ډوډۍ راغله ټولو ډوډۍ وخوړله، جبار او ګل مینه مور یې ویده شو، سرور د ملا د کور پر لور روان شو. دروازه یې ور وټکوله. هغه طالب ورته راووتی، "آ حاجي صاحب! څوک غواړې"؟ طالب ځني وپوښتل.

"زهٔ حاجي نهٔ یم او نهٔ ماته حاجي صاحب وایه، يو څه ادب زده کړه. له مولوي صاحب سره مي کار دی". سرور ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

" هغه ویده دی، نیمه شپه ده، هغه سهار جماعت ورکوي، دا وخت خو هغه کسان ګرځي چې نهٔ خدای پېژني او نهٔ رسول". طالب ورته وویل.

" دا اوس تهٔ څه ګڼې وډي وایې، زهٔ خدای او رسول نهٔ پېژنم"؟ سرور ورته په قهر شو.

" ورځه ماته ډېري لاري مهٔ رابښیه، اوس دا وخت د نصیحت کولو نهٔ دی". طالب ورته وویل.

سرور بېرته د کور په خوا روان شو، پر لاره یې ډېر سوچونه وهل، چې یو وار بېرته در وګرځه چې تا دا خبره ولې نهٔ ورته وکړه چې بله ورځ زموږ کره وظیفې ته مهٔ راځه، که راځې نو بیا په دروازه کي درېږه. بېرته یې د ځان سره وویل چې دا په پردو ټوکو لوی شوی دی، بیا به داسي خبره درته وکړي چې د خُلې خوند به دي پر خراب شي. پرېږده یې. کور ته رادننه شو، په سوچو سوچو کي پسي ویده شو، سهار وختي بیا کار ته ولاړی.

ماښام چې کورته راغی نو هوسۍ ورته وویل چې؛" تهٔ هغه ملا ته ورغلې که نهٔ، هغه طالب خو نن بیا کورته دننه راغی، نن یې تر پرون لا بد حال جوړ کړی وٓ. داسي بدي بدي خبري یې کولې چې په یو شي نهٔ وٓ بند". سرور ته ډېر قهر ورغی، هوسۍ ته یې وویل چې؛ " تاسو ډوډۍ یو وار مهٔ را اخلئ زهٔ ورځم چې دا څنګه د بې ننګه زوی دی چې یوه خبره نهٔ مني". سرور ورغی، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا د کور دروازه یې ور وټکوله. بیا هغه طالب راووتی، سرور ورته وویل؛" طالبه! ته وظیفې ټولوې"؟

"هو زه یې ټولوم". طالب په جواب کې ورته وویل.

" که یې ته ټولوې نو بیا د خلکو کورونو ته ځله ورننوزې،؟ ته شرم نه لرې، حیا نه لرې چې لوی ځوان یې په کورو کې له ښځو سره بد چلن هم کوې، بلکه ورځ چې زمونږ کره راننه شې، زه وظیفه نه درکوم". سرور په غصه کې ورته وویل.

" ډېرې خبرې مه کوه، دلته ته نوی قانون مه جوړوه، زه هر کورته ورځم، دننه دباندې والا نه یم، چې وظیفه نه راکوې نو بیا به څنګه وي؟ بیا به سبا کډه باروې چې بیا دې په دا کلي کې نه ووینم. مونږ ته ټول کلی په درنه سترګه ګوري" طالب ورته وویل.

" هلکه صدیقه د چا سره دې بړغ دی"؟ ملا پر بړغ کړو.

" بابا دا هغه خلقې دی چې له قرانه او اسلامه له نفرته ماته وایي چې بل وار به زمونږ کره وظیفې ته نه راځې". طالب د مکر په ژړا کې ورته وویل.

"ولې وروره! دا ټول کلی وظیفې راکوي او ته یې بیا ولې نه راکوې، وجه څه ده"؟ مولوي صاحب ځني وپوښتل.

"مولوي صاحب! زه ولې وظیفه نه درکوم په دواړو سترګو به یې درکوم، زه دغه نه وایم یو وار پرون زمونږ کره دننه راغلی ؤ، بد اخلاقي یې کړې وه، نن بیا راغلی ؤ، زه ورته وایمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه مهٔ راځه، که چېرې دننه راځې بیا زهٔ وظیفه نهٔ دړکوم، دی راته وایي دننه خامخا د رځم". سرور ورته وویل.

وروره! موږ ته ټول کلی په درنه سترګې ګوري، نهٔ څوک له موږ ستر کوي نهٔ موږ د چا په دروازه کې درېږو، که دې دغه رنګه نهٔ وي خو ښه سبا چې دې په کلي کې ونهٔ وینم، ورځه پر دغه خبره تر سهاره سوچ وکړه، نهٔ لمونځ نهٔ اودس نهٔ جومات، تهٔ هم ځان ته مسلمان وایې، دا رنګه مسلمان وي، مسلمان ډېره خیریي". مولوي له ځان سره بوښېدی. سرور ځني ولاړی کورته.

هوسۍ ورته وویل؛ "د ګل میني پلاره! خېر خو به وي، ولې دومره خفه یې پر مخ دې ښېځې زیات خفګان دی څه کیسه ده، ملا خو به څه نهٔ وي درته ویلي"؟

"یا څې نهٔ دې راته ویلي، جبار راغلی دی که نهٔ"؟ سرور ورته وویل.

"هو راغلی دی، ډوډۍ تیاره ده، ما ته دې د خبرې جواب نهٔ کړی را، ښه ملا څه درته وویل"؟ هوسۍ ځني وپوښتل.

"ملا؟ توبه د ملا به څه درته ووایم، ملا جواب راکړی چې یا به زما زوی دننه درځي یا به سبا کډه باروې. نوره دې خوښه ده، داسې بد اخلاقه انسان ؤ". سرور ورته وویل. ډوډۍ وخوړل شوه، ټول پرېوتل، سرور په سوچو سوچو کې ویده شوی ؤ، سهار ډېر وختي دروازه وټکېده. چې سرور ورغی نو چې وکتل لطیف

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا د سرای مالک او د کلي ټول خلک ولاړ وو. سرور له ټولو سره روغبړ وکړی، لطیف اول ورته ګویان شو چي "نن مکان خالي کړه چي تر غرمې دي دلته ونۀ وینم، یو خو نۀ لمونځ کوې او بل خیرات هم نۀ ورکوې، ستا د بې دیني په وجه به زموږ د ټولو غاړي بندي وي او برابي ماښام دي له ملا صاحب سره جنجال کړی ؤ اوس دي یو څه روپۍ پیدا کړې سترګي دي وکړې، سبا به بله نخره کوې".

سرور ورته وویل "لطیف اکا ما صرف دغه ورته وویل چي هلک دي کورته دننه نۀ راځي، خو هغه سپکي سپوري راته وکړې".

"بس بس، ډېري خبري مۀ کوه، بس کور خالي کړه کړه بار کړه نور د دلیلو ضرورت نشته". ټول کلیوال ورته غصه وو. لطیف اکا خبري کولې پسي روان شو.

سرور کورته راغی هوسۍ پوښتنه ځني وکړه "د ګل میني پلاره! څوک ؤ"؟

"نو به څوک وو، کلیوال وو او لطیف اکا ویل نن تر غرمې کور خالي کړه، له کلي بار شه". سرور ورته وویل.

"څه خبره نۀ ده، الله یو روزۍ یې ډېري. هسي یې خالي کړه ولي دومره ورته پریشانه یې، ورک دي شي دا بې ضمیره او بې ننګه خلک چي دومره جا هله دي". هوسۍ ډېر په لوی زړۀ ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس غوټې وتړه زۀ یو موټر ګورم، نو به کډه کې بار کړو او جبار ته وایه چې نن مکتب ته مۀ ځه". سرور د باندې ووتی موټر یې راوستی کډه یې بار کړه، سیخ د ژړې په خوا روان شو، مازدیګر ژړې ته ورسېدل، هلته یې یوه کنډواله سرای پیدا کړی، کرایه یې نۀ وه، وایې رول پکې . شپه یې په شنه مخکې تېره کړه، سهار سرور د ژړې یو کوچنې بازار ته ولاړی، هلته یې یو کوچنی دکان په کرایه ونیولی، په هغه کې یې یو کوچنی د چای هوټل راوایستلی، د هوټل ټول ضروریات یې پوره کړو، دلته د ژړې په بازار کې یې یو د کرای کور ونیولی، کډه یې هم را بار کړه. جبار یې له ځان سره په هوټل کې کړی،د ژوند چارې یې ښې روانې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

بله ورځ چي ماښام سرور کورته ورغی هوسۍ ورته وویل
چي "نن کورته داسي ښځي راغلي وې تر ډېره ناستي وې، د ګل
ميني پوښتنه يې وکړه چي دا مي څه ده ما ورته وويل لور مي ده
بيا يې راته وويل پېغله ده ما ورته وويل هو نور يې څه نهٔ دي ويلي
ولاړې".

"څنګه ښځي وې تا پوښتنه نهٔ ځني وکړه چي له کومه
راغلي ياست". سرور ورته وويل.

"يا پوښتنه مي نهٔ ځني وکړه". هوسۍ په خندا ورته
وويل. "دا رنګه ناولده خلک کورته مهٔ راپرېږده هسي يو فساد به
جوړ شي، دلته حال نهٔ دی معلوم". سرور ورته وويل.

ټولو په يوه ستر خوان ډوډۍ سره وخوړه بيا ټولو د مړو
چم وکړی، سهار وختي سرور له لمانځه هوټل ته روان شو، هوسۍ
ته يې وويل "جبارته وايه چي بيا ژر راشي، هلته رش وي زهٔ او
نيک نهٔ شو پسي رسېدلای".

"سمه ده په مخه دي ښهٔ زهٔ به يې ژر درپسي در ولېږم"
هوسۍ ورته وويل. د سرور هوټل داسي مشهور شو چي په دا ټول
علاقه کي داسي هوټل نهٔ ؤ. غرمه څلور کسان هوټل ته راغلل،
سرور ته يې د ډوډۍ اردر ورکړی، سرور ډوډۍ ورته راوړه، دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي وخوړله سرور ته يې روپۍ ورکړې او ورته يې وويل "سرور دي نوم دی د بازار ترشا دي کور دی" سرور ورته وويل "يا نوم مي معروف دی، کور مي هغه کور دی دلته ټول خلک معروف راته وايي، تاسو نوم غلط اخلئ". بنۀ معروفه بخښنه کوه موږ په نامه کي غلط سوي يو". چهټۍ په کومه ورځ کوې داسي لږ کار مو درسره دی کورته درځو". په هغو کي يو کس ورته وويل.

هاهاها ځوانه! يو وار خو د ځان پېژندګلوي مو راته وکړه چي نومان مو څه دي، کور مو چېري دی او کار مو څه کار دی نو چي سره وپېژنو بيا به خبره مخته بيايو". سرور په خندا ورته وويل.

"معروف اکا زما نوم نعمت دی، دغه ځوان قدرت دی او دغه بل سپين ږيری مي اکا صبور دی، کور مو ستاسو د کور له څنګه دی، خو کار د هوټل نۀ دی چي کور سره کښېنو بيا به ووايو". يو ځوان چي تر ږيره يې ببرتونه غځ وو او اوږده لمنه، خيرن پاچ يې تړلی ؤ ورته يې وويل.

"بيا دغه پيسې ببرته واخلئ، تاسو زما همسايه ګان ياست، ما نۀ ياست پېژندلي". سرور ورته وويل.

"يا يا يا معروفه! قسم دی که دا واخلو، دا ستا حق دی دا خو کور نۀ دی، دا هوټل دی". بل ځوان ورته وويل.

"زۀ خو د ورځي نۀ يم خلاص، يا نن ماخوستن راشئ ډوډۍ به هم له ما سره وخورئ". سرور ورته وويل. "سمه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

درځو، خوښه مې ده" درې سره ځيني روان شو ماخوستن چې سرور کورته ولاړی هوسۍ ته يې وويل هوسۍ نن داسې درې کسان راغلو تولـه کيسه يې ورته وکړه. هوسۍ ورته وويل "دا به د هغو ښځو د کور سړي وي نو تا څه ورته وويل"؟

"ما څه نۀ دي ورته ويلي، ما ورته وويل چې د ورځې نۀ يم خلاص، د شپې بيا راشئ نو اوس راځي، دغه غوښې او وريځې مې راوړي، دغه پاخه کړه.

د شپې ښـۀ ناوخته پنځه کسان د سرور کورته راغلل، سرور يې هم ښه عزت وکړی. ښۀ ډوډۍ يې ورته کړې وه، ميلمانه ډېر زيات خوشحاله ناست وو، د پښتنو دا دستور دی چې لـه ډوډۍ بعد دوه رنګه چای راځي شنې او تورې، سم دستي چای هم راغلې، پر چای دستي خبره ياده شوه، د نعمت اکا صبور چې د ټولې کورنۍ مشرؤ په خبرو خبرو کې پر خپله خبره راغی، سرور ته يې وويل چې "معروفه روره! موږ راغلي يو. زما وراره نعمت چې سهار له ما سره ستا هوټل ته راغی هغه ځوان ښۀ تعليم يافته دی، دغه ستا لور غواړو نو ستا څنګه خوښه ده"؟

"ها ها ها، زما خوښه به وي يا به نۀ وي خو په دغه به مشوره وکړمه، زما له بچي سره او زما لـه قريبانو سره، دوستي د زړو کلو لاره ده، د يوې ورځې کار نۀ دی. دا خبره خو سهار هم تاسو راته کولای شوای، بيا به نن موږ مجلس کور پر کړی وای او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ به تاسو کورته راغلي واست بیا به مو بحث پر کړی ؤ".
سرور ورته وویل.

"خو موږ ته مناسبه نهٔ وه، په دغه مو په هوټل کي نهٔ شوای درته ویلای". صبور اکا ډېر په خندا ورته وویل.

"یا څه خبره نهٔ ده. د لور او د زوی پر ما یو فرق نشته، ځنګه چي زوی ته کوم شی خوښوم هغه لور ته هم خوښوم، خو ما له لور سره یو ظلم وکړی چي په هغې مي تعلیم نهٔ وکړی، دا به زما تر ډېره وخته پر زړهٔ یو داغ وي". سرور ورته وویل

"او هغه بله ورځ چي ښځي راغلي وې هغه هم ستاسو د کورو وې"؟

"هو هغه زموږ د کورو وې". صبور ورته وویل

ښه تر ډېره په مجلس سره اخته وو اخري دوولس بجې شوې، صبور ورته وویل "موږ ځو ستاسو یې کور ودان ښاد او اباد اوسئ چي موږ ته مو دومره عزت راکړی، که رب ته منظوره وه بیا به حال ستاسو له لوري وي، د خدای په امان". مېلمانه رخصت شول سرور کورته ولاړی، هوسۍ پوښتنه ځني وکړه "د ګل میني پلاره! دا څوک وو او ځنګه راغلي وو"؟

هوسۍ! دا هغه ورځ چي ښځي راغلي وې د هغو خلګ ول، د ګل میني رشتې ته راغلي وو". سرور ورته وویل

2021.01.22 08:50

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نو تا څه ورته وویل"؟ ګل مینه خو تا د متین په نامه کړې وه، که سبا دارو خان لالا خبر شو یا یې ګل مینه وغوښته نو بیا به څهٔ کوې"؟

هوسی! ګوره ما ستا بې مشورې یو کار نهٔ دی کړی، نهٔ یې کوم، ماغزه خو مې خراب نهٔ دي چې پردو ته به یې ورکوم". ما ګل مینه په کوچنیوالي لا د دارو خان و زوی متین ته ورکړې وه او دا به د هغه په نامه وي. که خدای ته منظوره وه زهٔ د دارو خان سره په یوه نهٔ یوه طریقه تماس نیسم چې راسي دا خپل امانت په ښه عزت یوسي". سرور ورته وویل. د هوسۍ هم زړه بېغمه شو او ولاړه کوټې ته ننوته. ګل مینه په اشپزخانه کې ولاړه دا خبرې واورېدې. حیرانه شوه چې دا خبره ماته مور یا پلار څله نهٔ ده کړې، ولې یې له ما دا خبره پټه ساتلې وه"؟

خیر شپه تېره شوه، سهار سرور هوټل ته ولاړی، په خپل کار باندې مصروفه شو خلګو ته یو حال نهٔ کړی ور. په دا کې ډېرې ورځې تېرې شوې، نعمت د ګل مینې په عشق کې لېونی ؤ، هره ورځ یې د کور مخته په دا هیله تېرېدی چې ګل مینه به ووینم، د مینې اظهار ورته وکړم، خو ګل مینه تر کور دباندې نهٔ راوتله، نهٔ د ګل مینې د ټکرې پلو تر اوسه چا لیدلی ؤ. هره ورځ به هوټل ته ورتلی له سروره سره یې ښه شناخت شو چې هوټل ته به هر څوک د نعمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناخته راغی د هغه پیسې به نعمت ورکولې، له سروره هېر شوي وو چې دا هغه ځوان دی. د نعمت مینه یک طرفه وه.

نعمت بله ورځ خپل اکا صبور ته وویل چې "هغه هوټل والا خو نهٔ د یا جواب درکړی نهٔ د هو؟ یو وار خو ورشه ورته ووایه چې مور ستاسو په انتظار یو خو یوه خبره درته کوم اکا، په خلاصو غوږو یې واوره، زما پلار مړ دی، ستا ورور شکورا او دوې خوېندې لرم، یوازې سریم بل څوک لرم هم نهٔ، چې په هر صورت وې زهٔ د غه انجلۍ کوم یا به سر خورم یا به یې د ځان کوم، نوره ستاسو خوښه ده اوس مې غاړې درته خلاصې کړې، سبا دې بیا یوه ګیله هم نهٔ منم" نعمت ورته وویل.

"سمه ده بچیه ورځم اوس د ستې ورځم". صبور روان شو د سرور هوټل ته مازدیګری دی ورغی، ښه روغبړ یې ورسره وکړی، سرور چای ورکړې، صبور ورته وویل چې "معروفه! موږ خو ستاسو په انتظار یو، ډېرې شپې او ورځې وشوې، ستاسو له خوا یو حال نشته، خیر خو دی"؟.

"په ډېره بخښنه سره ما خو حال نهٔ کړی در، هره ورځ مې په زړهٔ کې وې خو دا د هوټل داسې کار دی چې انسان د ژوند یو کار ته نهٔ وې ځنې خلاص، نو خبر نهٔ وم د انجلۍ مور راته وویل چې دا خو ما په کوچنیوالې لا خپل د ورور زوی ته ورکړې ده، هغه خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور زمـا زوی تـه راکـړې ده، پـه روان سـپرلي کـي يـې واده دی"
سرور ورته وويل.

"دا اوس تـهٔ څـه ګـڼې وډي وايـې، زمـوږ د کـور ښـځو پوښتن
ځنې کړې وه، ستا کور ودانی ورته ويلي وو چې يا نهٔ مو ده ورکړې او تهٔ
يا څه وايې، خو صفا جواب راکړه، خبره تر غابښ او تر ژبه مهٔ لاندې
کوه". صبور ورته وويل. نعمت هم د هوټل په کونج کې ناست ؤ له ډېرې
غصې شين او سور کېدی، په زړهٔ کې وايي چې پر دنيا يې انسان تهٔ
ور ايله کوم تا کوم سوچ کړی دی.

صبور ډېر په خسم ځني راووتی، تر شا نعمت هم پسې
راووتی، پر لار نعمت ورته وويل "زهٔ د شپې کورته ورځم په زور
يې ځني ورم، په يو حال کې يې نهٔ پرېږدم".

"هلکه! تهٔ څنګه انسان يې دا څه بابولالي وايې د مړو
ښځې چا تښتولي دي، په بدو مو اخته کوې، تهٔ بل ځای راوښيه،
تر دې ښائسته، چې په هر څو وي زهٔ يې درته کوم، خو د دغه خلګو
لاس واخله". دواړه د کور په خوا روان وو، صبور پر لارې نعمت ته
زارۍ کولې خو نعمت په هغه خرهٔ سپور ؤ يوه خبره يې نهٔ منله.

اوس نعمت د ماښام په انتظار ؤ چې کله به شپه شي خو
اخر هغه وخت هم راغی چې شپه شوه. نعمت د ګل مينې، مينې
داسې لېونی کړی ؤ چې نهٔ يې د چا خبره اورېدله او نهٔ يې څوک له
ځان سره ملګری کاوی. ډوډۍ يې وخوړله، يو خنجر ورسره ؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دباندي راووتی د مسجد شاته ځوانان ناست وو، له هغو سره پر مجلس اخته شو، اخر یو یو کورته تلی، خو نعمت د مسجد شاته د محراب له څنګه یوازي پاته شو، شپه ښه پخه شوه، نعمت له ځانه سره وویل چي "اوس خو ټول خلک ویده دي او معروف خو ستړی هم وي، نو ښځه چي یې راکښېنوي ما به ګل مینه تر علاقو تېره کړې وي". نعمت په نوي ځوانۍ کي ؤ او ښه پیاوړی ؤ چي یو چا یې هم مقابله نهٔ شوای کولای او د سرور توپنچه عادت ګرځېدلې وه چي د شپې او د ورځي به ورسره وه، بس په څه به تیار ؤ خالي ماشه به یې غوښته چي وخت پوره شي بس بیا به خامخا یوه بهانه جوړېږي. سرور په دغه ساعت د جواب چای دپاره دباندي ؤ، په توره شپه کي د چپ لاس دېوال خواته رګ یې وهی او نعمت په ښي لاس پر دېوال سر راپورته کړی، نعمت سرور نهٔ لیدی او سرور بیا نعمت ولیدی چي دومره په کراره تر دېواله راواوښتی، پوره اراده یې کړې وه چي ټول به مړهٔ کړي، بیا به ګل مینه د متو په زور وړي. سوکه سوکه په واړه قدم را روان ؤ، سرور هم توپنچه تیاره کړه سم یې ځان ورته برابر کړی چي نعمت ښهٔ ورته رانزدې شو سرور درې ټکه پر وکړو، نعمت ولوېدی، هوسۍ په منډه راغله، سرور چي ګوري چي یو ځوان په وینو کي اخري سلګۍ وهي، سرور په ژوند قتل نهٔ ؤ کړی، ډېر وار خطا شو، هوسۍ ته یې وویل چي "د رب دپاره ځان تیار کړئ جبار او ګل مینه راپورته کړه مړی مي وکړی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ځوان دی چي ګل مينه يې غوښته، يو شی مۀ را اخله، خالي ګل مينه، جبار او هغه صندوق روپۍ را واخله چي ځو، سهار ته يو هم ولاکه د ژوند څکه وکړو، هله زر کوه". هوسۍ ژر ژر ګل مينه او جبار راپورته کړل، په دوهم ځل يې تيار کور پرېښوو ی، مخ پر لوري د خپل وطن پخوا روان شو، په پياده تر ډېرو غرو را واوښتل خو اندازه يې نۀ ور کوله چي چېري روان دي. د سهار سپېدې وچاودلې، په مخه يو کلی ورغی، شپانه د کلي پسونه سره راټول، دوی په يوه شېله کي پټ شول، چي شپانه ولاړی بيا يې حرکت وکړی، په لار کي يو ټکټر پسي راغی په هغه ټکټر کي راسپاره شول، ماپښين قضا د نورنګ کلي ته را ورسېدل لوږه او تنده يې ښېخي زياته وه. هوسۍ او ګل مينه يو کورته ورننه شول، سرور او جبار دباندي ودرېدل، له کوره يو اتيا کلن سپين ږيری راووتی، روغبړ يې ورسره وکړی، د مهمان خانې دروازه يې ورته خلاصه کړه، له چای سره يې ډوډۍ ورته راوړه، لږ دمه يې وکړه، بيا سپين ږيري ته يې وويل "دلته که يو موټر پيدا شي نو به ښه کرايه ورکړو، موږ دې تر خپل منزله ورسوي". سرور ورته وويل. سپين ږيري په غوږو سم نۀ اورېدل، جبار پلار ته وويل "بابا په غوږو سم نۀ اوري، لږ په زوره ورته ووايه". سرور دا واره ښه ډېر په زوره ورته وويل. "اوس خو موټر نسته که بيا هم پيدا شي ډېري روپۍ در څخه غواړي، په لار کي ځنځيرونه او مائنونه دي اوس مۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځئ شپه وکړئ سهار به وختي ولاړ شئ" سپین ږیري ورته وویل.
"بابکه چي ترخپل ځای پوري ځان ورسوو دا به ښهٔ وي، روپۍ لرم ورکوم یې، تاسو ته نور تکلیف نهٔ درکوم". سپین ږیري کورته ورږغ کړو "خانداده و خانداده." خانداد چي راغی ورته یې وویل "تهٔ ورشه که زین الله په کور کي وٚ ورته وایه چي راسي".

"سمه ده نیکه بابا وربه سم" خانداد زین الله استاد راوستی، د سرور او جبار سره یې روغبړ وکړی، سرور ورته وویل "استاده! ترپاتوزو پوري څو غواړې چي موږ ورسه یې".

"ترپاتوزو خو ډېره لار ده، که سهار ته ورسېدو او بل په لارکي ډېر خطر دی، غلهٔ هم شته او د دوی حکومت هم دی چي هر یو مو راوګرځوي تکلیف راکوي. روپۍ غواړم دوه نیم زره" زین الله ورته وویل.

"دوه نیم زره بېخي ډېري دي استاده، ګزاره وکړه چي نهٔ سیخ وسوځي نهٔ کباب".

"تر دا کمي نهٔ غواړم د سر لوبه ده ډېر تکلیف دی". استاد ورته وویل. زړهٔ مي هم نهٔ ځي اوس مي تر ځُله درته ووتل، تر ډېره دا علاقه خطره لري".

"تهٔ لږ ښه وکړه، پر موږ لږ ناوخته دی، څنګه چي هر وخت د شپې ورسېدو شپه به له موږ سره وکړې سهار به پر سم وخت را روان شې". سرور ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا وروره کم نهٔ ځم". په تنګ کي شو ورته یې وویل.

"سمه ده ورشه موټر دي راوله". سرور ورته وویل. موټر راغی تول کي سپاره شو، په بسم الله روان شو. ټوله شپه یې مزل وکړی، د سهارګا خوا وه پاتوزو ته ور ورسېدل، په لاري باندي یو تکلیف نهٔ ؤ، سیخ د هوسۍ د پلار د کور مخته ودرېدل، د هوسۍ پلار موسیٰ د سهار اودس کاوی د موټر ږغ یې واورېدی چي راووتی هوسۍ یې په غاړه کي لاس ور واچوی. کورته دننه شول سرور موټروان ته کرایه ورکړه، د چای او د ارام ښه ټینګ ننګ یې ورته وکړی خو موټروان ورته وویل "یا وروره کور ودان زهٔ ځم چي لمر راخېژي تر ډېره به مي مزل کړی وي. د خدای په امان".

موسیٰ د هوسۍ پلار جومات ته ولاړی، سرور هم اودس وکړی لمونځ یې وکړی، هوسۍ، ګل مینه او جبار ته یې وویل "چي څوک د رڅخه خبر نهٔ شي په خُله لاس ونیسي" او پسي ویده شو.

موسیٰ چي له جماعته راغی نو یې خپل زوی ابراهیم ته وویل چي "دوی ویده شو، خبر خو ؤ چي داسي په دوه لاسه په دوو پښو راغلي دي، نهٔ کپړه نهٔ کور، یو شی یې هم نهٔ دی راوړی. الله دي خېر کړي یوه کیسه خو خامخا شته، په لمانځه کي شیطان دوه زره سوچونه را واچول ښخي ډېر فکر وړی یم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هم روغبړ ورسره وکړی نور مي د ښوا او د بدو یوه پوښتنه ځني نۀ ده کړې، لمونځونه یې وکړو تهول ویده شو، خېر چي راپورته شي بیا به یې ګورو". ابراهیم ورته وویل.

"ښه سمه ده، تۀ ګل سیمې ته ووایه چي چای راوړي، زۀ بیا بازار ته ځم سودا به راوړم نو به یې غرمې ته یو شی ورپاخه کړي". موسیٰ و ابراهیم ته وویل.

ابراهیم ورغی پلار ته یې چای راوړې، دواړو چای وکړې ابراهیم ورته وویل، "لالا! بازار ته نو څه کوې، د قاهر اکا نن ونډې ده غوئی حلالوي، ماښام یې په جومات کي وویل یا به هغه مږ حلال کړو، لاندی خو هسي هم کوو دا نور به بیا یو څو ورځي وروسته حلال کړو نن به یو حلال کړو".

"هو زویه دا خبره دي سمه وکړه، تۀ ورشه چاړې او ساتول تیار کړه، زۀ جامې بدلوم چي اوس لا شروع په وکړو نو به لسو بجو ته ځني خلاص شو"

" سمه ده لالا زۀ ورځم". ابراهیم هر څه تیار کړو، مږ یې حلال کړی تر غرمې پوري یې له هر څه ځان خلاص کړی، غرمه سرور او د هغه تهوله کورنۍ هم راویښه شوه، هوسۍ تهولو ته چای ورپنځې کړې، پلار سره یې بیا حال احوال وکړی، پلار یې ورته وویل "زویه! خېر د ی ښځګه بېرته خپل وطن ته راغلاست، حالات ډېر خراب دي، هلته خو به څه مشکل نۀ وي درته جوړ شوی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا لالا! خبر دی څه مشکل نهٔ دی جوړ شوی، بس پردی وطن پردی وي، د چا قدر نهٔ وي په کي. ما بنام د ګل میني پلار راغی ویل یې ځان تیار کړئ څو خپل وطن ته، حالات سم شوي دي، بس را روان شو". هوسی پلار ته نیمه خبره لا نهٔ وه کړې چي سرور راغی سم دستي یې ورته وویل چي "لالا کیسه خرابه شوه، مړی مي ماخوستن وکړی، یو غل کورته را واوښتی بس مړ مي کړی، وام واخستم پسي را روان شوم، نیمی لار مي پیاده او بیا مي ترپاتوزو موټر ونیوی پسي راغلو، ټول کور مو دغسي پرېښوی، خالي روپۍ مو را واخستې، بل مو یو څه نهٔ دي را اخستي".

"دا څه وایې، مړی دي څه کاوی بیا چي دي مړی وکړی راتلې ولي، خو غل ؤ، هلته خو به هم یو قانون ؤ، په هغه ساعت به دي حکومت ته حال ورکاوی نو تا هر څه پرېښوول او راغلې". موسی ورته وویل.

" لالا! ما هلته وخت تېر کړی دی، ما ته د هغه ځای هر څه معلوم شو، چي ما دا خبره سپینوله کلونه به تېر وو، یو وړوند حکومت ؤ یو حال یې نهٔ ؤ معلوم، نو تر هر څه مي دا بهتره وګڼله چي هسي ځان وباسم". سرور ورته وویل.

ډوډی راغله ډوډۍ وخوړل شوه، د کلي خلک خبر شو ټول خلک او ښځي پوښتني ته ورته راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډېره وخته وروسته هوسۍ د پلار کره راغلې وه نو د کلي ټولې ښځې ډېرې خوشحاله وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه تېرېدل، سرور سره له کوچنيانو د حاجي موسى کره اوسېدى، د موسى د کور له مخه يې يو کوچنى د پرچون دکان جوړ کړی، د کور ضروريات هر څه يې له بازار راوړل، د کلي ټول خلک سودا ته سرور ته راتلل، په ښه بيعه يې هر شى ورکاوى، د ژوند پايه ښه روانه وه، ښه د خوشحالۍ ژوند ؤ، داروخان هم خبر شو چي لکه ورور داسي ملګری يې ببرته د څو کلونو وروسته راغلى دى. زر زر يې خپله کورودانه له ځان سره کړه او سيدها د موسى کره راغى. داروخان له سرور سره د دهٔ د پرچون په دکان کي کښېنستى او کورودانه يې د موسى کره و هوسۍ ته پرېښوولهٔ. دواړو ملګرو د زاړه وختو مجلس سره کاوى، سرور د خپل تېر شوي تريخ ژوند داستان ورته بيانوى چي ناڅاپه يې د داروخان څخه د متين په هکله پوښتنه وکړه چي "ياره دارو خانه! د متين زوى دي حال نهٔ کړی را، چېري دى، په څه اخته دى، او هغه درس يې پاى ته ورسوى که يا"؟

داروخان ډېر خړ غوندي شو، سر په وځړېدى، مخ يې لږ ژړ وزمه غوندي شو.

"تاته وايم ياره، ولي څه کيسه، متين چېريَ دى"؟ سرور په تجسس کي ځني وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"څه درته ووایم وروره، پنځه کاله کېږي چې له کوره وتلی یې او بیا نه دی راغلی، ټول وطنونه مې پسې وکتل، نه یې د مرګ په حال خبریم او نه یې د ژوند، بس په انتظار ورته شپې سبا کوو، موریې سمه لېونۍ شوې ده، کله بالکل سمه وي او کله بیا د لېونتوب دورې وربانـدې راځي، متین، متین ناري یې په خُله د کور په غولي کې منډې وهي".

" دا خـو دې واقعـي ډېره د خواشینۍ خبره راتـه وکـړه، ولاړی په څه؟ کیسـه څه وه"؟

" وروره کیسـه هم هغـه وه کومه چې مـا او تـا د متین او د ګل مینې په کوچنیوالي کې رشته سره کړې وه، ګل مینه مې د ده په نامه کړې وه، ته سره د کورنۍ لـه وطنه ولاړې، هیڅ حال دې نه ؤ معلوم، د کلونو کلونو پـه انتظار نورېې برداشت نـه شو کولای، ولاړی د ګل مینې پـه مینې کې ستا د کور پـه لټون لـه خپله کوره ورک شو". داروخان په جواب کې ورته وویل.

" دارو خانـه وروره! تـه غم مـه کوه، دا یم زه اوس راغلم، اوس به دواړه پسې وګرځو، انشاالله خدای به هر څه خېر کړي". د دارو خان هم څه زړه تسلي شو. دواړه بېرتـه خپل پـه مجلس سره اخته شو. لږ ساعت وروسته دارو خان د سرور څخه د تلو رخصت واخستی او ځني ولاړی. سرور هم بېرتـه پـه خپله دکانداري کې بوخت شو، کپړه یې راواخسته او دکان صفا کول یې شروع کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه تېرېدل، بله ورځ رؤف په بازار کې خبر شوی ؤ چې سرور راغلی دی، دا دی ماخوستن ناوخته د موسی کره راغی چې څنګه هوسۍ خبره شوه چې رؤف راغلی دی سرور ته يې ډېرې زارۍ وکړې چې "مه ورځه دا دې په يو افت اخته کوي".

خو سرور هوسۍ ته په غصه شو چې؛"هغه زما خپل دی دا د هغه کارونه نهٔ وو، هغه ما ته په ژوند تاوان نهٔ دی رارسولی".

سرور له هوسۍ ښه په غصه ولاړی ورغی مهمان خانې ته، رؤف ښه په مينه پر يوه خوا بله خوا مچ کړی، د مکر اوښکې يې ورته توی کړې، سرور هم ورسره وژړل، تر ډېره يې مجلس سره وکړی، خو اخر رؤف ورته وويل چې "ويده به شو ناوخته دی". سرور او رؤف دواړه هم دلته په مهمان خانه کې ويده شول. سهار وختي رؤف ولاړی بازار ته يې حال ورسوی، غرمې ته د سرور ټول تربرونه سرور ته پوښتنې راغلل، بيا ولاړل. د ژمي يخې شپې وې، د ماښام له لمانځه وروسته مرغۍ له يخه پړک نهٔ شي کولای، شپه ښه پخه شوه، دروازه وټکېدله چې ابراهيم ورغی بيا رؤف راغی.

ابراهيم دروازه ورخلاصه کړه او ريې ورته بل کړی، رؤف ورته وويل "سرور چېرې دی هغه را وغواړه چای راوړه، ما ډوډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوړلې ده، نور ته رخصت یې چې سرور راسي بیا موږ سره پوهېږو". ابراهیم کورته ولاړی سرور ته یې وویل رؤف دی.

هوسی چې د رؤف نوم واورېدی، "رؤف دي یوه بلا وخوري، زهٔ درته وایمه تر هغه له مخه تهٔ یو کار وکړه، خو زما نهٔ منې، مهٔ ورځه دا سپي ته".

سرور په خسم خسم کي پسي ووتی.

چي مهمان خانې ته ولاړی د رؤف سره یې روغبړ وکړی، چای هم راغلې، سرور خپل زوړ او تېر شوی حال ورته بیان کړی ؤ، ډېر په خرپ دروازه وټکېدله.

سرور ته رؤف وویل "زهٔ به ورسم"، خو سرور ورته وویل "یا تهٔ مه ورځه ابراهیم یا لالا ورځي هغه را وینښېږي. که هغه نهٔ ورته راغلو بیا به تهٔ ورسې". بیا دروازه ډېره تر هغه بل واره تېزه وټکېده، موسیٰ د کور له خوا ورته راغی چي دروازه یې خلاصه کړه څلور کسان له وسلو سره پر دوو موټر سائیکلانو راغلي دي موسیٰ ته یې وویل "سرور را وباسه ورته وایه ضروري کار مو دی ورسره".

هغه خو نسه نن کوز کلي ته ولاړی". موسیٰ ورته وویل.

"موږ تلاشي کوو داسي نه ځو، هغه کور دی موږ ته پوره معلومات شته". وسله والو ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ولې دومره ظلم کوئ، دا د کوم ځي انصاف دی. ماشومان ټول ویده دي او تاسي وایاست چي موږ تلاشي کوو". موسی ورته وویل.

"دومره وهل او ټکول به درکړو چي بیا به دي له ژونده زړه تور شي، لېږي". یو ګاټ کش کړی، په زور ور ددننه شو، خو سروریې په کور کي پیدا کړی، د یو کس پر ګل مینه سترګي ولګېدې، زړه یې پسي ولاړی، سروریې را وایستی. سترګي یې وړپټي کړې، د موټرسائیکل په منځ کي یې ورسره سپور کړی، شین یخ ؤ را روان شو. په لاري یو هغه بل ته وایي چي راشئ دلته یې مړ کړو، نه یې شو ساتلی "هغه بل ورته وویل یا ولي یې مړ کوې چي تر ځای ورسېږو ډېر رازونه ورسره دي. که دي مړ کړی رازونه به ټول له خاورو سره خاوري سي". روان دي خپل په لار کي یو وطاق ته راورسېدو، دلته یوه پیاله چای یې وکړو بیا پر مخ روان شو.

ټول ودرېدلو کس ږغ کړی، "شاکره چای پخې کړه سترې یو". شاکر چای پخې کړې، ټولو چای کولې ښکونه یې وهلي وو، د سرور لاسونه شاته تړلي وو او سترګي یې ټینګي پټي وې، سرور سوره یاسین شروع کړی، درې واره چي یې وویلی ټول داسي ویده شو لکه یوه نشه چي یې ورکړې وي، سرور په ډېر تکلیف لاسونه او سترګي خلاصي کړې، په منډه له وطاقه راووتی، اندازه یې نه ورکوله توره شپه وه، روان ؤ چي نیمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت يې مزل وکړی وسله وال په خبر شو، سرور چي اوازونه واوريدل تر يو غټه ډبره لاندي پټ شو، وسله وال تر تېر شول او بيا بېرا تېر شول خو اخير وسله وال پسي ورک شو، سرور تر ډېره دلته پټ ؤ، د سهار وخت ؤ روان شو يو ښارته را ورسېدی، درک يې نهٔ ورته کاوی چي دا کوم ښار دی. له يو سړي يې پوښتنه وکړه چي "دا کوم ځای دی"؟

هغه ورته وويل "ولي ناولده يې دا د بلوڅانو علاقه ده، ديراوت دی، له کومه راغلی يې، لباس دي هم ناولده دی ځي چېري"؟ سرور ورته وويل ايران ته ځم په مزدوري پسي دلته گزاره ډېره گرانه ده.

"دلته کاچاق اکبران راځي هغه به دي بوزي، روپۍ هلته غواړي" دا کس ورته وويل.

سرور په خندا ورته وويل "دا مرسته خو راسره وکړه که څوک درته معلوم وي ما وروله".

"راځه چي وس دي وروام". ورسره روان شو کاچاق اکبرو ته يې په لاس ورکړی سرور له هغو سره روان شو. په وسله والو کي يو کس چي پر گل مينه مئين شو له څو ملگرو سره ورغی په نيمه شپه يې گل مينه په زور له ځان سره يو وړله. موسی او ابراهيم يې دومره سخت ووهلو چي تر سهاره پوري بې هوشه پراته وو. سهار د کلي خلک خبر شو موسٰی او د هغه زوی ابراهيم يې روغتون ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

یوواړو، شپږ ورځي په روغتون کي د ژوند او له مرګه سره په سخت جنګ کي وو، خو اخر دواړو ساه ورکړه. په کور کي یې واره واره ماشومان او ښځي پاتي شوي، د مخ د رڼا د ورکولو خپل یې نهٔ وو، دواړه یې خاورو ته وسپارل، د وحشت سانحه وه، لسمه ورځ جبار کورته راغی چي په درس پسي تللی ؤ، چي کورته راغی نهٔ پلار شته نهٔ خور شته نهٔ نیکه او نهٔ ماما. له موره یې پوښتنه وکړه "خېر خو دی دا څه محشر وینم، د ټولو په مخ څه وحشت خور دی".

جبار مور وښوروله ورته یې وویل "تاته وایم! دا څه کیسه ده؟ ولي چپه خُله یې"؟. خو د مور سترګي یې ښې اوښکو وې. د سترګو اوښکي یې ټولي وچي شوي وې، په سوي چیغه یې ورته وویل "په کافر وطن کي ژوند کوو ټول مړهٔ شو". مور یې په ژړا ژړا ټوله کیسه ورته وکړه.

جبار مور ته وویل چي "زما دي په خدای سره قسم وي چي دغه بدله وانخلم که تر هغو په کراره کښېنم".

"د رب روی درته نیسم، هغه ټول ولاړو، یو تهٔ راپاته یې، داسي مهٔ کوه، په دا وطن کي ژوند کول ګناه ده". موریې ورته وویل.

"یا مور کی دا به زهٔ کوم، که هر څه وي کوم یې". جبار ولاړ شو له کوره ووتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

﴿٥﴾

د ګل مینې یو حال دوی ته نهٔ ؤ معلوم چې څه شوه، کوم کس چې ګل مینه وړې وه هغه له ګل مینې سره په زور وادهٔ وکړی، ګل مینه په داسې ځای کې وه چې یو چا ته یې درک نهٔ ؤ معلوم، ګل مینه هم د ډېرو پیرو له وجې دباندې نهٔ شوای راوتلای او هم نهٔ څهلاره ورته برابرېدې شوه، ګل مینه په ډېر تکلیف کې وه، ټوله ورځ به الله پاک ته پر سجده وه، د ګل مینې مېړه طاهر پوره درې میاشتې پر کور تېرې کړې، د ګل مینې ماشوم په نس کړی، خو یوه ورځ د ګل مینې مېړه طاهر ته لوی قومندان ویل چې "تهٔ به ځې بس دی د وادهٔ دې ډېر وخت وشو، نوره اجازه نهٔ درکوم چې کور پاته شې، صرف د څو ورځو دپاره ولاړ سهبیا به بېرته راشې".

طاهر د امیر امر ومنلی په دا سبا سهار طاهر له څو ملګرو سره د جنګ ډګر ته روان شو، درې ورځې وروسته د طاهر د مرګ خبر راغی چې هغه په یوه جګړه کې ځان وبائلی، ټوله کورنۍ یې زیاته خفه شوه.

څو میاشتې وروسته د ګل مینې، هیده هم پوره شوه. ماشوم پیدا شو، لس ورځې ژوندی ؤ بیا مړ شو، ګل مینه یې د طاهر و ورور مجیب ته په نکاح کړه خو ګل مینې ډېرې نارې او چیغې وکړې چې زهٔ مېړه نهٔ کوم. د ګل مینې خبر چا منله، کیسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله د زوره وه. مجیب پوره شل ورځې وروسته د نورک په شیلو کې چا په ډزو وویشتی او د فاني دنیا څخه رخصت شو.

یو ځل بیا ګل مینه کونډه شوه، د مجیب پلار د مجیب غم ډېر په زړه زخمي کړ، په هغه حالاتو کې پسې مړ شو.

مور یې زیاته خفه وه، څلور زامن یې نور هم په کور کې وو، چې اوس یې مشر شکیب ته وویل "دغه ناسې له کوره وباسئ. چې دا زموږ کورته راغلې ده موږ قراره ورځ نهٔ ده لیدلې، دا د کافر لور ده، دا کافره ده. دا لمونځ او دس یې هم زما له بچې طاهره څخه زده کړو، اوس مې هم زړهٔ نهٔ مني چې مسلمانه به وي، چې لمونځ کوي زهٔ وایمه چې بنکنځاوي به کوي".

"مورکې دا خو زموږ عزت دی، څنګه یې له کوره وباسم، خامخا به یو نکاح ورسره کوو، داسې خو نهٔ شي کېدی". شکیب مورته وویل:

مور یې له ډېره قهره شنه او سرهٔ شوه، په ډېرو بدو ویلو یې شروع وکړه، سر یې تور کړی، بنېراوي یې وکړې، شکیب ولاړی مولوي صاحب یې د نکاح د پاره راوستی، د واره یې خپل ځان ته په نکاح کړه، درې کاله وخت یې ورسره تېر کړی، له ګل مینې یې دوه زامن پیدا شو، د یوه نوم غفار د بل ستار ؤ، شکیب د امیر پر امر سره د واره جنګ ته تیار شو. مور یې ډېر ورته وویل چې "مهٔ ځه". خو شکیب ورته وویل چې "مورکې د امیر حکم دی

(c) ...com: The Digital Library

ځه یې نهٔ شم رد کولای". شکیب د مور بغیر اجازې روان شو. یو
نیم کال تېر شو خو د شکیب یو حال نهٔ ؤ معلوم، بله ورځ د شکیب
یو د سنګر ملګری راغی، شکیب مور ګل مینې ته وویل "اې
کافرې! غفار ور ولېږه د شکیب ملګری راغلی دی چې پوښتنه
ځنې وکړي چې شکیب چېرې ؤ"؟.

ګل مینې په ډېره مایوسۍ ورته وویل "ښهٔ دی"
هلک چې راغی د شکیب مور ته یې وویل "هغه ویل چې
په دا درې ورځې کې به راسي".

د شکیب مور خوشحاله شوه، ګل مینې ته یې وویل
"کافرې! تهٔ به زموږ کور سپېره کړې، له تا زما ډېره کرکه کېږي،
خدای دې په یوه بلا وخوره".

ګل مینه ډېره حیاداره ښځه وه، یو څه یې نهٔ ورته وویل.
ماښام حکمت کورته راغی مورته یې وویل "په مهمان خانه کې
امیر صاحب دی، تا غواړي".

"حکمته! خیر خو دی، ما امیر صاحب څه کوي"؟ مور یې
ورته وویل.

"څه خبر یم خو ماته یې دغه رنګه وویل بله یې خبره نهٔ ده
راته کړې". حکمت مور ته وویل.

مور چې یې مخ پټ کړی مهمان خانې ته ورغله په خُله یې
روغبړ ورسره وکړی، یو بل تنکی ځوان هم ورسره ؤ، هغه ته یې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خُله وویل "بچیه! ستړی مهٔ شې". امیر صاحب په نصیحت شروع وکړه چې "په جنت کې به د شهید مور د حورو سرداره وي او پر سر به یې د سرو زرو تاج وي، د جنت ټولې حورې به ورته حیرانې وي یو شهید د اوویا کسانو شفاعت کوي، شهید مړ نهٔ وي، شهید ژوندی وي، هسې له دا نیمګړي دنیا سترګې پټې کړي، په سنګر کې ما خپله یو شهید ولیدلی چې مور یې ټینګه تر لاس نیولې وه، نهٔ پرېښووله، اخر یو غټ عالم ؤ هغه یې مور ته وویل چې حق ور وبخښه، حق غواړي در ثخه، مور چې حق ور بخښلی بیا یې د مور لاس ایله کړی".

د شکیب مور داسې غوږ ورته نیولی ؤ تر غبرګو سترګو یې اوښکې د باران په شان روانې وې. امیر صاحب داسې خبرې کولې چې هر انسان ورته په ژړا کېدی، په اخر کې یې ورته وویل "دا د الله پاک امر وي د الله پاک امانت دی چې څنګه یې راکوي او بېرته یې هغه رنګه راثخه اخلي، ستا دې مبارک شي ته د دوهم شهید مورېې، دغه ځوان چې له ما سره دی د دغه نوم وقاص دی، د شکیب ملګری ؤ، دغه پرون ماته وویل چې شکیب شهید شوی".

د شکیب مور چپ چاپ ناسته رډ رډ یې و امیر صاحب ته کتل، یو څه یې نهٔ ویل، حق حیرانه وه.

امیر صاحب ورته وویل "یو خفګان به نهٔ کوې دا مجازي دنیا ده، په دغه دنیا کې مسلمان د عبادت دپاره راغلی دی، ابدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا خو هغه ده، مور جاني موږ ته اجازه راکړه چي ولاړ شو خو تهٔ چي ونهٔ ژاړې".

نو د زړهٔ درد او اسوېلي خو د شکیب د مور وو، چي زړهٔ یې له کوګله ایستی، خو د شکیب مور پر زړهٔ تېري کړې. وخت تېر شو د ګل میني هیده هم پوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا واره یې ګل مینه و حکمت ته په نکاح کړه، د حکمت مخکې یو بل واده هم ؤ، له هغه یې پنځه بچیان وو.

حکمت له دیني تعلیم سره دنیاوي تعلیم هم ډېر کړی ؤ، په انګرېزي، فرانسي او عربي یې ښهٔ خبري کولې، اکثره به یې په ریډیو ګانو کې د مجاهد په نامه مرکې کولې، ډېر زیرک انسان ؤ.

پخوانۍ ښځه یې چې شین خالۍ نومېده د ګل مینې سره ډېره په ضد وه، هر وخت به یې جګړې او دعوې ورسره کولې، خو په ټول کور کې یې د کافرې په نوم بلله، هر کوچنی او هرې ښځې ته یې تر پام ډېره بد ور وسته، هر شی به یې په خپله غلا کوی بدنامه به یې ګل مینه کړه، خو ګل مینه دومره له حیا ډکه ښځه وه چې یو څه به یې نهٔ وویل، دا هر څه یې د رب رضا ګڼله، په هر لمانځه کې به یې خدای پاک ته زارۍ کولې چې ربه! دا ستا رضا ده که مې په کافره بولي که مې ظالمه بولي که ملحده بولي تهٔ خو د زړو مالک یې زما په زړهٔ خو تهٔ خبر یې تهٔ خو تر مور او پلار مهربانه یې.

شین خالۍ دومره ظالمه وه چې د ګل مینې د مرګ هڅه به یې وکړه، ګل مینه به نهٔ وه خبره خدای ته به منظوره نهٔ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ورځ شین خالۍ د شپې یو ازي پرته وه له ځانه سره یې سوچ وکړی چې راشه سهار د شپږو دوا ورکړه چې له دغه افته خلاصه شې. بنه ترتیب یې جوړ کړی، د شپږو دوا یې هم را واخسته تر بالښت لاندي یې کښېښووله چې سهار د لمانځه د پاره راپورته شوه دوا یې را واخسته سیخ ولاړه د منا (اشپز خانې) پخوا، ګل مینه هم راپورته شوه اودس او لمونځ یې وکړو، د ناشتې بند وبست ته منا ته ورغله، که ګوري شین خالۍ چای پخ کړي دي، ګل میني ته یې وویل چې "تیار خوري! اوس راغلې زما مېړه دي د ځان کړی، تهٔ خو منحوسه یې، دوه ځوانان خو دي وخوړل اوس دي زما خاوند د ځان کړی".

ګل میني په ځواب کي یو څه هم نهٔ ورته وویل چپه خُله وه، شین خالۍ په سپکو سپورو ګویانه وه.

شین خالۍ چې خپل مېړه حکمت ولیدی خبره یې بدله کړه چې "دغه دي چای مي پخې کړې، دغه شنه چائنکه د دهٔ ده او دغه سرهٔ چائنکه ستا ده، زهٔ پراتې پخوم او د حجانۍ چای زهٔ ور وړم تهٔ دغه یو سه".

ګل میني چې چای راپورته کړې د سرې چائنکي لاس مات شو، چائنکه چپه شوه، ټولې چای توی شوې، شین خالۍ بیا پر بدو ردو پیل وکړی. "بوروره شې څه بلا وهلې یې، په مېړو خو داسي پوهېږې، په څلورو کالو کي دي درې مېړونه وکړو، د وادهٔ چائنکه نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي نیولای". کوشش یې ټول عبس ولاړی ګل میني خپله ځله هم هغسي پټه ساتلې وه. یوه خبره یې هم نهٔ ورته وکړه، سیدها هغه بله چائنکه یې واخسته د خپلي خوني پر لور روانه شوه.

میره ته یې چای ورکړې، د دنیا ټول سوچونه یې پر سر وو خدای ته په زاریو وه.

چي "الله پاکه! په څومره لوی امتحان کي یم، یوه چاره مي نشته، زما مور او پلار او ورور به په کوم حالت کي وي".

ټوله ورځ او شپه به یې دا سوچونه وهل اکثره وخت به نهاره ګرځېدله، یو شی خوند نهٔ ورکاوی، د پنځو میاشتو کوچنی یې هم په نس ؤ، وختونه تېرېدل یو وخت ډېره سخته ناجوړه شوه، حکمت سوچ وکړی چي روغتون ته به یې بوزم، مخ یې ټینګ پټ کړی دباندي یې په موټر پسي راووتی تر ډېره یې پیاده مزل وکړی خو اخر د موټرانو ځای ته راورسېدی، یو موټروان یې له ځانه سره را روان کړی حکمت موټروان ته وویل "پر دغه لار درځه لږ اوږده ده خو بیا سمه ده، مېنونه نشته، لاره صفا ده".

موټران ورته وویل "دغه لار بنه لنډه ده، هغه بله ورځ زهٔ پر ولاړم شی نشته". حکمت ورته وویل چي "ستا خو بنه ده نو درځه". حکمت د مخ په سیټ کي ورسره سپور شو چي شل منټه مزل یې وکړی موټر په شنه لوخړه کي ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه زره زره شو د دواړو غوښي سره ګډي شوې مور چي حکمت له مرګه خبره شوه ستر ګي يې د تل دپاره پټي شوې، بيا يې بڼ غ نهٔ وکړی. شين خالۍ هم بې هوشه شوه، تر خُله يې ځګونه روان وو، خو د ګل ميني ژوند د يو مړي ؤ، مخکي هم هغه له اولي ورځي مړۀ وه نهٔ يې د ښه بڼ غ تر خُله ختی نهٔ د بد. په غمو کي پخه وه.

دواړي جنازې يې خاورو ته وسپارې، د فاتحې تغرونه ټول شول، هر څه ختم شو، شين خالۍ لېونۍ شوه خو بيا يې هم د پلار کره نهٔ پرېښوه. ولي چي پښتونولي ده. بس دغه تعويزان او د اعصابو ډاکټرانو ته يې وروستله، د ډېر ستر له وجي يې پلار او ورور هم نهٔ شو ورته راتلای، په جلا خونه کي يې بنده کړې وه، صرف د ډوډۍ دپاره به د عصمت ښځه ورغله ډوډۍ به يې په خُله کي ورکړه، په ځنځيرانو تړلې وه. ټول کوريې مرګ ته ناست ؤ.

د ګل ميني چي هيده پوره شوه، دا واره يې نصيب ته په نکاح کړه، ولي چي نصيب او ودود دواړو کوزدې کړي وې، خو ودونه يې لا نهٔ ؤ کړي. نصيب ډېري چيغي وکړې چي زهٔ يې نهٔ کوم عصمت چي د ټولو مشر ورور ؤ ورته وويل "څنګه يې نهٔ کوې زمونږ عزت دی تر کور دباندي خو به يې نهٔ باسې" دوه زره خبري يې ورته وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قول یې ورسره وکړی چې هغه بل واده هم زر د رته کوو خو نصیب نا زړه ؤ، ډېر یې مجبوره کړی.

ګل مینې چې له حکمته کوم کوچنی ؤ هغه په هغه ناجوړی کښې ضائع شو. یو څوک نهٔ ؤ په خبر، د عصمت کډې ورته وویل چې "تهٔ خو ریښتیا کافره یې، ستا په نس کې د حکمت اولاد ؤ تا هغه مړ کړی، تهٔ قاتله یې".

ګل مینې هر څه بائللي وو، چاته یې نهٔ د هو جواب ورکاوی نهٔ د یا. نهٔ یې چاته دا ویل چې زهٔ دا نهٔ کوم، نهٔ یې چاته دا وویل چې دا کوم. نصیب صرف لس ورځې پر کور تېرې کړې، له هغه وروسته ولاړی یو حال یې نهٔ ؤ معلوم چې پر کومه ولاړی، ټول کور پسې پرېشانه ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

2021.01.22 08:54

پوره درې میاشتې وروسته یو سړی کورته راغی، عصمت ته یې وویل چې "زهٔ د نصیب ملګری یم نصیب شهید شو خو ماته یې یو څو خبرې تر شهادت د مخه وکړې، ما دغه امانت تر تاسو پورې راورسولی دی".

عصمت په ډېر اخ ورته وویل "هغه شهید شو؟ څنګه شهید شو؟ دا څه وایې"؟.

"هو امیر صاحب! هغه شهید شو، هغه صرف ماته دغه دوې خبرې وکړې، بس سترګې یې پټې کړې، اول یې راته وویل چې زما د پلار پر کور ناستې ښځې ته به ووایې چې تهٔ به مېړه نهٔ کوې، بلکل زما له خوا تاته اجازه نشته، زهٔ تاته په دا باره کې په یو صورت اجازه نهٔ درکوم، که دې وکړې ورځ په قیامت به دې تر ګرېوان نیسم. دوهم یې راته وویل چې زما دوهمې ښځې ته به ووایې چې زموږ په کور به څوک نهٔ کوې او وادهٔ به له ما یعنې متین سره کوې، دغه خبرې یې راته کړې دي". متین ورته وویل.

" تهٔ یې څوک او دا څنګه بې مطلبه خبرې کوې، یو خو دې د غم داستان زاوړی او بل د نورو عزتونه هم غواړې، سر مې چکر درته کوي، ورک سهکه نهٔ وې دوه زره ګولۍ به دې تر سینه وباسمه". عصمت ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

"زما خپل فرض ؤ ما ترتا را ورسولی نوره ستا خوښه ده. زهٔ د رڅخه ولاړم". متین په ډېر قهر سره ووتی له ځانه سره یې وویل چي "د نصیب مي داسي کار ور کړی دی چي په ټول ژوند به کور نهٔ ووینې، په داسي کیس کي مي بند کړی دی او پاته شوه ګل مینه، هغه چي په هر حال کي وي زهٔ به یې د رڅخه ورم، ما له اولي ورځي چي دا ولیدله چي له طاهر سره مي راوړله زما نیت نهٔ ؤ ورته سم. تاسو څه خبر یاست چي زهٔ د دې پسې له څو کالو راهیسې سرګردانه ګرځم، مور پلار، کور کلی هر څه مي د دې د پاره پرې ایښي دي، له ما شومتو به زما په نامه وه، دا زما وه او زما به وي". ولاړی پر خپله مخه روان شو.

عصمت حیران پریشانه چي خدای پاکه اوس به څه کوم، دا کیسه به ریښتیا وي که نهٔ، متین د خپل جوړ کړي پلان مطابق چي د نصیب څه ملګري وو ټولو ته یې ویلي وو چي نصیب شهید شو ما خپله خاورو ته وسپاری، د نصیب ملګرو یې فاتحه هم واخستله.

عصمت په دا سهار له کوره راووتی په کور کي یې یو څوک هم نهٔ کړو خبر چي چېري به د نصیب د ملګري وو او هغو ته ورغی له هغو به یې پوښتنه وکړه هغو به ورته وویل چي هو دا خبره ریښتیا ده، تر ما ښامه پوري عصمت ډېر ځایونه را وغوښتل اخر یې زړهٔ ومنله چي ریښتیا ده، راغی کورته ټول کوریې خبر کړی، فاتحه یې واخستله، خیراتونه یې پسي وکړل، ودود ته یې وویل "ستا او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیب کور والا خو سره خوندي دي. ستا وادۀ به وکړو او د نصیب بنځۀ به زۀ ځان ته وکړم، څۀ وکړو د کور عزت مو دی".

"دا تۀ څه وایې، اوس څنګه ودونه کوې، زۀ خو وادۀ نۀ کوم. له کوره مو خالي جنازې وزي او تۀ ودونه کوې. د دنیا یو شي ته مي زړۀ نۀ غواړي". ودود ورته وویل.

"نو بیا څه کوې"؟

"زۀ هم د هغه نورو ورونو پر لار ځم دا دنیا هیڅ دنیا نۀ ده زۀ وادۀ په جنت کي کوم".

"ستا مطلب څه دی ستا په خبره زما سر نۀ شو خلاص، سمه خلاصه خبره راته وکړه". عصمت ورته وویل.

"تۀ نو نوره څنګه خلاصه غواړې، دغه مي مطلب دی چي د شهادت پیاله چښم، زۀ د خپلو نورو ورونو سره په جنت کي اوسېدل غواړم". ودود ورته وویل.

"هلکه داسي مۀ کوه ټوله کورنۍ مو ورانه شوه".

عصمت په غصه کي ورته وویل.

"دا جهاد یوازي پر موږ راغلی دی، دا څنګه جهاد دی چي ټول کي تباه و برباد شول". ودود ورته وویل.

عصمت ورته وویل "د کفر خبري مۀ کوه، جهاد به تر قیامته وي، جهاد ختمېده نۀ لري، په دا خبرو ګنګهګاره کېږې چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور ګلوي او خاطر دي نهٔ وای بیا ما تاته د جهاد د ربښووی چې جهاد و چیشي ته وايي، ماغزه مي درته خرابېږي".

ودود په ډېر قهر سره دباندي ووتی. عصمت پسي ناری کړې خو ودود د عصمت یوه خبره نهٔ واورېدله، داسي په منډه ولاړی چي د سترګو په رپ کي ورک شو.

عصمت ډېر حیران پر خپل ځای پاته شو. وختونه تېرېدل خو د ودود یو حال نهٔ راغی، د ګل میني هیده پوره شوه او شین خالی له دنیا سترګي پټي کړې. عصمت ډېر زیات په سوچ کي ؤ چي اوس که له ګل میني سره زهٔ نکاح نهٔ وکړم نو بیا په دغه کور کي یې دید نهٔ دی روا، که نکاح ورسره وکړم ګل بخته به څه کوم، هغه خو ښځي زیاته نازولې ده، الله پاکه یو خوا ته پړانګ دی بلي خواته پاڼ دی، څه وکړم، دلته ودود ولاړی نهٔ یې د مرګ حال شته نهٔ یې د ژوند"؟ خو عصمت ډېرو فکرونو داسي کړی چي ټوله شپه به یې نهٔ خوب ؤ او نهٔ خوراک.

یوه ورځ د سهار له لمانځه وروسته یې اراده وکړه چي نن به ودود پسي ځي یو حال به یې معلوم کړي. یا د مرګ او یا د ژوند، په کور کي یې یو چاته نهٔ وویل، پر خپله مخه روان شو، پر لاريې یو موټر سائیکل والا ته لاس ورکړی، له هغه سره راسپور شو، په لاري کي یو ځنځیر راغی، څلور کسان ولاړ وو، ټولو مخونه پټ کړي وو، عصمت او موټر سائیکل والا ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځافره

دریدل، له واره یې تلاشي ځني وکړه، یو کس عصمت وپیژندی

چي ودود خو هم کور نسه هغه له کوره څخه ډېري لېري دی، په

داسي علاقه کي دی چي له ما بغیره څوک نهٔ دي په خبر.

عصمت د ستي له دغو کسانو د ودود پوښتنه وکړه، یو

کس ورته وویل "ستا څه دی"؟.

عصمت ورته وویل "زما ورور دی قربانه".

هغه کس ورته وویل "ښه ښه تهٔ د طاهر او د شکیب ورور

یې". عصمت ورته وویل "هو قربانه ورور یې یم، تهٔ ودود

پیژنې"؟ هغه کس ورته وویل "هو پیژنم یې". ودود د شمال په

خوا ؤ خو دغه کس د مغرب په خوا ورته وویل چي "د خان میر پر

ځنځیر ما پښین له درو بجو بیا د ماخوستن تر درو بجو ولاړ ؤ،

دلته له موړ سره پاته سهچي یو ښه پیاوړی موټر راسي پکي

سپور به دي کړم، نن ورځ او شپه دي پر لاري کېږي، سبا ماخوستن

که خبر ؤ د خان میر ځنځیر ته ور رسیږې، هلته به دي کښته کړي.

زهٔ موټروان ته وایمه تهٔ خو موړ ته ډېر قدرمن یې".

عصمت هم راکښته شو دوه ساعته وروسته یو شین موټر

راغی هغه کس عصمت ته ور ناري کړې چي "محترمه! راشه په

دغه موټر کي سپور شه". موټروان ته یې وویل چي "استاده!

خاص به یې د خان میر په ځنځیر شپوه کړي، ګوره کرایه چي ځني

(c) ketabton.com: The Digital Library

وانخلې او پر لاري به يې د خوراک څښناک بنهٔ انتظام کوي، له ځانه به يې نهٔ جلا کوي، د نورو په سترګو په نهٔ ورته ګوري".

موټروان ورته وويل "قومندان صاحب! فکر مهٔ کوه، بې غمه سهچې څه زهٔ خورم هغه به دهٔ ته هم ورکوم".

دغه کس کرايه هم ورکړه عصمت په موټر کي سپور شو او رخصت يې سره واخستې.

هغه کس متين ؤ، دهٔ خپل بل ملګري ته يې وويل چې "نن زهٔ وختي ځم، زما کار دی، سبا به د بل پر ځای زهٔ ډيوټي وکړم، دا مرسته نن راسره وکړی ډېره مننه به مو وي". ملګري ورته وويل "ورشه حشمت ته ووايه په وطاق کي ويده دی چې نهه بجې راځي، نن دي وختي راسي".

متين هم وطاق ته ورغی حشمت يې له خوبه راويښ کړی، حشمت هم هو ورسره وکړه، کلاشنکوف يې را واخستی را روان شو، متين خپله وسله جمع کړه، پر خپل موټر سائيکل د عصمت د کور پر لور روان شو، له متينه چا پوښتنه هم نهٔ شوه کولی، ټولو پېژندی، شب نو يعني د شپې اشاره يې ځان ته معلوم کړه، د عصمت کور ته راغی د ګل ميني زوی غفار ته يې وويل "چې ورشه چای او ډوډۍ راوړه او مور ته دي هم ووايه چې د پلار کره دي بيايم" عصمته سره نن ما وليدل". ګل ميني چې دا خبره واورېدله بېرته را ژوندۍ شوه، له حده زياته خوشحاله شوه، خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته ورته راغله په ډېر ټینګ مخ د متین سره یې په خُله روغبړ وکړې، ورته یې وویل "وروره! ته زما پلار رورور او مور پېژنې"؟

متین و ګل میني ته په کتو کتو د سوچونو په دریاب کې لاهو شو. مینه یې را وپارېدله، هغه ماشومتوب یې سترګو ته مخامخ ودرېدی چې دهٔ او ګل میني به لوبې سره کولې یا به ښوونځي ته سره تلل. د ګل میني هغه د ماشومتوب معصومه خندا ورپه یاد شوه، نن یې هم چې صرف سترګې معلومېدې هغه معصومانه انداز او هغه د کوچنیوالي مینه کې له ورایه ښکارېده. ګل میني چې وکتل چې راغلی کس هیڅ جواب نهٔ راکوي او په کوم سوچونو کې دی نو یې بیا پر ږغ کړو.

"تا ته وایم وروره! تهٔ واقعي زما مور او پلار پېژنې"؟

متین زر سره راوغورځېدی، هوش او حواس یې سره پر ځای کړل. "هو پېژنم یې، ستا د پلار نوم سرور او د ورور نوم دې جبار دی، زهٔ به هم اوس ځان در وښیم چې زهٔ څوک یم. زهٔ متین یم، ستا د اکا د داروخان زوی".

د ګل میني د خُلې بې واکه ووتل چې "متینه تهٔ." سم د لاسه یې اوښکې له سترګو را توی شوې. ټکری یې ورو په بې خبرۍ کې له مخه لېرې شو. متین چې کله د ګل میني مخ ولیدی نو ډېر په زړهٔ زهیر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

"متینه ! ما له دې دوزخه وباسه، زهٔ نوره په دې دوزخ کې نهٔ شم اوسېدلی، د خدای روی درته نیسم چې ما له دې ځایه بوزه". ګل مینه په ژړا شوه. متین هم ورته له ځایه راپورته شو، راغی د ګل مینې اوښکې یې د خپل پاج په څنډه پاکې کړې او ورته یې وویل.

"زما دې په هغه ذات قسم وي چې ماته یې ژوند راکړی دی، زهٔ له تېرو پنځو کالو راهیسې ستا پسې ګرځم، ځان مې له دې وحشیانو سره ملګری کړی، خدای تهٔ پر ما هغه وخت ولیدې کله چې طاهر تهٔ له خپله کوره په وچ زور راتښتولې، ما په هغه ورځ قسم وکړی چې زهٔ به تا له دې دوزخه باسم، اوس ورشه ځان تیار کړه، فی الحال تهٔ تر هر څه ضروري یې چې زهٔ لو مړی تا له دې ځایه وباسم". متین په رازدارانه لهجه کې ورته وویل.

"او که عصمت راخبر شو بیا"؟

"چې یو وار دې بوزم بیا نهٔ عصمت بې مرګه پرېږدم نهٔ بل، په دغه وجه له دوی سره ملګری وم چې تا تر خپل منزل ورسوم، بیا به نور کارونه تر سره کوم". متین ورته وویل.

"زهٔ خو خود درسره ځم، زهٔ څنګه نهٔ درسره ځم، زهٔ خو مړی یم، ما مرګ او قیامت پر دغه دنیا ولیدلی. زما د ژوند تر ټولو د خوشحالۍ ساعت هغه دی چې زهٔ خپله شیرینه مور او شیرین پلار او خپل شیرین ورور ووینم". ګل مینې په لمدو سترګو ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه نو دغه دوه ماشومان به نهٔ بیایې، ولې چې تر دغه ځای تېرېدل او چې دوی راسره وي بیا سخته ده، اول به تا ورسوم بیا به ماشومان په بل واره راولم، دا قول زهٔ درسره کوم". متین ورته وویل.

ګل مینې په سلګو کې ورته وویل "ماشومان نهٔ غوارم خو ما له مخه له دې زندانه خلاصه کړه، که له خونه نهٔ وېرېدې نو ما به ځان او ماشومان مخکې لا وژلي وای خو د ځان وژنې څخه الله پاک لا ناراضه کېږي".

متین ورته وویل "بس تیاري وکړه راځه چې ځو بیا ناوخته کېږي". ګل مینې له ډېرې خوشحالۍ هر څه هېر شو یو ماشوم یې پر مخ یو بل خوا مچ کړی، د بل عمر ډېر کم ؤ، هغه یې په ځیګر پورې ټینګ ونیولی، په سوې چیغه یې رخصت ځنې واخستی. له متینه سره را روانه شوه، پیره دارونو چې به متین ته وکتل او ښځې ته به یې وکتل حیران به شو چې له متینه سره دا ښځه څوک روانه ده، متین ته خو یې څه نهٔ ویل ولې چې متین ډېر غټ نوم درلود، ډېرو یې احترام کاوی.

متین په خېر خیریت سره تر هر څه راتېر شو، نیمه شپه شوه، متین ته ټولې لارې معلومې وې، د شپې پیاده پیاده ډېر مزل یې وکړی، خو ګل مینه ډېره زیاته ستړې شوه، پښې یې تناکې شوې، نور یې بدن اجازه نهٔ ورکوله چې تګ یې کړی وای، ځای پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کښېنسته، متین په نوي ځوانۍ کې ؤ په بدن روغ او ښه صحت مند ؤ.

ګل مینه یې په شا را واخسته تو له شپه یې مزل وکړی، پردې دښتې دې روان دی، ډېر لېري یوه رڼا ښکاره شوه، متین وویل "د ماچس دانه به ورته وو هم ښه به وي، ګنې زهٔ هم ستړی شوم".

دواړه کښېنستو، ورزوسته متین له ځانه سره سوچ وکړی چي یا، په دانه کې دواړه خوا تاوان دی، که حکومت ؤ خو ولاړې که مجاهدین وو هم ولاړو، دا خو هر چاته معلومه ده چي ښځه دې تښتولې ده، قرار شه.

ښه ډېره دمه یې وکړه اخر سپېدې وچاودلې. متین ګل مینې ته وویل "درځه اوس خو به هوسا شوی یې". ګل مینه هم راولاړه شوه بیا را روانه شوه چي لږ مخته راغلو په یو مانده کې موټر ولاړ ؤ خراب ؤ.

دوی چي سترګې په ولګېدې رڼا وه، دوی هم ولیدل هغو هم ولیدل ګل مینه او متین پټ شو.

هغو ږغ پر وکړی "لاسونه پورته کړی او زموږ په خوا را روان شئ".

متین ګل مینې ته وویل چي "ښوره مهٔ، مخته ورځه".
هغو بیا پر ږغ کړه "که نهٔ راځئ بیا مو وژنو په دغه کې مو خبر دی". خو دوی بیا هم پټ ناست وو، اخر هغو ګاټونه کش کړل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکان (ډزې) یې خطا خطا پر شروع کړل، مخته ورته راغله، دواړه
یې ونیول، متین یو څو کسانو وپېژندی.

"امیر صاحب! دا متین دی". یو کس وویل.

"کوم متین دی"؟ امیر ورته وویل.

"امیر صاحب! دا زموږ ملګری دی". ټولو وویل هو متین دی.

"ښهٔ متینه! له کومه خوا راروان یې او دا ښځه څوک ده درسره"؟

"امیر صاحب! له سرهٔ غرهٔ را روان یم، دغه مې ښځه ده، د
پلار کره یې بیایم". متین ورته وویل.

"صفا صفا وایه، پر دغه لار او په نیمه شپه کې تهٔ نو کوم
جاسوس یا د حکومت سړی یې چې پر دغو دښتو راروان یې، څه
کیسه خامخا شته". امیر ورته وویل.

"امیر صاحب! یوه کیسه هم نشته، پر عمومي لار له حکومته
وېرېدم، هم دا وجه وه چې پر دغه لار راغلم" متین ورته وویل.

"دروغ مهٔ وایه، په څلورو ولایتو کې د حکومت نوم
نشته، ټول موږ یو، تهٔ سمه خبره نهٔ کوې، چې هر څو مو ملګری یې
دومره وهل به درکړم چې د ولاړو به نهٔ یې". امیر ورته وویل.

"ریښتیا وایم دروغ نهٔ دي". متین ورته وویل. "توکله!
پوستې ته مخابره وکړه، یو موټر بل راوغواړه، دی پوستې ته
بوزه چې هلته سم تحقیق ځني وکړو، دغه ځای د وهلو نهٔ دی، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه سیاسرې هم ورسره ده، سیاسرې به زموږ کره یوسې او دی به پوستې ته یوسې". امیر صاحب ورته وویل.

"سمه ده امیر صاحب". توکل مخابره وکړه چې "اورې مفتون، بلې هو اورم، یو بل موټر راولېږه، دوه مېلمانه دي، هغه به هم در وړي، سمه ده مننه".

د سهار لمر راوختی، پوره دوه ساعته وروسته دوه موټران راغلل، ګل مینه او متین یې په یو موټر کې سپاره کړل او امیر صاحب او د هغه سره یو څو وسله وال یې په بل موټر کې سپاره کړو، موټران د پوستې په خوا روان شو چې پوستې ته موټران ور ورسېدل هلته ټول اولسوال چاق او چوبند ولاړ وو، امیر صاحب موټروان ته وویل "صمده! خېر خو دی دا څه کیسه ده".

"امیر صاحب خبر نهٔ یم چې څه کیسه ده، چې راتلم یو څوک هم نهٔ وو، یو څو کسان وو، اوس خو ډېر کسان راغلي دي".
صمد په خبرو خبرو کې موټر ودروی.

امیر صاحب راښکوه شو، عصمت هم په دې رش کې ولاړ ؤ چې وې کتل چې امیر صاحب له موټره را ښکوه شو نو مخته ورته راغی چې روغبړ یې ورسره وکړی. عصمت خپل تعریف ورته وکړی چې "د متین په نامه کس زموږ له کوره ښځه راتښتولې ده".

امیر صاحب ورته وویل "غم یې مهٔ کوه هغه ما نیولی دی، هغه د شا په موټر کې دي او دا راته ووایه ښځه څوک ده"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

"امیر صاحب ښځه زما عزت ده، خبر نهٔ یم چې په څه بهانه یې له کوره را باسلې او بیا یې را تښتلولې ده". عصمت ورته وویل.

متین او ګل مینه یې له موټره راښکوه کړل، عصمت دومره په قهر او په غصه وُ چې ځنګه به ماته دواړه په لاس راشي، امیر صاحب عصمت تر لاس ونیوی چې راځه داسي قدم وانخلې چې تهٔ قاتل جوړ شې، شریعت شته، د شریعت مطابق به سزا ورکوو. د متین سترګې پټې وې امیر صاحب یو نفر ته امر وکړی چې دننه یې وطاق ته راوله او هغه ښځه دې هلته په موټر کې وي. متین چې یې وطاق ته راوستی امیر صاحب ورته وویل "سترګې ور خلاصې کړئ". چې سترګې یې ور خلاصې کړې د متین چې پر عصمت سترګې ولګیدې د مخ رنګ یې بدل شو، امیر صاحب ورته وویل "ښهٔ تهٔ د چا په عزت تېرې کوې، ولې دا رنګه هم څوک له یوې مظلومې او شهیدې کورنۍ سره کوي، راته ووایه څه کیسه ده، صفا صفا ووایه، ګنې په ډېر وهلو به دې مړ کړم". امیر ورته وویل.

"امیر صاحب ! ما هیڅ داسې غلط کار نهٔ دی کړی چې پر پښېمانه یا معافي وغواړم. دا کس چې د دې ښځې د عزت دعوه کوي دا ښځه اول زما عزت ده، دا ښځه زما د اکا لور او زما پر نامه ده. دا کس چې تا ته مخامخ ناست دی او ځان یې قهرولی دی د دهٔ ورور طاهر دا ښځه لس کاله مخکې له کوره په زور

2021.01.22 08:56

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوتښتوله او بیا یې په زوره نکاح پر واچوله. که زهٔ غلط یم نو دا
کس دي پر قرآن لاس کښېږدي او ودي وايي ريښتيا." متين لاس
تر شا ترلی ورته ولاړ دا يې ورته وويل.

"وا وا ، امير صاحب ويني د دهٔ بد معاشي او درواغ، ښځه
نو هغه تهٔ وې چي ماته کورته راغلې او راته ويل دي چي ورور دي
شهيد شو او ورور دي دا وصيحت کړی دی او بيا چي پر ځنځير
درغلم هم تهٔ منافق انسان وې چي زهٔ دي لېري لېږلمه، خودرب
کارونه بيا جلا دي، زهٔ نهٔ ولاړم، پر نيمي لار بېرته راوګرځېدم،
خدای دي غرق کړه، بې غيرته زما پر عزت دي لاس پوري کړی
ؤ". عصمت ډېر په قهر او درد خبري کولې.

"دا وباسئ هلته يې وتړئ او هغه ښځه راولئ چي هغه څه
وايي". امير صاحب امر وکړی.

ګل مينه چي رادننه شوه په يو وام کي نهٔ وه، چي پر
عصمت يې سترګي ولګېدې په خاطر کي يې يو څه هم نهٔ راغلو.
امير صاحب پوښتنه ځيني وکړه

"خوري! صفا صفا راته ووايه څه کيسه ده، درواغ به نهٔ وايي"
ګل ميني ورته وويل چي "زهٔ يو ژوندی مړی يم درواغ خو
ويل ماته ډېر عذاب ښکاري، دغه ځوان چي نوم يې متين دی زما
د اکا داروخان زوی دی. زهٔ چي له کومه وخته را غلا شوې يم ما
روغه ورځ نهٔ ده ليدلې، زهٔ اوبو اخستې يم، ځکه ته هم لاس اچوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او پلار او د ورور د یوه دیدن لیواله یم، هر څه کوم، نو برایي شپه متین راغی ماته یې وویل زۀ دي تربور یم، زۀ متین یم د داروخان کاکا زوی. زۀ ستا پسي راغلی یم چي تا بېرته خپل کلي، مور او پلار او ورور تي دي بوزم.زۀ دومره لېوني یم چي تر خپلو بچیانو هم تېره شوم، هر څه مي پرېښوول خو تر مور او پلاره ځان رسوم، دغه یم چي اوس ستاسو مخته یم".

"خورکی په دا یوه خبر کي ډېر شکي شوم، غلا؟ غلا څه مطلب؟ دا خبره متین هم کوله که سر مي په را خلاص کړې".

"محترم امیر صاحب! دغه له تا سره چي پر څنګ ناست دی د دۀ ورور طاهر زۀ په زور کړې یم، زۀ یې له موره او پلاره په زور راوړې یم، پوره لس کاله وشو، خو هغه مړ شو، بیا بل ورور یې وکړم، هغه هم مړ شو، بیا یې بل وکړم نو اوس بیا کونډه یم، کوره چي کوم یو به کوم، زۀ یو د کرایې موټر وم، د دوی په خوښه چلېدم". ګل میني ورته وویل.

"دا څه وایي عصمته! دا خبري ریښتیا دي"؟ امیر ورته وویل.

"امیر صاحب د ښځو په چمو پسي به نۀ ځې، دا خامخا یو لار برابروي، د کونډوالي خبره یې ریښتیا ده خو زما د کور عزت دی، زۀ خو یې بل خواته نۀ پرېږدم او دا نوري خبري یې ټولي دروغ دي، زور نۀ دی زما له ورور سره یې په خوښه واده کړی ؤ چي هغه شهید شو بیا مي بل ورور ته په نکاح کړه". عصمت ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درواغ مهٔ وایه په دغه مجازي دنیا کي خو به درواغ ووایې په ورځ د محشر به څهٔ کوې چي اتلس زره قومونه به وي. زما لاس ستاسو ګرېوانو به وي". ګل میني ورته وویل.

"بس ورځه ولاړه سهبنځه زهٔ نهٔ درسره پرېږدم چي پوره تحقیقات نهٔ وي شوی تر هغو پوري به ښځه هم دلته وي، ورځه" امیر صاحب عصمت ته په قهر وویل.

عصمت ورته وویل "امیر صاحب! دا تهٔ څه وایې زهٔ او ولاړ سم، زهٔ تر تا زیات اختیارات لرم پر هر حال کي یې بیایم. ښځه او سړی دواړه بیایم، په دوی پسې خو راغلی یم، قسم دی چي دا ټول تباه کېږو تر هغو نهٔ ځم چي بو یې نهٔ زم. دا تهٔ څه رنګه خبري کوې". عصمتر امیر صاحب لا په آخوا ورته وقهرېدی.

"زهٔ تاته وایم چي ولاړ سهد سړي زوی شه، په خبره ځان پوهـ کړه، هسي فساد مهٔ جوړوه" امیر صاحب سترګي ورته سرې په قهر راووتی، خپلو وسله والو ته یې امر وکړی چي راځئ د غهټ امیر په خوا روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت هم عجیبه دی هیڅ ته هم انتظار نهٔ کوي بس روان دی په خپله لار یې اخستې ده. هم داسې وخت راغی چې سرور له لسو کالو وروسته خپل کور ته راغی. سرور په دې لسو کالو کې د پېژندو نهٔ ؤ، خو هوسۍ چې د دهٔ د ژوند ملګرې وه په اول نظر کې یې وپېژندی. سم دستې ورولاړه شوه او په غاړه کې یې لاسونه ورواچول. په چیغو چیغو ورته په ژړا شوه، سرور هم د هوسۍ سره سم ژړل، دواړو داسې ژړل لکه یو چې پهانسۍ ګهاټ ته بیایي او بل ته دا معلوم وي چې اوس لږ ساعت وروسته به یې مړی وینم، نو راشه اوس لا سم زړهٔ د خلاصه ورسره وژاړه.

لږ ساعت وروسته دواړه یو له بله بېل شول، خو تر ډېرو یې یو بل ته په سترګو سترګو کې کتل، کله به هوسۍ د سرور لاس ور مچه کړی نو کله به سرور هوسۍ پر تندي مچه کړه. دواړه راغلو په کوټه کې کښېنستل. سرور زر د ګل مینې او جبار پوښتنه وکړه.

"هوسۍ! ګل مینه او جبار نهٔ معلومېږي، چېرې دي"؟

د هوسۍ سترګې بیا له اوښکو ډکې شوې، یو دم په ژړا سر شوه، په زوره زوره یې چیغې وهلې، سرور حیران ؤ چې څه کیسه ده چې دا دومره چیغې وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هوسۍ ! څه کیسه ده، ګل مینه او جبار چېرې دي، ته حال ولې نه وايې، ووايه چېرې دي دواړه"؟

د هوسۍ ژړا په سلګۍ بدله شوه، ورته يې په سلګۍ سلګۍ کې وویل چې؛ "د ګل میني پلار ه! ګل مینه يې ستا د اغوا کېدو سره سم په هم هغه شپه له کوره په زوره یووړه......."

"یووړه؟ چا یووړه"؟ سرور زر د هوسۍ خبره ور پرې کړه او ځنې وې پوښتل.

"نه يم خبره، خو که څوک خبر دي نو هغه يو رؤف دی چې خبر دی، او جبار بیا د دې واقعې په لسمه کورته راغی هغه هم په هغه ورځ چې قهرېدلی وتلی دی بیا مې نه دی لیدلی، ستا سو پسې خو زما د سترګو اوښکې ختمې شوې، زه خو ولاړم برباده شوم، په شته خاوند کې بې خاونده او په شته اولاد کې بې اولاده شوم". هوسۍ په سلګو سلګو کې ورته وویل.

"رؤف؟ رؤفيه ! د ژوند څکه والله که راڅخه وکړې، تا زما ژوند تباه کړی، تا زما کور او بچیان تباه کړل". دا يې په غصه وویل او ولاړ شو.

"چېرې ځې چې ولاړ شوې"؟ هوسۍ زر تر لمن ونیوی.

"هوسۍ! کاش چې په هغه اوله ورځ د رؤف په هکله ما ستا خبره منلې وای نو نن به مو دا ورځې شپې نه لیدلای، نن بیا د رؤف په بابت زه ستا خبره يو وار لا بیا نه منم، زه ځم چې له رؤفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل د تهول کړاؤ ژوند بدل واخلم" سرور دا وویل او د کوره تهریدلی ووتی، سیدها ولاړی د داروخان کره، داروخان یې له کوره را وباسی او دواړه په مجلس مجلس یوې خوا ته روان شول. دالار سیدها د رؤف کور ته تللې وه.

د رؤف کورته چي ورسېدو نو چي څنګه د رؤف د کور دروازې ته ورنزدې شو رؤف ناڅاپه له کوره راووتی. چي څنګه یې پر سرور سترګي ولګېدې د مخ بڼه یې بدله شوه، مخ یې تک زېړ واوښتی، داروخان په طنزیه انداز کي پر بړغ کړو او توپنچه یې له ګنډي را وایسته چي؛ "رؤف جانه! تهٔ نهٔ ګورې څوک مي درته راوستی"؟

رؤف چي توپنچه ولیدله نو وار خطا شو، زر د سرور په پښو کي پرېوتی او او زارۍ خواسنۍ یې ورته شروع کړې. "سروره وروره! ما معاف کړه، له ما ډېره غټه ګناه شوې ده، ما معاف کړه، د خدای روی ته ګوره ما معاف کړه، زهٔ منم چي زهٔ ستا مجرم یم، ستا ګناه ګار یم......" سرور د رؤف خبره ورپرې کړه او د وړو څخه یې ونیوی را پورته یې کړی.

"په یو شرط دي معافوم، زما بچیان ګل مینه او جبار چېرې دي، دا را وښیه تهٔ بالکل معاف یې، ګنې د ژوند څخه والله که را څخه وکړې".

2021.01.22 08:57

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په جبار خو بېخي نهٔ یم خبر لاکن ګل مینه خو په هغه ورځ چي تهٔ یې یووړې ستا وروسته د عصمت ورور طاهر راغی په زوره یې یووړه. په دا کیسه کي ستا خسر او اخښی دوی هم دواړه ووژل شول".

"دا طاهر به چېري پیدا سي"؟. سرور په تجسس کي ځني وپوښتل.

"د طاهر دوی کور په سرهٔ غرهٔ کي دی، خو یوه کیسه ده، د را رواني جمعې په ورځ د شاه عالم په کلي کي یو سړي او یوې ښځي ته د سنګسار سزا ورکول کېږي، زهٔ دومره غوږېدلی یم چي دا کس متین نومېږي غالباً د داروخان زوی دی، خو ښځه څوک ده ورسره زهٔ یې نهٔ پېژنم" رؤف سرور ته ډېر لوی راز بیان کړی خو هغه هم نیمګړی. سرور هوښیار سړی ؤ، زر یې له داروخان څخه توپنچه واخسته او د رؤف پر تندي یې ونیوله. "سم حال وایه ګني ولاړې د دوزخ شومه شوې".

"زهٔ، زهٔ رېښتیا درته وایم، کېدای شي چي ښځه ګل مینه وي، لاکن کس یقیناً متین دی، ولي چي متین له تېرو پنځلسو کالو څخه په مجاهدینو کي دی، او داسي لوی کس ته چي د کوم جرم سزا ورکول کېږي نو هغه کیسه څه عامه کیسه نهٔ وي". رؤف په لړزېدلي بږغ کي نور حال هم ورکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه، شاباش درمختـه شـه". سروراو داروخان رؤف ترمخ کړی او د سرور د کور په خوا روان شول. د سرور کورته ننوتل هلته یې په یوه کوټه کې د رؤف لاس او پښې او خُله داسې ټینګ وروتړل چې رؤف هیڅ سور لا نهٔ سو ځنې خوړلی. سرور هوسۍ ته توپنچه په لاس ورکړه او ورته یې وویل: "دا ستا د کور د بربادیو ذمه وار دی، تر څو چې د دهٔ خُله تړلې ده تهٔ د دهٔ نهٔ خو چیغې او رېدی شې او نهٔ د معافۍ د پاره زارۍ او خواستې، زړهٔ مهٔ په خوږوه، دا ستا مجرم دی، موږ درځخه ولاړو چې بچې دې درته ژوندي راولو". سرور دا خبره وکړه او سره د داروخان له کوټې ووتی.

اوس نو هوسۍ ته خدای طاقت ورکړی، توپنچه په لاس کې و رؤف ته مخامخ ولاړه وه، پر مخ یې د غصې او بدله اخستلو بېل بېل آثار ښکاره کېدل. څنګه چې سرور او داروخان د کور د دروازې ووتل د توپنچې د ټک ټک ږغ یې تر غوږ شو. داروخان یو دم ودرېدی، سرور ورته وویل: "راځه داروخانه! هوسۍ غزا وکړه، رؤف یې تاترین ته واستوی".

2021.01.22 08:57

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

پوره پنځه ساعته وروسته عصمت د مازدیګر خواته هغه پخواني ملګري خو وو ورسره، له ځلور نورو کسانو سره راغی پر پوسته یې برید وکړی، ډېر خونړی جنګ وشو، دواړو خواته مالي او ځاني زیان ورسېدی. ټول وطن خبر شو، له هر طرفه وسله وال د صلح دپاره راغلل، اخر جنګ سوړ شو. ګل مینه او متین یې دواړه عصمت ته د غټ امیر په حکم حواله کړو، متین او ګل مینه یې دواړه خپل کورته په سخته بدرګه کې یوړل، سهار یې محکمه پر وکړه، پر متین باندې د یو سړي د مړي پورؤ، لاکن حکم پر راغی قاضي امر وکړی چې متین او ګل مینه دې دواړه سنګسار شي د رواني جمعې په ورځ د ماپښین له لمانځه وروسته.

ګل مینه او متین دواړه تر جمعې پورې په بېلو بېلو کوټو کې نظر بند وو. پوره او وه ورځې پاتې وې، ګل مینه ډېره خوشحاله وه چې له دغه ژونده خو به خلاصه شي، په خپل لاس خو یې خون نهٔ وکړی، د بل په لاس مړهٔ شوه، ورځې تېرېدلې د سې شنبې په ورځ د کسانو په تبادیله کې شکیب او له هغه سره په بل زندان کې بند ملګري راخلاص شول، شکیب د مازدیګر له لمانځه وروسته کورته راغی، ټول ورته حیران شو چې د شکیب خو مور فاتحه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخسته، دا له کومي خوا بېرته کورته راغی، خلک مبارکیانو ته په ډلو ډلو ورته راروان وو.

عصمت دومره سخت پریشانه شو چي د زنداني ورور په وجه یې پر زړه د مرګ دوره راغله. له نړۍ یې د تل دپاره سترګي پټي کړې.

د کور ټول وګړي یوه لحظه خوشحال او بیا پر د عصمت د مرګ غم ولوېدی، ټول خلک حیران وو چي په دې کور کي څه کیسه روانه ده.

شکیب د خپلو ورونو پوښتنه وکړه چي طاهر خو زۀ خبر شوم چي هغه هم په زندان کي دی او پاته شو دا نور ورونه مي چېري دي.

د عصمت ښځي په ژړا کي ورته وویل چي "هغه خو دي مړۀ شول او عصمت هم مړ شو، ورشه په هغه بله خونه کي پروت دی. ګل مینه له یو چا سره وتښتېدله، هغه بله ورځ یې کورته راوستله د سنګسار حکم پر شوی دی، ستري محکمې دغه اعلان کړی دی". خبري یې ختمي کړي نۀ وې چي دروازۀ وټکېدله، ټولو کسانو مخونه پټ کړي دي، نۀ یې ښځو ته وکتل نۀ د کور عزت ته، تلاشي یې شروع کړه په کومو خونو کي چي متین او ګل مینه زنداني ول دواړه یې و ایستل، په نامعلومه خوا یې یوړل. دا

2021.01.22 08:57

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله کار روايي دومره اچانک وشوه چي هيڅ يې هم سود نهٔ شو ايستی، لکه خوب دومره اچانک.

شکيب چي هر څو ناري وکړې خو بې وهلو او ټکولو يو څه په لاس نهٔ ورغلل. موټران ولاړل په کور کي ماتم شو، عصمت ته يې په نيمه شپه کي غسل ورکړی، د جومات مشر ملا ورته وويل چي "بايد ژر تر ژره خاورو ته وسپارل سي". د شپې پر يوولس بجې يې عصمت خاورو ته وسپاری چي د زورورو انسانانو کور ؤ ټول په ماتم بدل شو، څو ورځي وروسته د عصمت د فاتحې کمبلي هم ټولي شوې.

شکيب دومره وار خطا او دومره په زړهٔ زخمي ؤ چي خدای ته به هر وخت په فرياد ؤ چي زما ورور طاهر ژوندی ؤ ما يې ښځه وکړه دا څه ژوند دی، تر دا خو مرګ ښه دی، د بل په لاس خو به مړ شي، په دا بل سهار بېرته له کوره ولاړی هر څه يې پرېښوول.

په زندان کي ګل مينه له ډېرو پريشانيو سخته ناروغه شوه، د ولاړو او ناستو وتلې وه. نهٔ د خوراک وه او نهٔ څښاک. بس ساه يې له خُلې وتله او ننوتله.

په دا سبا جمعه وه، ټول خلک خبر وو چي نن يوه ښځه او سړی سنګساريږي. وختي وختي له کارو څخه کورته راغلل، يو ميدان جوړ ؤ چي په هغه کي به يې خلکو ته سزا ورکوله، پخوا دغه د لوبو ميدان ؤ خو اوس انسانان کي سنګسارېدل، حلالېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سزاګاني ورکولي کېدلې. ټولو خلکو چې لمونځونه وکړل له لمانځه وروسته هغه د لوبو میدان ته راغلل چې شا و خوا قطار ناست وو، څه ساعت وروسته یو موټر راغی چې توري شیشې یې وې، یو شی نه کې معلومېدی، په هغه کې چې کوم ناست کسانو وو د هغو مخونه ټینګ پټ وو، دري د مخ په سیټ کې وو، څلور د شا په سیټ کي، راښوه شول، د موټر په بادي کې یې تېرې تېرې ډبرې اچولې وې، هغه یې له موټره راکښته کړې، ټولو تیاري ورته وکړه.

پر مخابره یې حال ورکړی چې موږ تیار یو، تاسي راتلای شئ، په لس منټه کي یو بل موټر راغی په هغه کي یو څو ملایان او یو کس ؤ چې لاسونه یې تر شا ورتړلي ؤ او سترګي یې ټینګي ور پټې کړې وې، له موټره یې راښوه کړی، له ټولو خلکو یې ځان ته جلا ودرولی.

پنځه ملایان چې په قطار کي ولاړ وو هر ملا له پنځو تر لسو منټو پوري خبرې وکړې. اول ملا وویل "څوک چې زنا وکړي او هغه هم د مېړه ښځې سره او هغه بل چې واده لري او زنا وکړي نو په اسلام کي د هغه مرګ سنګسار دی، اوس چې موږ یوه ښځه او یو نر سنګساروو، خو هغه کومه ښځه چې ده هغه ډېره سخته ناجوړه ده، تر درمل لاندي ده، که ژوند ؤ را رواني جمعې ته به سبا سو تر مخ سنګسار شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغه نورو درو ملایانو هم خبري وکړې، ټولو یو رنګه خبري وکړې، اخري ملا چي د ټولو امیر وُ اخري خبري یې له دا نورو جلا وې هغه وویل چي "سنګسار الله تعالیٰ پر دغه دنیا سزا پیدا کړې بیا په اخرت کي ورته یوه سزا نشته، دا الله په دغه وجه پیدا کړې ده چي دا نور خلک عبرت ځني واخلي او نور څوک بیا داسي کار ونهٔ کړي، دغه اووه کسان چي مخونه یې پټ دي دغه په یو حال کي هم قاتلان نهٔ دي، دغو خلکو ته دا امیر امر دی امیر ته بیا د خدای پاک د قرآن امر دی، د خدای پاک قرآن الله تعالیٰ په خوږ نبي ﷺ نازل کړی دی، هغه څلورو اسماني کتابو څخه یوه کتاب دی چي په دا دنیا کي وجود لري، نور درې کتابونه اوس دلته نشته، نو دغه کسان به دغه ګنهګار په کاڼو ولي. دا سړي په خپله خُله اقرار کړی دی چي ما له دې ښځي سره په لار دوه واره بد کار هم وکړی، زهٔ مائینه لرم، څلور بچیان لرم، په دغي ښځي زهٔ عاشق وم، له ډېره وخته او عصمت ما پر غلطه لار روان کړی او دغه ښځه ما خطا کړله، د دغي ښځي یوه ګناه نسه خو موږ هغې ښځي ته په دغه سزا ورکوو چي تهٔ کونډه شوې او وې او بل مېړه دي نهٔ وای که ورسره تللې وې نو اوس به مو دغه سړي ته ورنکاح کړې وې، خو ستا مېړهٔ، مېړه یې ژوندی دی، نو تهٔ ولي له غیر محرم سړي سره تلې، خبري رالنډوم او اوس ګناه کار ته سزا ورکول کېږي تاسو یو هم له خپله ځایه مهٔ ښورئ". یوه کس ته یې وویل "سړی راوله او دغي کندي ته یې ورکوز کړه". هغه متین راوستی او کندي ته یې ورکوز

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی چې نیم بدن یې معلومېدی، ټولو ملایانو او هغو کسانو د تکبیر
په نعره سره له واره په شروع کړه ښۀ ډېر ساعت وروسته یې امر وکړی
چې بس دی نور ختم شو. چې متین یې وکتلی هغه پر سر د ډېرو ډبرو
لګېدلو په وجه وختې لا پور پرې کړی ؤ.
په ډېر تلوار سره هغه خلګو متین په موټر کې واچاوی او
له هغه ځایه رخصت شول. ما زدیګر یې په شپږ بجې متین د هم
هغه کلي په هدیره کې خاورو ته وسپاری.

2021.01.22 08:58

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

په روغتون کي ورځ تر بلي د ګل میني حالت خرابېدی، یو ښه والی یې نهٔ کاوی، د مرګ ورځي یې هم رانږدې کېدې، د جمعرات په ورځ امیر صاحب له خپلو وسله والو کسانو سره روغتون ته راغی چي د ګل میني حالت یې وکتلی ګل مینه په ځنځیرانو ټینګه تړلې وه، له شکله یې انسان وېرېدلی، دومره په سخته ناجوړي کي وه چي حد یې نهٔ ؤ. امیر صاحب ورته وویل چي "هغه بل ته مو سزا ورکړه سبا دا هم راولئ که په هر حال وي سزا به ورکوئ، باید دا په سزا ورسېږي. وسله والو ورته وویل "سمه ده امیر صاحب، سبا به یې د ماپښین له لمانځه وروسته درولو". ټول له روغتونه ووتل، په ګل میني پسي یې دروازه ټینګه وتړله.

د ګل میني خوراک او څښاک بالکل نهٔ وو، د امیر صاحب په ملګرو کي یو کس امیر ته وویل "امیر صاحب د دغي ښځي حالت ډېر خراب دی. دې ته سزا څنګه ورکوې، دا ختمه ده، هلته به یې سنګسار میدان ته څنګه بیایې، یو څو ورځي صبر وکړه چي لږ یې حال برابر شي بیا به یې په سزا ورسوئ، تر اوسه تر درمل لاندي ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیر ورته وویل "سمه ده بیا یې یو څو ورځي پرېږدئ چي حالت یې سم شي بیا به یې سنګسار کړو، زما هم خوښه ده". ټول بېرته هغه خپلو وتاکو ته سره ولاړل.

شپه تېره شوه، په سبا سهار د جمعې ورځ وه اعلان وشو چي په را روانه جمعه هغه ښځه سنګساریږي، په دا جمعه یو څه مصروفیات دي ټول مجاهدین دي خپل سنګرونه ټینګ کړي دښمن هر وخت حمله کولای شي.

ورځي او شپې تېرېدلې، یوه ورځ بیا امیر صاحب روغتون ته د ګل مینې پوښتني او د کتني د پاره ورغی، روغتون ته یې دومره زیات مجاهدین مړي او ټپیان راوړي وو چي په جنګ کي ډېر زیات زیان ور اوښتی ؤ، امیر صاحب ډېر خفه شو، تر ډېره وخته یې ګل مینه هېره وه چي د ټولو پوښتنه یې وکړه، بیا یې د ګل مینې د کوټې چوکیدار ته وویل "هغه ښځه څنګه ده، ته یې دروازه خلاصه کړه چي و یې ګورو". چوکیدار د ګل مینې د کوټې دروازه خلاصه کړه، ګل مینه هسې ژوندۍ وه، ساه کي چلېدله، نوره مړه وه، امیر صاحب ورته وویل "نن چار شنبه ده، بل سبا یې راولئ چي په سزا یې ورسوو".

عسکر ورته وویل چي "سمه ده امیر صاحب". امیر صاحب په ډېره خواشینۍ سره تر روغتون ووتی او د خپل وطاق په خوا روان شو.

2021.01.22 08:58

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره
امین مسرور

په دویمه ورځ یې ګل مینه د روغتون څخه را وایستهاو سیدها یې و هغه میدان ته یووړه چېري چې دوې اوونۍ مخکې متین سنګسار شوی ؤ. هغه خلک او هغه ملایان ټول را ټول شوي وو، د میدان ګېر چاپیره د خلکو رش د ومره زیات وو چې د پښو ایښوولو ځای کې نهٔ ؤ. کله چې یې ګل مینه په شنه بورقعه کې له موټره را ښکته کړه نو ګل مینه ناروغۍ په سوب نهٔ شوای تلای، دوو کسانو تر وستخ نیولې را وسته او په هغه کنده کې یې ودروله په کومه کنده کې چې متین یې سنګسار کړی ؤ نو کندي ته نزدې د خلکو په هجوم کې څلور پنځهٔ کسان مخان پټ کړي د دې نظارې په انتظار ناست وو. چې څنګه د امیر صاحب په حکم د سنګسار ډبري په لاس کې ولاړ کسانو شروع پر کوله ناستو هغو پنځو کسانو د خپلو څادرانو کلاشنکوفونه را ویستل او سم د لاسه یې پر هغو کسانو ډکان شروع کړل کومو چې ډبري په لاس کې وې. ډکان په دومره شدت او اچانک وو چې هیڅ هم د جوابي کار روایي سوچ او تیاري نهٔ شوای کولای. ټولو تاخت کړل، چا چېري چا چېري منډې وهلې او ځانونه یې له دې ډکانو بچ کول. امیر صاحب او د هغه سره راغلي ملګو هم تاخت کړل. یو څو وسله والو کوم چې د امیر صاحب سره راغلي وو او لړ لېري ولاړ وو څه جوابي ډکان ضرور وکړل خو ناره دا جوړه شوه چې دښمن په لوی تعداد برید کړی دی، ځانونه او امیر صاحب وژغورئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امین مسرور

کافره

دا پیښنه بېخي ناځاپه وه چي د هیچا په وه او ګومان کي لا نه وه. په راغلو پنځو کسانو کي دوو زرزر ګل مینه له کندي را وایسته او لږ لږي ولاړ موټر ته یې ورسوله. موټر تیار ستارټ ولاړ وو، په موټر کي د ګل میني او دوو کسانو د کښېنستو سره سم هغه نور دري کسان هم په ټکانو کولو کولو ځانونه و موټر ته ورسول او داسي موټر د خپل منزل په لور روان شو. هلته امیر صاحب په دې سر نهٔ خلاصېدی چي دا کیسه څنګه پیښه شوه، دا کسان څوک وو او داسي یې څله وکړل.

2021.01.22 08:58

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر چې يو روسی غټ جيپ ؤ په کچه سړک د غرهٔ په خوا ډېر تېز روان ؤ او په موټر کي ناست د ګل ميني سره شپږ نور کسان هم وو. ګل مينه بې هوشه وه، يو کس چې ګل مينه يې په غېږ کي ټينګه نيولې وه د اوبو بوتل په لاس کي د ګل ميني په خُله کي يې اوبه ور توئيولې، ګل ميني د لږ ساعت د پاره سترګه خلاصي کړې، چي ځنګه يې په هغه کس سترګي ولګېدې نو د خُلې يې ډېر په زهير او کمزوري ږغ کي وو تل؛

"بابا!"

" هو زهٔ بچيه، ستا بابا"

د ګل ميني ساه لنډه لنډه کېده، سلګۍ يې شروع شوې بيا يې په لړزانده ږغ وويل

"بابا!"

"ستا قربان سم، زهٔ وځنډېدم ګنې ما به تهٔ له وخته لا له دې بنده خلاصه کړې وې،" سرور په ژړا ژړا کي ورته وويل. څنګ ته يې ناست داروخان هم ورسره ژړل.

د ګل ميني سترګي نېغي د پلار پر څېرې برابري وې، پلار سرور ته يې ږد ږد کتل، پر مخ يې مسکا خوره وه، يوه سلګۍ يې ووهله او بيا يې پلار مخاطب کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"با........ با" ګل میني دا ځل آخري سلګۍ ووهله او د تل د پاره يې سترګې پټې کړې. سرور د ګل میني سر په خپل غېږ کې ونیوی او په چیغو شو. دارو خان هم ورسره په ژړا شو. ټوله ورځ يې تر ماخوستنه مزل وکړی، دا ټوله لار سرور ګل مینه په غېږ کې نیولې وه او رډ رډ يې د ګل میني و زېړ مختته کتل. آخر موټر ودرېدی، دارو خان پر سرور بږغ وکړی چې

"سروره! کور را ورسېدی." سرور چې له موټره دباندې وکتل نو واقعي کور را رسېدلی ؤ. د ګل میني مړی يې په ځولۍ کې کورته یووړی. هوسۍ چې د ګل میني مړی ولیدی نو په هم هغه ساعت بې سوده شوه. سرور ګل مینه پرېښووله او هوسۍ ته متوجه شو، د کلي ګاونډ خلک سره خبر شول، ټول کلی نر او ښځه د سرور کور ته راغلل، د هر انسان سترګې له اوښکو ډکې وې، هر یو د سرور په غم کې له دهٔ سره شریک وو.

ګل مینه يې په سرو سترګو په هم هغه شپه د غرهٔ په دامان کې خاورو ته وسپارله. کله چې د ګل میني د فاتحې کمبله ټوله شوه نو د امیر صاحب کسانو هم د سرور پسې دې کلي ته پل را ورسوی. د کلیوالو خلګو يې د سرور او ګل میني په هکله پوښتنې وکړې خو کلیوالو په دې ځل دا مړانه ښکاره کړه چې حال يې نهٔ ووایه. نو آخر دې کسانو په کلي کې دا مشهوره کړه چې یوه کافره چې هغه د زنا په تور کې موږ نیولې وه، یو څو کسانو هغه له بنده را وتښتوله دې کلي ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړه، که هر چا دې خلکو ته پناه یا بل څه کومک ورکړی، د خپل ژوند او مرګ خپله ذمه وار دی. خلک وام واخستل چي دا خو سرور نشئي. داروخان سرور ته دم ساعت ویل چي له دې ځای ورکیږه کني ژوندی به دي وخوري. سرور هم د داروخان مشوره ومنله او د تګ اراده یې وکړه.

ورځ او شپې تیریدې،. دې اوازې د کلي د خلکو په خُلو کي د ګل میني قبر د کافري د قبر او دا غر چیري چي د دې غرهٔ په دامان کي د ګل میني قبرۀ د کافري غرهٔ په نوم مشهور کړو. سرور چي دا حالات ولیدل نو د هوسۍ سره د خپل کلي څخه د ټول عمر د پـاره ولاړی...... بلکـې هغـه هېـواد یـې لا هـم د تـل د پـاره پرېښـووی...... پـه کـوم کـي چـي د ګـل میـنـي قبـر د کـافـري قبر او هغه غر د کافري غرهٔ په نوم مشهور شو د کوم غرهٔ څخه چي لاندي پراته دوولسو کلیو ته د ږنو اوبو سړې چینې تلې چي خلکو پرې اودسونه او غسلونه کول، په هم دې اوبو د دې دوولسو کلیو بدیٔ هم جوړې وې او هم یې په دا اوبو هر قسمه تندهٔ ماتوله.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولنې یادښت

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه له تېرو اوو کلونو راهیسې لګیا ده د مورنۍ ژبې پښتو خدمت کوي او داهڅه کوي چې خپله پښتو د نورو مترقي ژبو په قطار کښې سیاله ودروي. د همدې سیالۍ په لړ کښې دا دی د ټولنې له اړخه د پښتو کتابونو د خپرولو په لړ کښې پنځم د پښتو کتاب (ناول) "کافره" چې لیکوال ئې ښاغلی امین مسرور دی په دې هیله خپروي چې دا کتاب به د پښتو ادب په لمن کښې یوه غوره اضافه وګرځي.

ښاغلی امین مسرور د پښتو ژبې یو تکړه شاعر سره سره یو ښه نثر لیکونکی هم دی. له تېرو دوولسیزو راهیسې لګیا دی خپلې خوږې پښتو ته خدمت کوي.

"سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه" و ښاغلي امین مسرور ته پر دې زیار مبارکي وړاندې کوي او هیله ځني کوي چې په راتلونکي وختونو کښې به هم داسې د پښتو ژبې و خدمت ته ملا تړي.

ستاسو ورور

صدر: سید عباس شاه مخلص

SPATQ
سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

بک پلس
ډي 5، جناح سینټر، جناح روډ، کوټه
0333-7759497 | 0302-3823974
bookplus44@gm...
www.facebook.com/bookplus

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library